

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

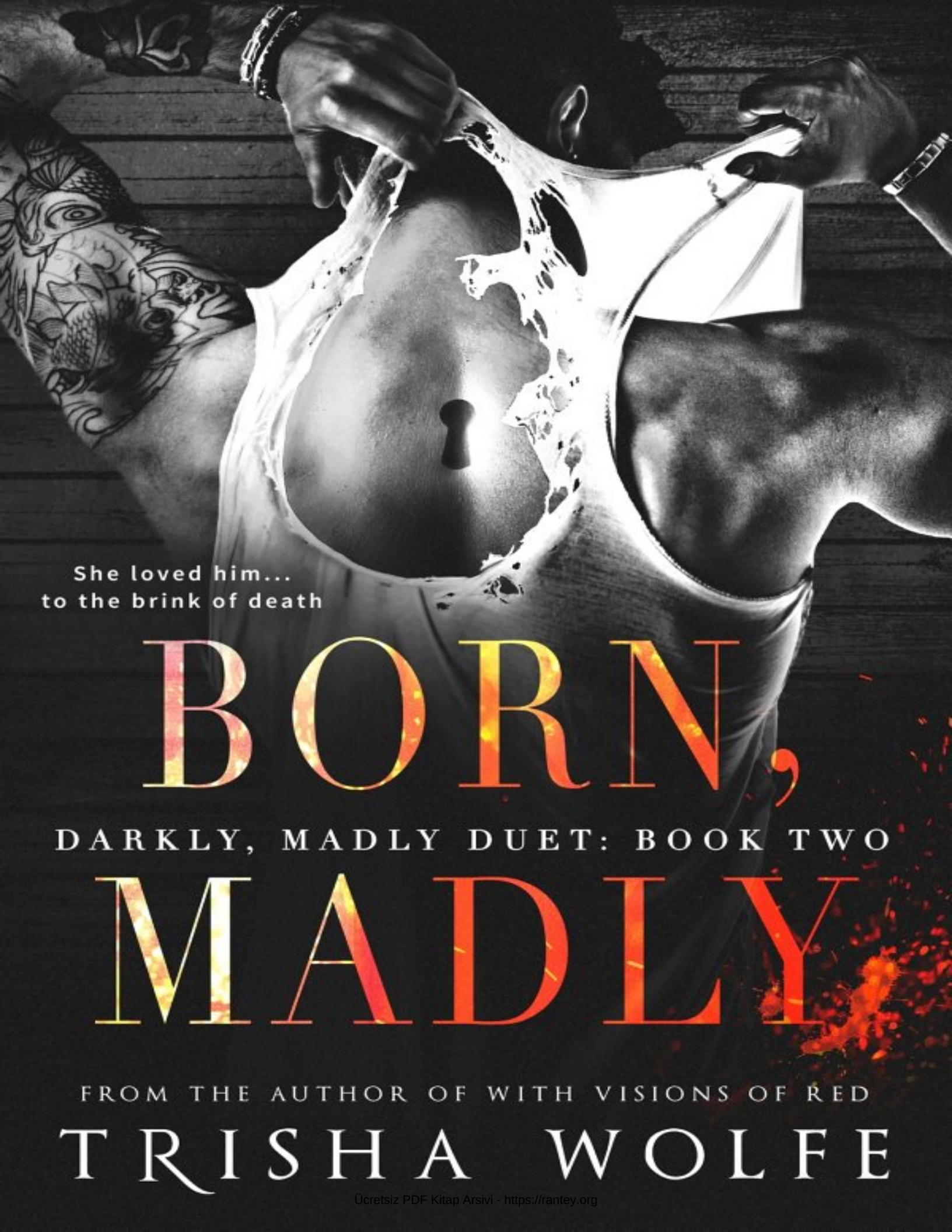
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She loved him...
to the brink of death

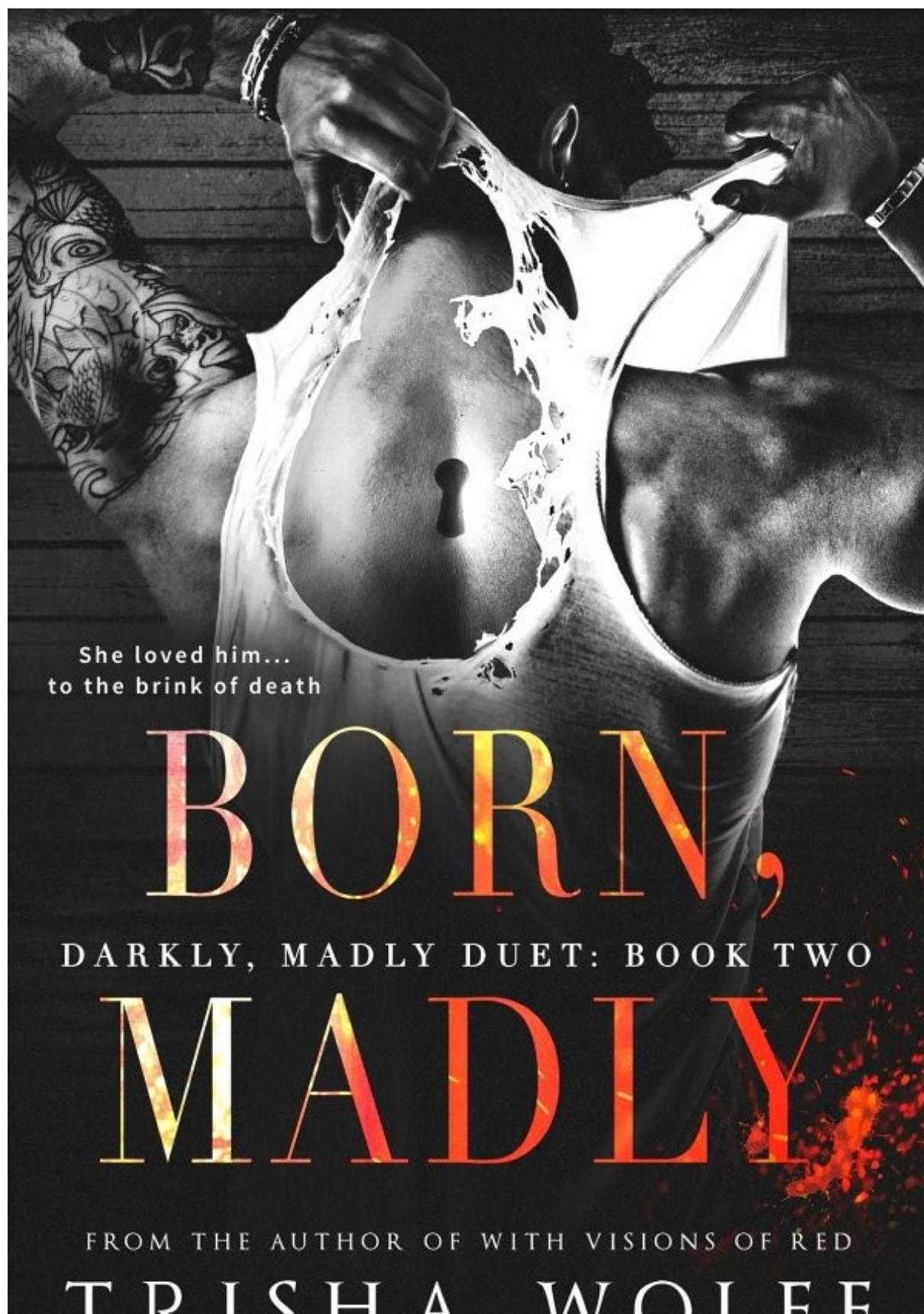
BORN,

DARKLY, MADLY DUET: BOOK TWO

MADLY

FROM THE AUTHOR OF WITH VISIONS OF RED

TRISHA WOLFE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OceanofPDF.com

DOĞMUŞ, ÇILGIN

KARANLIK, DELİCE DÜET: İKİNCİ KİTAP

TRISHA WOLFE

OceanofPDF.com

İçindekiler

Alıntı

Önsöz

1. Etimin Eti
2. Kötü Oyun
3. Köken
4. Kötü Niyetli
5. Piyon
6. Altına Düşmek
7. Göbek Altı .
8. Dissosiyasyon
9. Gelişen
10. Bağımlılık
11. Seni İstedğim Yer
12. Düet
13. Rus Ruleti
14. Nuance
15. Telkinin Gücü
16. Ally .
17. Devine Canavarları
18. Oceans Apart
19. Epiphany .
20. Folie à Deux
21. Kader Harabesi
22. Arasında
23. Look Upon Thy Death ~Romeo & Juliet
24. Corpus Delicti

25. [Neden Sen](#)

26. [Son](#)

[Epilog](#)

[ÜCRETSİZ](#)

[Kitap](#)

[Teşekkür Ayrıca yazan:](#)

[Trisha Wolfe Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Copyright © 2018 by Trisha Wolfe

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

Cehennem boş ve tüm şeytanlar burada.

~William Shakespeare

OceanofPDF.com

PROLOJE

I, MONSTER

GRAYSON

Perfection.

Yeterince çok çalışılırsa, yeterince fedakârlık yapılırsa, yeterince kararlı olunursa bu hedefe ulaşılabileceğine dair nihai varsayım deliliğin ta kendisidir.

Ama mükemmellik dediğimiz bu çıldırtıcı şey nedir?

Herkes için farklıdır.

Mutlak ve eksiksiz tatminin, başarının o tek, mutluluk verici yüksek anı. Cennetin tatlı bir görüntüsü. Şeytanların uzaklaştığı ve kapıların açılarak bize kutsal bir şeyin sınırlı bir görüntüsünü bahsettiği bir an.

Dağın zirvesine ulaştık. Fethettik. Ödülümüzü aldık.

Ah, bu ödül bedavaya gelmiyor. Bir bedeli var.

Korku.

Yara bandını çıkarayım.

Korku hayatımızı yönetir - ruhumuzu acıtan o kaybetme korkusu. Mükemmelliğimizi elde ettiğimizde, kaygı ışığımızı çalmak için şeytani bir güç gibi içeri sızar.

Gerçek, taze ve derin bir yaraya tuz basmak gibidir.

En tatlı mükemmelliği bir kez tattığımızda, dilimizde tadını çıkardığımızda, ardından gelen her şey ancak kıyaslandığında yavan kalabilir. Ya da daha kötüsü; hastalıklı bir ekşi. Hızla midemizi bulandıran çürümüş bir acıya dönüşür.

Ne kadar yükseğe çıkarsak, hemen ardından o kadar alçalırız. Ezici bir alçalma.

Dibinde bizi bir cehennem çukuru bekliyor.

Belki de London ve ben ilk hatamızı burada yaptık. Mükemmel cennet parçamızı şişleyebileceğimize inanmak. Ölümsüzleştirebileceğimize. Sadece birbirimiz için var olacağımıza.

Belki hala yapabiliriz.

Ama ne kadar yükseğe tırmandıysak, birbirimizi uyuşturdukça, dönüştüğümüz tanrı benzeri canavarların önünde eğilen ve titreyen lanetlenmiş bir dünyaya hükmettikçe, düşüşümüz o kadar sert oldu.

Biz mükemmeliz.

Ve biz onun altında gizlenen korkuyuz.

Birbirimizden besleniyoruz ve sadece yüksekler için varız... ve şimdi bile karanlık tanrıçamın önünde diz çöküp merhameti için dua ederken, hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum.

Gerçekten *mutluyduk*.

Belki hala olabiliriz.

Kilitler ve anahtarlar, hayatımın senfonisi. Bir şaheser, benim tasarımı. Korkum bizi bu ana getirdi.

Bıçağın jilet gibi keskin kenarı boynuma bastırıp derimi yarıyor ve bir tıslama çıkarıyorum. Bana hazır olduğunu söyleyen kıvılcımı bulmak için altın rengi gözlerini arıyorum. Gözleri vahşi, nefret ve aşağılamayla dolu, göğsü kabarıyor ve boncuk boncuk terler pürüzsüz alnını kaplıyor.

Benim güzel merhamet meleğim, şimdi benim intikamcı ölüm meleğim. "Yap" diye emrediyorum.

Elini sabitliyor. Soğuk çelik, ısınan etimi baştan çıkarıyor. "Gözlerini kapat, Grayson." Sesi gırtlaktan ve çiğ, beni sarıyor onun acımasız, sevgi dolu kucığında.

Bıçağı itiyorum, kan çekiyor. "Bunun sana verdiği hazzı görmek istiyorum."

Narin boynu gergin bir yutkunmayla titriyor. Gücünü boğazımda hissediyorum. Ona olan susuzluğum hiç dinmedi. Şimdi bile, silahı iki eliyle kavrayıp bıçağı tenimde gezdirmeye başladığında, onu bir kez daha tatmak için can atıyorum.

Sevgilimin ellerinde ölüm. Mükemmelliğimiz için nihai ödül ve ceza.

Daha mükemmel bir son isteyemezdim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

F L E S H O F M Y F L E S H

GRAYSON

T Yavaş çalan müziğin ritmi kanımı kaynatıyor. İçinde bir etki var. Gizemli bir hava. Tarif edilemeyecek kadar güçlü, tarif edilemeyecek kadar tarifsiz, *hissetmeniz* gereken bir şey. Bu sarhoş edici ritim. Sisteminizde dolaşüyor. Adrenalin damarlarınızda kayıyor. Vücudunuzu titreten bir sevgilinin okşaması, teninizi tutuşturan beklenti.

Sadece gerçekten özgür bir insanın hissedebileceği bir duygu. Canlı.

Kulübün içinde ilerlerken ritim göğsümde zonkluyor. Zeminde sıkıca bastırılmış ve dalgalanan bedenler, açıkta kalan ten, ter; şehvet ve alkol kokusu havayı sarıyor. Kalabalığın bedeninin bir dalganın kabarması gibi yükselip alçalmasını izliyorum. Çöküyor ve yükseliyor. Bir sirenin çağrısı beni daha yakına çağırıyor.

Dans eden bedenlerin arasında sinsi bir kurt gibi dolanıyorum. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, dudakların her yalayışını fark ederek aralarında yürüyorum. Kalçaların sallanışını. Kaşlara dokunuş. Göz bebeklerinin küçülmesini.

Meraklarını uyandıran bu çekim gücü yırtıcı. Hem erkekler hem de kadınlar bana doğru dönüyor, gözleri hareketlerimi takip ediyor. Hipnotik seksapeli. Bu bir yem. Avcının avını takip etmesine gerek yok.

Tıpkı böceği kendine çeken, sonra da ağzını yemeğinin etrafına dolayan parlak, renkli çiçek gibi...

Bana doğru çekildiklerini hissedebiliyorum.

Bu güç dalgalanır, onları cezbetmek için bir feromon yayar. Müzik dansımızın koreografisini yapıyor, avcı ve avın bileşimi. Bu elektrik.

Gece kulübünün arka duvarına yerleştim. Tüm köşeler ve giriş görünüyor. Koyu renk kıyafetler giymiştim. Haberlerde ve internette dolaşan dövmelerimi gizliyorum. Gözlerimin rengini maviden kahverengiye çevirip lens taktım. Saçlarım tarifime uymayacak kadar uzamış.

Ama burada -diğer yırtıcıların arasında- saklanmak zorunda değilim. Beni hoş karşılıyorlar.

Burası benim avlanma alanım.

Ritim değişiyor. Daha hızlı. Daha sert. Ve bakışlarım Mavi Yonca'ya giren sarışını yakalıyor.

Tüm vücudum alev alev yanıyor.

Ateşe tutulmuş bir pervane gibi, sadece onu görüyorum; onun parlaklığı karanlık köşeleri gölgede bırakıyor. Kulüp kayboluyor. Müzik, kulaklarımda zonklayan gürültüye uzak ve sessiz bir fon oluşturuyor. Vücudumdaki her kas geriliyor. Göğsüm, boğazımı yakan kavurucu bir ağrıya alev alıyor; ağzım onu tatmak için sulanıyor.

Altı haftadır kaçıyorum ve ilk kez yakalanma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Tapınanlarının önünde ölümsüz bir tanrıça gibi odanın içinde süzülüyor. Hem günahkâr hem de aziz; kısa siyah eteği duyuları baştan çıkarıyor; melek gibi kahverengi gözleri altın beneklerle çevrili; kurtuluş vaadiyle sizi tül den ağına çekecek halesi.

Ve beni cezbetti. Tamamen. Tüm varlığıma sahip oldu. Etim ve kemiğim. Kara ruhum ona ait. Bir bakışıyla beni a l a ş a ğ ı ediyor. Eğer o

Burada diz çökmemi istiyor, dizlerimin üzerine çökeceğim. Beni yutması için yalvarırken günahlarımın kefareтини ödeyeceğim.

Yaklaşıyor, beni görüş alanında tutuyor ve ben ona ulaşmak için derimin dışına tırmanıyorum. Kendimi topraklamak için sırtımı duvara dayıyorum. Omuzlarım baskıdan ağrıyor. İnce bacaklarının aramızdaki mesafeyi yiyip bitirmesini izlerken beklentiyle sertleşiyorum.

Üç kelimeyle çözülüyorum:

"Seni buldum."

Sesini duyunca gözlerim kapanıyor. Boynunu tutup kendime çekiyorum, peruğun altından bir tutam kumral saçını okşuyorum. Başımı omzuna doğru eğiyorum ve içime çekiyorum. *Leylaklar*.

London'ın minyon vücudu benimkiyle kusursuz bir şekilde birleşiyor ve beni bir bütün haline getiriyor.

Benim diğer yarım. Birbirine kayan iki yapboz parçası. Mükemmel bir uyum.

Avucumu kalçasında gezdiriyorum, yumuşak teninin verdiği hissi tekrar hatırlıyorum. "Tanrım, sen gerçeksın."

Nefes nefese fısıltısı kulağımı okşuyor. "Bedenen."

Onu serbest bırakmak için kalemi yerle bir ettim. Kanunun gözünde masum. Yangın bana kaçmak için zaman sağladı, yetkililer kalıntılarımı ararken külleri tarama görevini üstlendiler.

Peki ya Londra için? Bu onu suçlamaların üstüne çıkardı. O bir kurban.

Psikoloğumun ne kadar ölümcül olduğunu sadece ben biliyorum ve şu anda onu hissediyorum, kokusu etrafımda yüzüyor... damarlarımda... Onun büyüğü altındayım. O bir baştan çıkarıcı. Beni kilometrelerce öteden baştan çıkarıyor, tıpkı şimdi yaptığı gibi.

Başparmağım boynunda atan nabzı buluyor. "Bunu sen yaptın," diye fısıldıyorum ona sertçe. "Beni buraya sen getirdin."

Parlak dudakları boğucu bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yapmak zorundaydım."

Elinin altında kalbim gümbür gümbür atıyor. "Bu tehlikeli. Sen tehlikelisin." Burada olmak için her şeyi riske atıyorum ama onsuz var olmanın hiçbir anlamı yok. Ellerimi vücudunda gezdirip her santimini hissediyorum. "Çanta yok."

Gözlerini kısar. "Kimlik yok. Bir dinleme cihazı mı arıyorsunuz?"

Duruyorum ve onu bir kez daha kendime doğru çekiyorum. "Bunu yapmamak aptallık olurdu." "Sen paranoyaksın."

Gülümsüyorum. "Bu bir teşhis mi?" "Bu lanet bir gözlem."

"FBI'dan kaçıyorum," diyorum, parmağımın ucunu alt dudağının üzerinde gezdirerek. Dokunuşumun altında eriyor. "Bu insanı biraz paranoyak yapıyor."

"Benimle ilgili değil," diye vurguluyor. "Beni asla sorgulama. Ben de en az senin kadar risk alıyorum Grayson."

"Not edildi, doktor." O ateş ve hayat. Dünyama renk katıyor. Onun eksik parçam olduğunu fark etmeden bir ömür boyu onu bekledim. Etimin eti. "Ama hâlâ tehlikelisin."

İpeksi dudakları boynumu buluyor. Ağzı beni tatmak için açılıyor, dili tenimde geziniyor ve sert bir ürperti içimi sarsıyor. "Bu seni daha önce durdurmadı." Nefes nefese söylediği sözler tenimi ısıtıyor.

Onun dokunuşuyla uçuyorum. "Asla olmayacak."

"Grayson," diyor, sesi ham duygularla dolu. "Birlikte olmamız için bir yol buldum."

Vücudum geriliyor. "Zamanı değil."

Müziğin ritmi değişiyor, kışkırtıcı bir melodi, etrafımızdaki atmosferin değişmesine neden oluyor. London ayak parmaklarının ucuna basarak kollarını boynuma doluyor ve kulağıma doğru konuşuyor. "Bana güvenmek zorundasın." Vücudu sallanıyor ve bizi duvardan çıkarıp yavaş bir dansa yönlendirirken ben de onu takip ediyorum. "Bana bir kez seçenek sundun, şimdi ben sana bir seçenek sunuyorum."

Vücudu ellerimde çok narin; onu kırabilirdim. Ama onun yönlendirmesine izin veriyorum. "Tavşan deliğinden aşağı," diyorum, hastanenin çatısında ona elimi uzattığım anı hatırlayarak.

Başını göğsüme yasladı. "Birlikte."

Müzik yükseliyor, beni de içine alıyor. Artık onu asla terk edemeyeceğimi bilerek ona sarıldığımda daha da yükseliyor. Seçimler her zaman London'a aitti. Tuzakları ben tasarlamış olabilirim ama bizi oraya o yönlendirdi.

Beni buraya o yönlendirdi.

Boğazımda yumuşak bir şeyin izini sürüyor ve geri çekildiğinde kurumuş yoncayı görüyorum. Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Çocukluk zindanında onun için bıraktığım hediye. Ona küçük bir ipucu verdim ve o da bu zayıf ipucunu alıp rotamı yönlendirmek için kullandı.

Bir sonraki haberlerde görüldüğünde, yoncayı takım elbisesine iliştiirmişti. Bir gazete makalesinde, elinde mavi bir bar peçetesini tutarken perişan halde gösterildi. Başka biri için bu nesneler anlamsız olabilirdi. Ama bana ait değillerdi.

Bazen dikkatimizi çeken şey resimde neyin yanlış olduğudur. Ve London ve ben... çok ama çok yanılıyoruz. Kötü ve günahkâr bir portre. O bir ressam ve ben de onun tuvaliyim, hikayemizi tamamlamasını bekliyorum.

Kısa bir süre önce internette yapılan bir yayın tarihi ortaya çıkardı: Ajan Nelson'ın ölü kızların kimliklerinin açıklanması için Mize'ye gittiğini duyuruyordu.

Onun hikayesini takip ettim, tıpkı onun da benim yapacağımı bildiği gibi. Onu Mavi Yonca'ya kadar takip ettim çünkü biz birbirimize aیتiz.

Ve yeterince bekledim.

O, çocukluğunun geçtiği evin toprağından ölü kızları çıkararak hayatının korku dolu hikayesini tüm dünyaya anlatırken, ben de oldukça gayretliydim ve ülkenin dört bir yanında sahte ipuçları oluştuyordum. FBI özel timini meşgul etmek için küçük ekmek kırıntıları bırakıyordum.

Bu konuya daha sonra döneceğiz.

Şu anda açlıktan ölüyorum. Çok uzun zamandır kendimi mahrum bıraktığım şeyin tadına bakmaya açım.

London kulağıma yaklaşıyor. "Açsın," diye fısıldıyor. "Açgözlü. İhtiyacını hissedebiliyorum."

Dişlerimi gıcırdatarak eteğinin ince kumaşını kavırıyor ve yumruklarımın arasına alıyorum. Ağzını almadan önce gözlerini -altınla parıldayan o dipsiz kahverengileri- buluyorum. Öpücüğün içinde inliyorum, onun tadı yoksun sistemime enjekte edilen bir uyuşturucu.

Müzik, duyularıma kükreyen bir çarpışmayla geri dönüyor. Onunla sarhoşum ve büyüsunün altında sallanıyorum. Bu yüce duyguyla kıyaslanabilecek tek bir hoşgörü var ve kendimi daha fazla inkar edemiyorum. Ayrılıyorum ve yüzünü kulübe dönmesi için onu çeviriyorum.

Ellerimi kalçalarına sabitleyerek onu göğsüme yaslıyorum. Bir kolunu boynuma dolayarak vücudunu benimkiyle birleştirdiğinde gözlerim kapanıyor.

Başımı eğiyorum ve fısıldıyorum, "Seç."

Beni cezbetmek yeterli değil. London, hiçbir etkisi olmadan canavarı dürteceğini düşünüyor... Hadi bu teoriyi test edelim. İnsan avını sona erdirmeye hazırsa, can almaya da hazır demektir.

Sarsıntının vücuduna yayıldığını hissediyorum. "Hazır olduğumu düşünmüyorsun."

"Sanırım bunca yolu kendimi tazıların önüne atarak geldiysem, bunu kanıtlayacaksın."

"Bir pedofili asit tankına batırdığımda bunu kanıtlamadım mı?" Sözleri haklı bir öfkeyle kaynıyor.

İlk avımızın anısına gülümsüyorum. "Ellerin hâlâ temiz görünüyor," diyorum kısık bir sesle. "Onları kirli görmek istiyorum. Onları *kırmızı* görmek istiyorum."

Vücudu meydan okumama sert bir titremeye karşılık veriyor. Sonra kalçaları bana doğru sallanıyor, aynı şekilde bana meydan okuyor. London ve ben onun terapi odasına ilk girdiğimden beri kontrol için savaşıyoruz. Benim üzerimde ne kadar kontrolü olduğunu bir fark etse... ne kadar zarar verebileceğini.

"Bu sizin seçim süreciniz değil," diyor, sesinde bir titreme. "Bu çok düşüncesizce."

"Hayır... bu yeni. Biziz. Bu *bizim* seçim sürecimiz." Ve bu çok seksi. Elimi kalçasında gezdiriyorum, ince, küçük eteği neredeyse avucumun altında yırtılıyor. "Kurbanlarını uzun zamandır seçiyorsun, London." Yanağımla başını yönlendiriyorum, gözlerimiz kalabalığı tarıyor. "İçgüdülerine güven."

Bir radar gibi, ruhum diğer siyah ruhları tanır. Kalabalığın içinde onları fark edebiliyorum. Bizi birbirimize benzeten o tanımlanamaz şeye odaklanıyorum. Aynı şey.

Lanetliler.

Katiller.

London'da da bu yetenek var. Onu işinde bu kadar iyi yapan şey de bu. Bir katilin varlığındaki karanlık ipliği sezmek. Çözülene kadar o ipliği çekmek. Katili parmağında oynatana kadar ucunu yıpratmak.

O bir sanatçı.

Elini elime alıyorum, etini saran oluk izlerini ararken parmağımın ucunu onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Şimdi daha derinler. Sanki küçük ipini saatlerce evirip çevirmiş, parmağı zonklayana kadar sıkılmış gibi.

Çenem sıkıştı. Ayrı geçirdiğimiz zaman sadece benim için işkence olmadı.

Omuzları gerildi. "Bazı şeyler asla değişmez." Geri bastırıyor ve tüm varlığıma bir heyecan gönderiyor.

Elimi eteğinin altından geçirdim. Uyluklarının iç kısmında gezinirken kalçaları birbirine yapışıyor. Başını göğsümün üzerinde döndürüyor, büyülenmiş gibi. London bana sürtünerek hislerimi alevlendirirken, tahrik olduğunun kanıtını aramak için külotunu kenara çekiyorum.

Onun onayı, vücudundan yayılan sıcaklıkta hissediliyor - külotunun malzemesini ıslatan ıslaklık. "Siktir." Sıkılmış çenemin baskısı altında dişlerim neredeyse çatlayacaktı.

Kendimi kontrol etmek beni bu kadar uzun süre saklı tuttu.

İnim sabahın erken saatlerinde gökyüzünde parlarken Londra'yı tuzağa kelepçeli olarak terk etmek zorunda kalmamın bir başka nedeni.

Beni umursamaz yapıyor.

Ereksiyonum koyu renk kotuma acı verici bir şekilde bastırıyor. Cebimden sustalıyı çıkarıp çelik bıçağı kışının kıvrımına kadar takip etmek, külotunu kesip atmak geliyor içimden. Gevşemiş bir hayvana dönüşmek. Vahşi ve yabanıl. Onu en yakın masaya sürüklemek ve buradaki herkesin önünde becermek istiyorum.

Adrenalinim her atardamara acıyla çarpıyor. Kan kafamın içinde kükrüyor. Kalçaları zapt edilmiş sikimin üzerinde ustalıkla yuvarlanırken, ellerini başının üzerine kaldırıyor ve alçalıyor, baştan çıkarıcı bir tanrıça gibi vücudunu günahkârca benimkinin üzerinde kaydırıyor. Onun ilahi varlığında sadece bir ölümlü olduğumu kanıtlıyor.

Baş döndürücü bir inilti serbest kalıyor. Beni kırıyor.

Daha önce hiç kimseyle dans etmedim. Hiç şansım olmadı. Bu deneyimi hiç arzulamadım.

Ona kadar.

Londra beni özlediğim her şeyi tatmak için çaresiz bırakıyor... hepsini ilk kez onunla tatmak için.

"Dokun bana," diye fısıldıyor, ellerimi tutuyor ve kollarımı ince beline doluyor.

Ona karşı gevşerken içimdeki şiddetli ateş yavaş yavaş yanıyor. Benim karanlık sevgilim ama yine de sağlam psikoloğum. Bu yüzden onu seçtim; neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Onun sayesinde, her zaman zevkle ilişkili olan acıyı artık arzulamıyorum. Biri olmadan diğeri asla olmaz. Kurbanlarım acı çekerken vücudumda açtığım her yaranın izleri var.

"Özgür olabiliriz," diyerek beni daha da baştan çıkarıyor.

Ve işte böyle, omurgamı saran gerilim kopuyor, bastırılmış öfkeyi serbest bırakıyor. Kışını pelvisime doğru iterken elim boğazını sıkıyor.

Tanrım. Düşük bir hırıltı serbest
bırakıldı. Güzelmiş. Lanet
olsun. Mükemmellik.

Özgür olabiliriz. İkimizin de mahrum bırakıldığı her güzel duyguyu
özgürce yaşayabiliriz.

Dumanla dolu odanın içinde rengarenk ışıklar dönerken müzik yükseliyor.
Her şeyin puslu havasının altında saklanıyoruz - sahnenin bir parçasıyız. Ama
yine de açıktayız. Buradaki her sıkıcı sikişin üstünde, istediğimizi alıyoruz. Bu
hayatın sahibiyiz.

Biz tanrıyız.

Sahte sarı saçlarını kenara itiyorum, böylece tenine sahip olabiliyorum.
Dişlerim omzuna batıyor, parmaklarım kalçasını dağlıyor, onu daha da
yaklaşıtıyorum, ona karşı daha sert ve daha hızlı sallanıyorum, her aç itişte
onun içinde olmak için çıldırıyorum.

Yumuşak inlemeleri göğsümde titreşiyor. "Seç," diyorum.

Kahretsin... Bakışları kulübün etrafında dönüp kurbanını ararken, yemin
ederim kalçalarının arasına soktuğum elimi ıslatıyor.

"O," diyor.

Bakışlar daraldı, kurbanını hemen buldum. Onu fark etmek kolay. Ben de
onu fark ettim. Londra'yı daha da yakınımaya çekip, kalitesiz metalik bir V yaka
giymiş adamın kısa boylu bir sarışını kolundan tutuşunu izliyorum. Kıza elini
sürmüyor; dikkat çekecek kadar cesur değil. Ama niyetinin ne olduğu sert
duruşundan belli.

"Mükemmel." Büyük bir güçlkle London'dan ayrıldım. Sert bir iniltiyle
kendimi ayarlamak için aramıza yeterince mesafe koyuyorum. Hâlâ onu
kucağıma alıp kulübün duvarına doğru götürmek için çok istekliyim.

İtiraz sesi vücudumun her tarafına ateşli bir sızı gönderiyor ve onu çevirip
tuğlaya yapıtıtırıyorum, nefeslerim göğsümü yakıyor. "Sana yapacağım kötü
şeyler..." Onu temin ederim.

Bana bakarken gözleri şehvetle parlıyor, sonra en yumuşak okşamayla
boynumu öpüyor. Dudağıımı ısırtıyorum, acının beni bastırmasına izin
veriyorum.

"Beni bekletme. *Yine bekletme.*" Kolumun altından kayıyor, ben de elini tutuyorum.

"Olay çıkar bebeğim," diyorum, parmaklarını teker teker bırakarak.

Duvara yaslanırken ellerimi boynumun arkasında birleştiriyorum. London'ın kalçaları sallanıyor, zahmetsiz seksapeli buradaki her erkeği dikkatini çekmeye davet eden bir neon tabela gibi yayılıyor.

Londra seksidir. O boğucu bir sofistike. Nefes kesici bir tanrıça. Ama kılık değiştirmiş London... için için yanan makyajı ve dar, vücuda oturan kıyafetleriyle... düpedüz şeytan. Altında ne olduğunu bilmeseydim, onu reddetmek için hiçbir iradem olmazdı.

Artık iradem yok.

Hedefimizin tuzaktan kaçmak için çok az şansı var. Ona doğru tökezleyerek yaklaşıyor ve ellerini göğsüne koyuyor. Utancından kahkahalarla gülerken sarhoş bir görüntü sergiliyor. Kendi başına ayakta duramayacak kadar özensiz, kendini dik tutmak için adamın kolunu kullanıyor.

Adam ona içkisini ikram eder, kadın da halsizce elinin tersiyle iter. Yeterince içmiştir. Adamın koyu renk gözleri parlayan ışıklar altında parıldıyor. Kadın sendeleyerek uzaklaşmadan önce adamın koluna sarhoşça bir vuruş daha yapıyor.

Bakışları kızın arkasından hiç ayrılmıyor.

Kulübün etrafına bakar, içkisini gevrek bir banknotla bara koymadan önce etkileşime tanık olabilecek herkesi not alır. Birkaç saniye içinde London'ın peşinden çıkışa yöneliyor.

Duvarı itiyorum. Mesafemi koruyarak onu kulübün içinden nemli yaz gecesine kadar takip ediyorum.

Nabzım avlanma arzusuyla hızlanıyor, adrenalinim güçle yükseliyor.

Yaşıyor.

Sadece gerçekten özgür bir insanın hissedebileceği bir duygu.

Londra ruhumu uyandıran müziktir. Kalbimin atmasının sebebi o. Ben

canlı Ben ücretsiz Çünkü . Onu, ve Şimdi Biz

Durduramaz.

OceanofPDF.com

WICKED GAME

LONDON

T Gecenin ılık havası tenime yapışıyor, ipek bluzumun göğsüme yapışmasına neden oluyor. Adımlarımı sendeleyerek atıyorum, çaresiz ve sarhoş bir kurban gibi görünmeye çalışıyorum. Ağır ayak sesleri yaklaştıkça kalbim daha çok çarpıyor.

oran rampaları.

Arkamdaki adam bir kurban değil.

Beni kulüpten çıkarken takip ettiği anda kaderini seçti.

İlk seanslarımızdan birinde Grayson kurbanlarının ormanda av peşinde koşan avcılara benzediğini söyledi. Eğer avcının tuzağına düşmüşlerse, başlangıçta yanlış yerdeydiler.

Bizim için bu an önceden belirlenmişti. Birlikte avlanıp avlanmayacağımız değil, *ne zaman* avlanacağımız önemliydi.

Grayson dinamiğimizi -birlikte ne ifade edeceğimizi- ben daha kendi gerçeğimi kavrayamadan anlamıştı.

Biz kaçınılmazız.

Her yalanı bıraktığımda, beni aşağı çeken her çapayı kopardığımda, yeniden doğmuş gibi oldum. Bir hayatın közlerinden başka bir hayata doğru yürüdüm; yeni bir başlangıç. Artık zihninin karanlık köşelerinden korkmayan yeni bir kadın.

Aksine, Grayson'dan ayrı geçirdiğim zaman sadece kararlılığımı pekiştirdi. Aramızdaki bağı güçlendiriyor, ona verdiğim her işaretle beni beklediğini biliyordum. Yeni gerçekliğimi tamamen kabullenmemi bekliyordu. FBI'ın diğer tarafa bakmasını bekliyordum. Bizi bir araya getirecek her mekanizmanın harekete geçeceği o mükemmel anı bekliyordu.

Ustaca planlanmış ve manipüle edilmiş bir şans anı.

Her zaman bir adım önde olan hastam bu dünyayı parmağında oynatıyor... ve hepimiz geride kalmamaya çalışıyoruz.

Şu anda bana yaklaşan adam gibi o da geride kalmamak, artık yalnızca erkek cinsiyetine ait olmayan bir dünyanın egemenliği altına girmemek için çırpınıyor. Gece kulübünde kurbanını seçerken gözlerinde öfke kaynıyordu. Belki de kadınlara karşı neden bu kadar düşmanca davrandığının farkında değildi; belki de annesini küçümsüyordu. Belki de yakın zamanda onu uçuruma sürükleyen bir stres yaşadı; karısı ya da kız arkadaşı onu terk etti. Onu aşağılamıştır. Belki de bu hakaretler hayatı boyunca başına gelmiştir... ve şimdi benimle bunu düzeltmeye hazırdır.

Gerekçesi ne olursa olsun, ona ikinci bir şans verilmeyecek. Grayson artık kefaret üretmiyor, tıpkı benim artık rehabilitasyon önermediğim gibi.

Gerçekten sapkın ve rahatsız olanlar için rehabilitasyon mümkün değildir.

Adamın varlığının belirdiğini hissediyorum, karanlık bir gölge büyüyor ve ışığı yutuyor. Ve karanlık üzerime çöktüğünde, ödülünü almak için orada. Kolu sıkı bir mengene gibi belime dolanıyor.

Terli elini ağzımın üzerine koyarken "Şşşt," diye mırıldanıyor. "Sadece biraz eğleneceğiz bebeğim. Beni böyle sinirlendirip öylece çekip gideceğini düşünmedin, değil mi? Beni iyice azdır"-kasıklarını kıcıma sürtüyor-"sonra da git. Küçük horozlara ne olduğunu biliyor musun?" Ekşi alkollü nefesi midemi bulandırıyor. Çaresiz tavrımı koruyarak başımı onun tutuşuna karşı sallıyorum. Ona içindeymişim gibi

Kontrol. Gerçi güvenceye ihtiyacı olduğundan emin değilim. Bu onun ilk seferi değil.

Sesinde hiçbir aksaklık yok. İlk kez yapılan bir saldırıya eşlik eden olağan sinirleri yansıtacak bir titreme ya da kekeleme yok. Heyecanlı, çekingenlik ya da deneyimsizlik veya alkol tüketimi nedeniyle performansını sergileyemeyeceği endişesi yok. Aksine, kendinden emin görünüyor. Yeterli zamanı olduğunu biliyor.

"Taşak satanlar cezalandırılır," diyor. Kolu aniden belimden çekiliyor ve bir silah sesi duyuyorum, bir bıçak. Dirseği sırtıma saplanıyor. Bedenimi tuğla binaya çarpıyor. "Şimdi avuçlarını duvara dayamanı istiyorum. Beni anladın mı?"

Onaylamak için eline karşı inliyorum.

"Güzel. Bunu gerçekten güzel ve kolay yap, ben de o güzel yüzü işaretlemek zorunda kalmayayım."

Ellerimin tuğlaya uzanmasına izin vererek geri çekiliyor. Fermuarını indirirken çıkardığı ses binadan yankılanıyor.

"İstediğin kadar gürültü yap," diyor homurdanarak prezervatif paketini yırtıp açarken, "ama çığlık atarsan çok daha fazla acıtacağım."

Tırnaklarım tuğlayı kazıyor. Ne olursa olsun acıtmayı planlıyor. Bu onun arzuladığı kontrol. Tecavüz asla seksle ilgili değildir. Mülkiyeti çalmakla ilgilidir. Kurbanı hükmetmektir. Bir başkası üzerinde güç iddia etmektir.

Ve nihayetinde gücün bende olduğunu bilmek...?

Mırıldanıyorum. Heyecanım derimin altında vızıldıyor, heyecan verici.

Durmadan önce eteğimin kenarını yumruklamaya kadar varıyor. O zaman titremesini, tereddüt etmesini hissediyorum. Gücünü kaybettiğini.

"Korkarım pis ellerinizin bu güzel yaratığa zarar vermesine izin veremem."

Grayson'ın sesi derin ve sabit. Kulübün dışında, yüksek sesli müzik veya parazit olmadan, İrlanda aksanının eğimini ve ince sesini duyabiliyorum,

Tenimin üzerinde ipeksi bir kumaş gibi kayan şehvetli bas notaları.

"Arkanı dön *bebeğim*," diyor Grayson ve ben de saldırganla yüzleşmek için yavaşça dönüyorum.

Beni cezalandırmakla tehdit eden adam şimdi çok daha uysal görünüyor. Kolları iki yanında gevşekçe sallanıyor, bir elinde buruşmuş bir prezervatif paketi, diğerinde bir bıçak. Grayson adamı silahından arındırıyor, sonra da boynuna başka bir bıçak dayıyor; bir sustalı. Grayson'ın yanında bir silah taşımaması beni şaşırtmamalı.

Grayson'ın gözlerindeki hararetli bakışa bakılırsa, bunun beni heyecanlandırıp heyecanlandırmadığını merak ediyor.

Evet. Evet, öyle.

"Nesin sen... gizli görevde mi?" diye tükürür adam. "Bu bir tuzak."

Grayson bıçağın ucunu daha derine saplar. "Hadi ama, sen bundan daha zekisin. Bir polis sustalı kullanır mı?" Adam hiçbir şey söylemiyor. "Arkadaşımız nasıl?" Grayson bana soruyor.

Bakışlarımın aşağıya doğru inmesine izin verdim. "Biraz solgun." Bir zamanlar dik olan penisi şimdi açık kot pantolonunun üzerinde sarkık bir şekilde sallanıyor. Grayson onun gücünü, kontrolünü, erkekliğini çalmıştı.

"Bela istemiyorum," diyor adam.

Grayson onun sırtına yaklaşarak alçak sesle, "O da öyle. Sanırım sorun sadece nereye bakacağını biliyor." Sonra bana: "Şahdamarı nerede? Burası mı, burası mı?" Bıçağın ucunu yeniden konumlandırdı. "Yoksa bu şahdamarı mı?"

Bana göz kırptıyor ve ben de vurulmuş bir kız öğrenci gibi oluyorum. Aşık olduğu kızla bir şakayı paylaşıyor. Bu heyecan verici.

"Kafam karışıyor," diye devam ediyor Grayson. "Şahdamarını kesmek için ne kadar derine inmeniz gerekir? Tendon ve kası kesmek zorundasınız. Kulağa karmaşık geliyor." Adamın omzunu dürtüyor. "Hadi biraz yürüyelim."

Gözlerini sıkarak kapatan adam yalvarır, "Lütfen-"

"Yapma." Grayson onun bu girişimini susturmak için tek bir kelime söyler. "Henüz oraya gitmek istemezsin. Daha çok erken."

Sokağın birkaç adım aşağısında Grayson bana bakıyor, gözlerinde dile getirilmemiş bir soru var. Öldürüleceği yeri benim seçmemi istiyor.

Bu çok spontane. Hastalarım bana kaç kez acele kararların onların çöküşü olduğunu söyledi? Bunun başka bir test olup olmadığından emin değilim, eğer Grayson dönüşümünden hâlâ şüphe ediyorsa...

"İşte," diyorum, karanlık bir depoyu işaret ederek.

Grayson başıyla onaylıyor ve içime bir parça rahatlama yerleşiyor.

"Seçtiğin sokağı beğenmediğimden değil," diyor Grayson bizim esir. "Burası iyi bir yer. Karanlık bir gecede güzel ve تنها. Ben olsam farklı bir yer seçerdim."

Öldürme alanları Grayson'ın uzmanlık alanıdır. Yıllar içinde yöntemlerini mükemmelleştirdi. Kurbanlarına işkence etmek için bolca zaman tanıyan yerler seçiyor. Grayson'a özel bir psikopati teşhisi koydum: sadist senforofili. Felaketleri sahnelemekten haz alıyor.

Yine de düzensizliğinin altında çok daha fazlası var. Adam metodik. Sadece yüksek zekası bile ruhuna karmaşıklık katmanları ekliyor... ve bir de sempatik olmayan bir tipin gelişimi var.

Akademide ve profesyonel kariyerim boyunca bu iddiayı çürüttüm ama yine de imkânsız kabul etme arzumu -psikopat bir suçlunun bir kadına karşı hisler beslediğini- inkâr edemiyorum.

Sadece duygular değil. Sevgi.

Dünyanın etrafında döndüğü o her şeyi tüketen, anlaşılması zor duygu.

Hapishanedeki seri katillere mektup yazan kadınlar kadar hayalperest olabilirim. Kendilerinin özel biri olduğuna inanıyorlar; katılaşmış kalplerinin koruyucu tabakasına nüfuz etmiş biri.

Hayır, o kadar hayalperest değilim. Artık değilim. Grayson ve benim aramda genel bir terminolojiyle özetlenemeyecek ya da aşkla kıyaslanamayacak eşsiz bir kimya var. Mantığa meydan okuyor. Kurbanımızı terk edilmiş depoya götürmesini izlerken, itiraf ediyorum, ondan korkuyorum bile.

Zihinsel olarak sağlıklı ortalama bir insan için, aşk duygusu onlara akla hayale gelmeyecek şeyler yaptırabilir. Grayson neler yapabilir?

Adamı beton zemine itti, sonra bana baktı. Gözlerindeki o uğursuz kıvılcım. Ön sevişme gibi, beklenti artıyor ve onda daha önce olmayan bir şey hissediyorum.

O da benden korkuyor.

Grayson adamı yapışkan metalik gömleği çıkarmaya zorlar ve adamın el ve ayak bileklerini arkadan fermuarla bağladıktan sonra üzerindeki diğer aletleri boşaltır. Botuna sıkıştırılmış bir bıçak daha. Arka cebinde bir heykel teli. İnce bir rulo maskeleye bandı. Anahtarı törpüledim. Bir kaşımı kaldırıyorum.

Adamın ağzını bantladıktan sonra yavaşça, gizlice bana yaklaştı. Sarı peruğumu çıkarıp yere bırakıyor, sonra yaklaşıp parmaklarını kahverengi saçlarımın kaçan tellerinde gezdiriyor.

"İşte buradasın," diyor. Parmaklarını omzumda ve boynumda gezdiriyor, nefes alış verişini zorlaştırıyor. "Dokunmanın bu kadar zevkli olabileceğini hiç bilmezdim."

Elini boynumdan çekip iki kolunu da önüme getiriyorum. Manşetlerinin düğmelerini çözüyorum ve koyu gri düğmeli ceketinin kollarını geriye doğru kıvrarak ön kollarını kaplayan yara izlerini ve dövmelemleri ortaya çıkarıyorum.

"İşte buradasın," diye fısıldıyorum.

Avuçlarımı kollarında gezdirirken, her bir eğimli ve pürüzsüz yara izini hissederken, Grayson üzerimde yükseliyor, duyularıma baskı yapan müthiş bir güç. Dokunuşu, kokusu, yoğun gözlerindeki müstehcen cazibe... Ben her zaman onun esiri oldum.

Hiçbir şey ve hiç kimse çarpışmamızı engelleyemezdi. Tıpkı şu anda olduğu gibi, güçlü kollarını etrafıma sararken, eli ensemden sıkışıyor ve ağzını ağızıma sıkıştırıyor.

Durdurulamaz bir güç.

Elleri kollarımın altını kavramak için aşıya iniyor, sonra beni yukarı kaldırıyor. Onun ellerinde bir oyuncak bebeğim. Kırılgan ve kırılabilir. Beni bir nakliye konteynerine yaslarken havada asılı tutuyor. Birimin üzerine oturduğumda baldırlarım çelik kenara çarpıyor. Grayson'ın elleri kalçalarımın doğru ilerliyor, eteğimi bir santim yukarı kaldırıyor ve sonunda öpüşmeyi kesiyor.

Yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor. Tek kelime etmesine gerek yok, çünkü ben de göğsümde aynı daralmayı hissediyorum. *Yetersizliğin* dayanılmaz acısını.

Tehlike bu, *bizim* tehlikemiz. Bu deponun dışındaki tehdit değil; FBI ve polis yetkilileri üzerimize geliyor. Yaptığımız kötülükler yüzünden bizi ölü görmek için ikiye bölme boyuna eğecek yargılayıcı dünya değil. Hayır, bu duvarların ötesindeki hiçbir şey ikimizi de gerçekten tehdit edecek kadar güçlü değil.

Tehlike, birbirimizden sağ çıkıp çıkmayacağımızda yatıyor.

Doyana kadar tüketme, tüketme ve tüketme arzusu... ama asla doymayacağız. Sonsuz bir uçurum gibiyiz, tam bir tatmin talep ediyoruz, hastalığımız düşmanımız. Doymak bilmeyen bir açlıkla malulüz.

"Benim hastalığım senin hastalığınla eşleşiyor," diye fısıldıyorum ona.

Gözlerinin derinliklerinde yakıcı bir tanıma ateşi yanıyor. Vahşi ve çılgınca saldırıyor, bileklerimi yakalıyor. Üzerimde sürünüyor, vahşi bir hayvan gibi bedenimde gezinirken dizleri bacaklarımı ayırıyor. Her erojen bölge onun acımasız dokunuşunun rehiniyle canlanıyor.

Keskin bir takırtı Grayson'ın dikkatini çekiyor ve kısık bir hırıltı çıkarıyor. Alt dudağımı ısırtıyor, temas noktalarının altındaki karanlık havuzlarda bir vaat kaynıyor. Sonra beni bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Huzurumuzdaki tecavüzcüye hitap etmek için dönmeden önce kot pantolonundaki şişkinliği düzeltiyor.

"Biliyor musun, bunu biraz uzatmak istedim," diyor Grayson, rulo kapıya doğru kıvrılmaya çalışan adamın etrafından dolanırken. Adamı ayak bileğinden tutarak merkeze doğru sürüklüyor. "Bunun kız arkadaşım için bir buluşma hediyesi olması gerekiyordu.

Bir süredir bu anın hayalini kuruyordum... onun oynama şansını yakalamasını izliyordum..."

Grayson spontane bir katil değil. Yaptığı her şey önceden titizlikle planlanmıştır. Kurbanlarıyla nadiren fiziksel temasta bulunur. Sezgisel olarak bildiği tek şey, kurbanın iğrenç bir suçtan suçlu olup olmadığıdır.

Bu onun için önemli. Bu, yetkililerin kurbanı haklı çıkarmak için ilham almayacağı anlamına geliyor. Zaman ve çabayı hak eden daha fazla kurban var - pedofiller değil. Ya da hastalarına işkence eden yozlaşmış doktorlar. Ya da tecavüzcüler.

Bunların hepsi benim için mi? Yöntemindeki ani değişim iki tekniğimizi birleştirmenin bir yolu mu? Yoksa gerçekten ihtiyacı olan kanıt mı? Onun için bir kez öldürdüm ama kolu çeken Grayson'ın eliydi. Benim değil.

"Ama," diye ekliyor Grayson, şeffaf plastik bir muşambayı ortaya sürüklerken inliyor. Ardından adamın arka cebine uzanarak cüzdanını çıkarır. "Ama, Larry Fleming-" adama şöyle bir bakar "-gerçekten mi? Bu çok talihsiz bir durum. Şey, Larry, eminim senin hakkında hızlı bir araştırma yapabilirim. Muhtemelen daha önce hüküm giymiş olman gibi bir sürü talihsiz şey bulabilirim."

Larry dizlerinin üzerine çökerken kekeliyor. Maskeleme bandına karşı mırıldanıyor. Grayson bandı çekip çıkarıyor, bıçağını Larry'nin boynuna öyle hızlı bastırıyor ki adam acı çığlığını yutuyor.

Larry titrek bir sesle, "Haksız yere suçlandım ve yine de cezamı çektim!" der.

Grayson omuzlarını geriye atar. Larry'nin ulaşamayacağı bir yere koyduğu telefonunu kasalardan birinden kapar, vücudundan sessiz bir öfke yayılır. Telefonu muşambanın üzerine bırakır ve parçalar. Grayson adamın yakasından kuvvetlice çekerek Larry'yi ayağa kaldırdı. Kulağına yaklaştı. "Çok güzel, değil mi?"

Larry cevap vermiyor.

Sustalının *tıkırtısı* depoda yankılanır, sonra bıçak bir kez daha Larry'nin boğazına dayanır. Larry kekeleyerek "Evet." dedi.

Grayson bana baktı. "Bacaklarını aç, London. Tıpkı terapi odanda yaptığın gibi. Güzel ve yavaşça... ama bacaklarını ayır."

Göğsümü bir heyecan kaplıyor. "Bunu fark ettin mi?" Yavaşça başını sallıyor. "Her şeyi fark ettim."

Ayak bileklerimi çözüyorum ve bacak bacak üstüne atacakmış gibi yapıyorum ama bunun yerine ellerimin üzerinde gevşeyerek kalçalarımı açıyorum. Grayson'ın bakışları kalçalarımın arasındaki tepe noktasına düşüyor. Dudaklarını yalarken bakışlarının sıcak ve somut baskısını hissedebiliyorum.

"Çok seksi," diyor Grayson. "Seksi değil mi?" Larry başını sallar.

"Kendine dokun," diyor Grayson bana.

Onun emriyle içimde ani bir sızı oluşuyor. Elimi siyah eteğimin altından geçirdiğimde sadece Grayson'ı görüyorum. Akıl sağlığıma meydan okuyan ve beni uçurumun kenarından döndüren adamı. Sadece onunla birlikteyken hayattayım -gerçekten hayattayım-.

Grayson'ın göğsü beni izlerken inip kalkıyor, benim ağır nefeslerime uyuyor. Gözlerindeki yoğunluk sırtımdaki ağrıyı çekiyor, zonklama o kadar derin ve sıcak ki kalçalarımı sert kaba doğru sallamaktan kendimi alamıyorum.

Larry'nin saçlarından tutup başını geriye doğru çeker. "Dikkatli ol," dedi Grayson, sesi alçak bir tehdit gibiydi. "O bir baştan çıkarıcı. Baştan çıkarma onun yeteneklerinden biridir. Sadece ona bak... Onu istemiyor musun? Onu arzulamıyor musun?"

Larry sessiz kalır. Sesi çıkmamasına rağmen pantolonundaki şişkinlik tahrik olduğunu göstermektedir.

Grayson uzun ve soluk soluğa iç geçirir. "Gerçek şu ki Larry. Sen buna layık değilsin. Hiç terlemeden zihnini bir dal gibi kırabilir, sonra da ayaklarına kapanıp bir daha yapması için yalvarmanı sağlayabilir, sonra da sırf bu işkence bitsin diye kendi boğazını kesersin."

Kirli bir pencereden içeri sızan ay ışığı, Grayson bıçağı ileri geri, ileri geri salladıkça gümüş rengi parıldayan bıçağı yakalıyor.

"Belki ikimiz de buna layık değiliz," diye devam ediyor Grayson, "ama sen kesinlikle onun altındasın."

Bıçak Larry'nin boğazına doğru kayıyor. Larry şimdi titriyor. Ağzından küfürler ve dualar dökülüyor, tutarsız bir şekilde birbirine karışıyor. Ve Grayson'ın yoğun bakışları bana yöneldi.

Daha önce bir adamın hayatına son vermek için bir anahtar seçtiğim gibi, Grayson da benim karar vermeme bekliyor. Her iki durumda da Larry buradan canlı çıkamaz. Kim olduğumuzu biliyor. Çok şey biliyor. İkimizden birinin ellerinde ölecek.

Ya da her ikisi tarafından.

Üniteyi bırakıp Grayson'a doğru ilerliyorum, kara deliğe giden ışık gibi ona doğru çağırıyorum. Ama ben gönüllüyüm, çekim gücü beni kendi isteğimle yakaladı.

Sevgilimin, şeytanımın tam karşısına geçtiğimde, keskin açılarla çizilmiş yüzü ve zıt güzelliğiyle yukarıda yükseliyor. Kurbanımız aramızdayken, elimi Grayson'inkinin üzerine koyuyorum ve onun sabit bakışlarını tutarak bıçağı tecavüzcünün boğazına doğru sürüklüyorum.

Kolay bir öldürme değil. Güç gerektiriyor. Bıçağı kıkırdağı keserek derinlere doğru iterken Grayson'ın elini sabit ve sağlam bir şekilde kavıyorum. Kemiğe çarpan çeliğin anıları bana saldırıyor. Kas ve tendonu keserken titreşim bıçaktan sekiyor... ve aniden o karanlık bodruma geri dönüyorum. Bir can alırken babamın eli benimkini örtüyor.

Anlayış doğar. Grayson hiçbir şeyi düşünmeden yapmaz. Kurban seçimi; aceleyle öldürme; depo. Hepsi benim seçimlerim, ama hep onun tasarımı.

Kendi isteğim dışında bir katile dönüştürüldüğüm yerde, Grayson beni bu deneyimden özgürleştiriyor. Onu yeniden keşfediyor, bizim yapıyor.

Kendimi kaptırmışım, uyuşturulmuşum. Kurbanın yüz ifadesini süsleyen şok olmuş bir belirsizlik anı var, ardından kan koyu kırmızı bir çizgi halinde

Boynuna. Sonra boğazından aşağı akıyor, kalın bir nehir göğsünü parlak kırmızı bir cila ile kaplıyor. Islak fokurtusu kapalı alanda yankılanıyor.

Sıcaklık elimin arkasına yayılıyor. Kanın ıslak sıcaklığı.

Bakır havayı sislendiriyor, cinayet kokusu afrodizyak etkisi yapıyor.

Ben kurbanımızı izliyorum ama Grayson da beni izliyor. Gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum, her hareketimi, her tepkimi alıyor.

Grayson cesedi bırakıyor ve ceset muşambanın üzerine yığılıyor. Kurbanımızın sonradan hiç düşünmeden düşmesine izin veriyor. Bakışlarım Grayson'inkilerle buluşmak için yukarı kayarken aç bir sızı vücudumda sekiyor. Acı giderek artıyor, doymak bilmiyor, doyurulmayı talep ediyor. Grayson kan gölünün etrafından dolanırken, delici bakışları beni delip geçerken, o sızı daha da derinleşerek sırtımı kamburlaştırıyor.

Açlıktan ölmek üzereymiş gibi bir avcı gibi beni takip ediyor ve kalçalarımı yakalayıp beni kollarına çekmeden önce bıçağı bırakıyor. Çok yaklaşmıştım bile. Titriyorum, eşikteyim, bizi konteynere doğru götürürken omuzlarına zar zor tutunabiliyorum.

Hareketleri ilkel. İhtiyaç dikte ediyor. Beni çelik yüzeyin üzerine yatırıyor ve eteğimi yukarı itiyor, parmakları arkalarında kırmızı bir iz bırakıyor. Eteğim ve külotum tek bir hareketle kalçalarımın altına aşağı çekiliyor.

Sormuyor - sormasına gerek yok; öldürmemizden tahrik olup olmadığım sorusu, beni tadarken cevaplanıyor, bedenim ona kelimelerin yetersiz kaldığı yerde kanıt veriyor. Basit bir iletişimin ötesindeyiz. Arzularımız sadece çiğ, bedensel et ve kanla cevaplanıyor.

Kalçalarımın arasına iner inmez, ağzı beni çevreler çevrelemez, katıksız bir ihtiyaçla zıplıyorum. Keskin bir nabız ağrısı daha da derinleştiriyor, o kadar zevkli bir acı ki her kasım kasılırken dişlerimi sıkıyorum, içim tatmin olmak için kenetleniyor.

Grayson beni yutarken bacaklarımın arasından başını kaldırıp üzerimdeki dalgayı izliyor. Dilinin tek bir hareketiyle kırılıyorum, çok uyarılmışım

kazayı durdurmak için. Ama ben tatmin olmadım. Çok uzaktayım. Dışarıdan gelen orgazm sadece onu içimde hissetme ihtiyacımı artırıyor.

"Sana ihtiyacım var." Nefes nefese bir yalvarış gibi geliyor ama Grayson kendisine ait olanı almak için harekete geçmiş bile.

Bir elini konteynırın üzerine koyarken diğeri eli kot pantolonunun kapağına uzanıyor. Fermuarı indirirken sert uzunluğuna bir an bakıyorum, erotik manzara karşısında seksim yenilenmiş bir istekle zonklıyor.

"Tadın günah gibi," diyor yukarıda gezinirken. Sonra bir kolunu belimin altından geçirerek beni kesinlikle mükemmel bir açığa yerleştiriyor.

Geri durmak yok. Grayson tek bir güçlü hamleyle içime giriyor, çığlığımı yutmak için ağzını benimkinin üzerine kapatıyor. Boynuna yapışıyorum, boşluğu doldururken ona tutunuyorum. Kalçalarım darbenin etkisiyle titriyor, göğüslerim göğsünün aşındırıcı sürtünmesini hissetmek için ağrıyor.

Kalçalarımı kavriyor ve daha sert bir şekilde tekrar içime giriyor, öpücüğü ciğerlerimden oksijen alıyor. Beni tamamen ortaya çıkarmak için bluzumu yukarı iterken, aramızdaki tüm engelleri kaldırmak için çaresizce düğmeleriyle uğraşıyorum.

Yakasını çekiştiriyorum, sonunda gömleği omuzlarına iterken öpüşmeyi kesiyorum. Sonra avucumu çıplak göğsüne koyuyorum. Öldürdüklerinin sayısı olan kaba, eğik yara izlerini hissetmek, kendini derinlere gömerken vücudumda tahrik edici bir titreme yaratıyor.

O çılgınca çaresizlik geri döner, doymak bilmez. Çılgınlık bizi tüketir - daha fazla, daha yakın, *yeterli değil*. Asla yetmiyor. Gömleği kollarından sıyrıldığında, yaklaşmak için mücadele ediyorum, göğsüm o hayati sürtünmeyi arıyor. İniltisi içimde sekerek arka tarafımı kavırıyor ve beni sertçe kendine doğru çekerek çelikten kaldırıyor.

Bacaklarımı onun ince beline dolayarak kalçalarımı sallıyorum, o düşmemizi engelleyecek tek sert yüzeye yaslanırken ben de ona biniyorum. Kirli, çiğ ve mükemmel hissettiriyor.

Parmakları saçlarıma dolanıyor ve kalçalarımın her sallanışını karşılarken sıkı bir kavrayış kazanıyor. "Siktir," diye nefes alıyor. "Beni mahvediyorsun."

Vücudum onun iddiasına karşılık veriyor, sikiinin etrafında kenetleniyor, tırnaklarım sırtını tırmalıyor. "Daha fazla," diye talep ediyorum.

Beni konteynırdan uzaklaştırıp kolunu sırtıma doluyor ve kontrolümü kaybettiren sert, şehvetli hamlelerle içime giriyor. İnemelerimi boynuna doğru bastırıyorum, dişlerim teninde yer buluyor, nabzının dilime karşı hızlanmasını seviyorum. Metalik kan izi ağzımı dolduruyor ve onun mu yoksa benim mi olduğundan emin değilim - derisini mi kırdım yoksa dudağımı mı ısırdım - ama beni uçuruma gönderiyor.

Birbirimizi emen vampirler gibiyiz; birbirimizin kanını akıtırken sıvı ateş kanımızı yakıyor, damarlarımızı kurutuyor. Acı, zevkin doyuramadığı ihtiyacı gidermek için tek cevap.

Grayson'ın sırtı bir destek kırıışine yaslanıyor, hamleleri vahşi ve kontrolsüzce geliyor. Ona mümkün olduğunca yaklaşmak için kalp atışlarının hızlanmasını beklerken elim boynuna gidiyor. Gözleri parlıyor. "Yap şunu," diye meydan okuyor.

Parmaklarımı daha sıkı sarıyorum, o da yere çöküyor ve beni üzerine oturtuyor. Nabzı avuçlarımda hızlanırken onu hırpalıyor ve terk edilmiş bir şekilde beceriyorum.

Güç.

Bir hayatı ele geçirmenin, ona sahip olmanın, kelimenin tam anlamıyla parmaklarınızın arasından kayıp gittiğini hissetmenin heyecanı...

Horozu sertleşip duvarlarım boyunca titreşirken hırıltısı tüm vücudumda titreşiyor. Boğazını serbest bırakıyorum, onun ve benim orgazmımı serbest bırakıyorum. Ona doğru sallanırken keyifli bir coşku dalgasına kapılıyorum.

Ağır nefesleri yüzümü okşuyor, yüz hatları en güzel acı ve zevk gösterisiyle buruşuyor. Biz hedonistiz ve bundan utanmıyoruz.

Kirişe ve soğuk, sert zemine sanki hava koşullarına karşı bağışıklığı varmış gibi, sanki onlara alışmış gibi dayanıyor. Grayson hapishanede bir yıl geçirdi, ama bundan daha fazlası... daha derine iniyor.

Ona dokunuyorum. Parmaklarından, tırnaklarının ucundan başlıyorum. Pürüzlü ellerine dokunuyorum, pürüzsüz ve aşınmış yara izlerinin kontrastına, dövmelemin kapladığı

Kollarını. Nefes alış veriş düzeldikçe etinin altındaki kasların hâlâ kasıldığını hissediyorum.

Ellerim omuzlarından göğsüne doğru kayıyor, oradaki zayıf kasların, derinlere kazınmış yara izlerinin haritasını çıkarıyor. Vücudunun üzerinde ilerliyorum ve o da bana izin veriyor, bakışlarında beni mızraklayan bir merak var.

"Sana hiç bu kadar yakından dokunan oldu mu?" diye sordum.

Boyun kasları sert bir yutkunmayla geriliyor ve boynunda gezinirken avucumun altındaki yoğunluğu hissediyorum. "Asla," diyor, sesi kalın.

"Vücudunun her parçasını tanımak istiyorum," diyorum, parmaklarım ağzının altına geliyor. Parmağımı alt dudağında gezdiriyorum, yumuşaklığını ve onu öpmek için içimde kabaran açlığı seviyorum.

Yavaşça içeri giriyorum, ağzını yakalıyorum ve sevgiyle tadına bakıyorum, sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi - birbirimiz hakkında kimsenin erişemeyeceği bir içgörüyü paylaşıyormuşuz gibi.

Geri çekildiğimde, güçlü elinin göğsüme, kalbimin üzerine bastırıldığını hissediyorum. "Benimkinden daha hızlı atıyor," diye onaylıyor. "Bu bana aşık olduğun anlamına mı geliyor?"

"Beyannameye ihtiyacınız var mı?" "Evet," diyor dürüstçe.

"Sana aşığım, Grayson. Aşka karşı yeteneksiz değilim... Sadece şimdiye kadar hiç ilham almadım. Ve senden tekrar ayrı kalmak istemiyorum."

Bir an cevabımı düşünüyor, elini hiç ç e k m i y o r .

Sonra: "Seni sevip sevemeyeceğimi hala sorguluyor musun?"

Birlikte yarattığımız katliama bakıyorum ve yüzümü ona dönmeye zorluyor. Böylece cevabı gözlerimde görebilecekti. Elini kendi elime alıp çenemden kavrayışını kaldırıyorum. Ellerimize hâlâ kan izleri bulaşmış durumda.

"Hayır," diyorum, fısıltıyı zorlukla aşarak.

Bakışları soru sorarcasına daralıyor. "Ama bazı şüpheler var."

"Sadece içgörüm yüzünden, Grayson. Aklın emrettiği şey yüzünden. Ama beni sevdiğine inanıyorum. Kendi tarzında. Beni korumaya çalışacağına."

"Ben de seni aynı şekilde incitebilir miyim?"

Burada tereddüt edemem. "Evet."

Derin bir nefes alarak bunu kabul ediyor. Biz bir noktaya varmak için tartışan diğer çiftler gibi değiliz. Bazı şeylerin kabul edilmesi gerekir, özellikle de sonucu değiştiremiyorsak.

Beni gözlerini incelerken yakalıyor ve nazikçe lensleri çıkararak irislerinin canlı mavisini ortaya çıkarıyor. Göğsüm sıkışıyor.

"Seni incitmek istemiyorum," diye itiraf ediyor.

Elimi göğsünün üzerine koydum, atan kalbinin öfkeli nabzını hissettim. "Bunu ben de biliyorum."

Aşk ve saplantı birbiriyle o kadar yakından bağlantılıdır ki, saplantının uyandırdığı duygular kolaylıkla aşkla karıştırılabilir. Ve saplantı dünyanıza hükmettiğinde, onun taleplerinin kölesi haline gelirsiniz.

Grayson'ın uç spektrumdaki duygularla ilgili deneyimi yok. Tepkisi değişken olabilir. Zihin ve beden birbirine merhamet eder, fiziksel veya zihinsel acı çok fazla olduğunda biri diğerini uyuşturur.

Grayson'ın aniden aşırı duygusal bir atılım yaşaması, bir yanık kurbanının aniden sinir uçlarındaki hissi yeniden kazanmasına benzer. Sadece merhametli bir ölüm yerine, zihin paramparça olur.

Bu düşünceye karşı gözlerimi kapatıyorum ve Grayson beni kendine daha sıkı çekerek geri getiriyor. "O sabah senden ayrıldığımdan beri tek bir kurban bile avlamadım."

Bu itirafı beni hazırlıksız yakaladı. Kollarını etrafımda dolaştırarak kendimi soğuk havadan koruyorum. "Ama Brunswick'teki cinayet? Minneapolis mi? Raporlara göre-"

"Görünüşe göre bir taklitçim var."

Bunu kayıtsızca söylüyor ama soğukkanlı dış görünüşünün altında ölümcül bir tedirginlik yatıyor.

Çoğu seri katil bir taklitçiden gurur duymaz. Aksine, bu bir hakarettir.

"Biliyor musun-?"

"Hayır." Başını hafifçe sallıyor. "Henüz değil. Ama yapacağım."

Elbette Grayson taklitçinin kim olduğunu bilseydi çoktan elenmiş olurdu.

"Bu durum işleri daha da karmaşık hale getirebilir ya da..." Kurbanımıza tekrar bakıyorum, ama şimdi yeni bir ışık altında. Tecavüzcü daha büyük bir amaca hizmet edebilirdi. "Cesetten kurtulmamız gerek."

"Buna ihtiyacım var," diye vurguluyor Grayson. "Hayatına geri dönmen gerekiyor."

Ama ben çoktan bunun ötesini düşünmeye başladım. Bakışlarım deponun her ayrıntısını yakalıyor ve bunun sadece boş bir bina olmadığını fark ediyorum. Bir zamanlar tamirci garajıymış. "Buranın çok daha fazla potansiyeli var."

"Şu anda yüzündeki ifadeye bayılıyorum," diyor Grayson saçlarımı nazikçe omzuma atarken. "Sanki biri acı çekmek üzereymiş gibi."

Gözlerini aydınlanmış buluyorum. "Tuzaklarını tasarlarken böyle mi hissediyorsun? Her şey yerli yerine oturduğunda ve işe yarayacağını bildiğinde."

"Duruma göre değişir. Sen ne hissediyorsun?" Sorusu dürüstlikle yanıyor. Ne hissettiğimi gerçekten bilmek, deneyimlemek istiyor.

"Bir aydınlanma gibi kutsal hissettiriyor."

"Epiphany," diye tekrarlıyor, yüz hatlarının keskin çizgilerini yumuşatan sakın bir ifade. O nadir gamze yanağını oyuyor. "Sen benim aydınlanmamdın."

O zaman onun içine düşerim. Tamamen. Gözlerinin mavisinde, dudaklarının yumuşaklığında ve ellerimizi boyayan kırmızıda kayboldum. Bizi kurtarabilecek ya da daha da lanetleyebilecek güzel ve acımasız bir aydınlanma, tam burada, bizi doğuran karanlıkta hayata çiçek açıyor.

OceanofPDF.com

ORIGINASYON

GRAYSON

M Cinayet.
Can alma arzusu DNA'mızda mı var? Nesiller boyunca aktarılan kalıtsal bir özellik. Yoksa beynin bir arızası mı? Tüm o yanlış çalışan nöronlar. Yoksa laboratuarda asimile edilemeyecek daha *başka bir şey* mi?

Doğa ya da yetiştirilme.

Dünyanın dört bir yanındaki bilim insanları ve doktorların asırlık sorusu.

Yine de bu yorgun bir soru. Sıkıcı bir soru. Ve cevap sonucu etkilemez. Dr. London Noble'a sorun. Gerçekliğimi paramparça eden doktor. Çürüyen ruhuma girip beni diriltten kadın. Külden doğan bir Anka kuşu gibi, ben yeni bir adamım.

Onun sayesinde bu soru artık beni rahatsız etmiyor.

Benim sayemde doğasını kabul etti.

Kesin olan tek şey, bir kez cinayet işlediğinizde bunun kanınıza işlemiş olmasıdır. Öldürmenin tadına varırsınız. Bir alkoliğin bir sonraki içkiyi arzulaması gibi arzuluyorsunuz.

Bir tanesi asla yeterli değildir.

Rockland üzerinde gece geç saatlerde gökyüzü kapkaraydı ve ufukta puslu bir parıltı saçan şehir ışıkları vardı. Larry'nin arabasındayım.

Blue Clover'a park etmiş. Larry bagajda.

Maine'deyken sadece toplu taşıma araçlarını kullanma kuralımı çiğniyorum. En dikkatli ve titiz suçlulardan bazıları anlamsız trafik ihlalleri yüzünden yakalanmıştır. Bundy. Kraft. Sam'in oğlu. Ama şu anda, bu gerekli bir risk.

Olaydan sonra bir tuzak kurmam. Öldürme işlemi tamamlandıktan sonra bir hikaye oluşturmak, parçaları birbirine bağlamak ve bir tasarım yaratmak çok daha zor. Sınırlı seçeneklerle baş başa kalırsınız. Ve hatalar.

Geriye doğru çalışmak gibi. Tersten tasarlamak. Ama London ve ben yeni bir şey şekillendiriyoruz - hem dağınık hem de parlak bir şey. Hikayemiz ortaya çıktıkça şekillenmesi ve gerçekleşmesi gerekecek.

İtiraf etmeliyim ki, titiz bir yapıya sahip olmama rağmen bu beni heyecanlandırıyor.

Konuştüğunda nasıl da parlıyordu... Bunu ona nasıl inkar edebilirim? Başarı şansının düşük olduğunu bilsem bile. İhtimalleri hesapladım. Eğer başarısız olursak -ki büyük ihtimalle olacağız- yine de muhteşem bir final olacak.

Zekice planı mı? Taklitçiyi bize getir.

Bunu yapmak için yeterince büyük bir yem lazım. Karşı koyamayacağı kadar parlak ve yemlenmiş bir kanca.

Larry'nin ışıltılı metalik gömleği hoş bir ironi.

Arabayı ağaçlık bir parkın en kalabalık yerine çekiyorum. Etrafta kimsenin olması için çok geç ama bir grup gencin ya da bir çift sarhoş aşışın aynı mahremiyetten ne zaman yararlanmaya karar vereceğini asla bilemezsiniz.

Sahneyi hazırlamak için on dakikam var.

Larry'yi bagajdan çıkarın. Onu bir banka yaslayın. Bir çift lateks eldiven giyerek, göğsüne kendi pıhtılaşmış kanıyla RAPİST yaz. Elini pençe şeklinde kıvrır ve tırnaklarını koluma geçir. Bu hemen yapılmalı. Tetikleyici devreye girmeden önce. Sonra arabayı çakılların üzerine sür ve ayak izlerini ve ayak izlerini yok etmek için geri geri git.

Bir sahnenin kurulmasında şehvet yoktur; bu bir iştir. Yüksek duygular işin içine giremez. Hataya yer yoktur.

Larry'nin arabasını şehir merkezine götürüyorum ve gece hayatından beş blok ötede park ediyorum. Pek bir şey yok ama küçük bir sahil kentinde bile bir içki mekânı vardır. Şimdi yirmi dakikam var. Kamerasız bir bar buldum. Larry'nin iğrenç metalik gömleğini giyerek kulüpteki bir grup kadının arasına karışıyorum ve hatırlayacaklarından emin olduğum aşağılayıcı yorumlar yapıyorum. Sonra kadınlar ve kendim için birer içki siparişi veriyorum, siparişi Larry'nin kredi kartına yüklüyorum. Hesabı kapatıyorum ve bardan çıkmadan önce kartı orada bırakıyorum.

Larry Blue Clover'da nakit ödeme yaptığı anda bunu mümkün kıldı.

Otuz dakika içinde Larry'nin yerini tespit ettim. Tanıklar yüz hatlarımı ve metalik gömleğimi tarif edecekler, ikisi birbirine karışacak. Bu iyi; görgü tanıklarının ifadeleri genellikle güvenilirmezdir. Polis bunun alkol ve aynı yerde iki adam görmenin bir kombinasyonu olduğunu varsayacak. İkiyle ikiyi bir araya getirecekler ve *ta-da*. Ne kadar da akıllılar, şüpheli ve kurbanı birbirine bağlıyorlar.

Genelde suç mahalline dönmem ama yine de gerekli bir risk. Polisin bu bağlantıyı kurmasına ihtiyacım var. Larry'nin gömleğini bir çöp kutusuna attıktan sonra arabayı parkın diğer tarafında terk ediyorum.

Polis, Larry'nin başka bir yerde öldürülüp parka getirildiğini, yani ceset çöplüğüne atıldığını düşünecektir. Bu da iyi. Londra yakınlarında bir yerde öldürüldüğünü düşünmedikleri sürece. Rockland'dan bir buçuk saat uzakta.

Polis ayrıca Larry'nin sabıka kaydı göz önüne alındığında, kendi şehri dışındaki kadınları hedef aldığını ve yetkilileri suçlarından saptırmayı umduğunu varsayacaktır.

Ama yakalamak istediğimiz büyük balık -bütün bu zahmete girmemin nedeni- taklitçinin ta kendisi. Taklitçinin burada olduğumu bilmesi gerekiyor.

Portland'a giden otobüs yolculuğu istediğimden daha uzun sürüyor ve karşımda oturan küçük kız gözlerini benden ayırmıyor. Minicik, parlak siyah saçlı ve

Nemli porselen teni küçük bir Çin bebeği gibi. Annesi eski püskü bir garson üniforması giymiş ve gece vardiyasında uyuyakalmış bir halde koltuğa yığılmış. Ön kolunda iğne izleri var.

"Acıdı mı?"

Küçük kızın sesi çınlıyor, otobüs motorunun gürültüsünden zar zor duyuluyor.

Elime bakıyorum ve kapüşonun kolunun altından çıkan kabarık beyaz yara izini fark ediyorum. Manşeti bileğimin üzerinden çekiştiriyorum. "Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Merakla başını eğiyor. "Annen daha iyi yaptı mı?"

Annesine bakıyorum, kızının bir yabancıyla sohbet ettiğinden habersiz. Sonra kıza bakıyorum. Beş yaşından fazla olamaz. "Annem durumu daha da kötüleştirdi," diyorum ve koridorda ona yaklaşıyorum. "Tanımadığın insanlarla konuşmamalısın."

Sanki bunu daha önce de duymuş gibi başını sertçe sallıyor. "Seni tanıyorum. Sen televizyondaki adamsın."

Ağzım bir sırtışa dönüştü. *Kötü* adam demedi. Annesine tekrar bakıyorum ve "İyi bir sır saklayıcısı mısın?" diyorum.

Başını sallıyor, ipeksi saçları sallanıyor.

"Güzel. Bunu annenden başka kimseye söyleyemezsin, tamam mı?" Kabul ettiğinde, "Annene televizyondaki adamın koluna iğne batırmayı bırakmasını ve işten çıkmadan önce büyük bir kahve içmesini söylediğini, yoksa yakında onu ziyaret edeceğini söyle" diyorum.

Koyu renk gözleri açılıyor ve gülümsüyor. "Söz mü?"

Ona göz kırpıyorum. "Sırrımız, unuttun mu?" Sonra ayağa kalkıyorum ve bir sonraki duraktan önce inmeye karar vererek kabloyu tutuyorum. Sabahın erken saatlerinde iş kalabalığı yığılacak ve ben de bir başka Maine Meleği görme riskini göze alamayacak kadar bitkinim.

Güneş doğarken daireme giriyorum. Şehir merkezindeki küçük stüdyo benim tipik uğrak yerlerime hiç benzemiyor. Geniş ya da davetkar değil. Verimli,

İhtiyacım olan birkaç temel eşya da kapının yanındaki işlemeli raflarda kolayca saklanabiliyor. Dışarı çıkarken kapmaya hazır.

Ceplerimi -bıçaklar, tel, bant- rafların altındaki çekmeceye boşaltıyorum. Daha az dağınık bir şekilde çıkarmamı gerektirecek bir durum olursa diye yontma telini yanımda tutuyorum. Aletlerimi bir bezle örtüyorum, sonra Larry'nin parasını da orada tuttuğum kese kağıdına sıkıştırıyorum.

Kaçarken nakit para her zaman bir ihtiyaçtır. Basının beni göstermeye çalıştığının aksine ben bir aziz değilim. Hayatta kalmak için paraya ihtiyaç vardır. Kurbanlarımın artık paraya ihtiyacı yoktu. Benim var.

Karavanı terk etmek zorunda kaldım. Kıyı kasabalarında hareketli bir yer tutmak için çok dikkat çekici. İnsanlar bir karavan gördüklerini hatırlıyorlar; kasabalılar yabancıları sevmez.

Daha dün ev sahibine daireyi kısa süreli kiralaması için nakit ödeme yaptım. Haftadan haftaya. Ben onun için Jeffery Kinsey'im. Ve parayı aldığım sürece, koridorda onu azarlayan, dırdırcı karısından daha önemli değilim.

İki pencere var: Biri nöbet tutmak için, diğeri de gerekirse kaçmak için. Güvenlik kameralarını odanın her açısından ve ana kapının dışından her zaman kayıta tutuyorum.

Larry'nin pis kokusundan kurtulmak için duş alıyorum, kanıtları ortadan kaldırmam gerektiği için değil. Suçlular her zaman hata yapar, zeki olanlar bile. Aptalca, talihsiz hatalar. Özel tim bunu bir süre düşünecek; haftalardır peşinde oldukları, her fırsatta ellerinden kaçan kaçak mahkûmun nasıl olup da birdenbire bir kurbanın kendisini tırmalamasına izin vererek böylesine vahim bir hata yaptığını. Kurbanın tırnaklarının altında epitel hücreleri bırakarak.

Yöntem benimkinden çok farklı olduğu için yetkililer cinayeti benimle ilişkilendirmek için DNA kanıtına ihtiyaç duyacaklar. Onlara hediye.

Sonra teoriler başlayacak. Yöntemimdeki sapma, uzmanları, çalışma tarzımın neden aniden bu kadar keskin bir şekilde değiştiği konusunda spekülasyon yapmaya teşvik edecek. Uzmanlara göre, geriliyor, geliyor olacağım.

İlerlemenin doğal aşamaları vardır ve kişi her zaman gelişmelidir. İlk cinayetlerimde cesetleri sergiledim. Genç, ukala bir amatördüm ve o zamanlar böbürlenmeyi sevmezdim.

Elbette daha akıllı oldum. Gurur, düşüşten önce gelir ve tüm bunlar, bu yüzden kurbanlarımı atmaya başladım. Onları uzak yerlere gömdüm. Metodolojideki bir sonraki mantıksal ilerleme kalıntıları yok etmek olacaktı. Kanıt bırakmamak. Ceset yoksa, suç da yok. Bildiğimiz gibi ateş yıkıcı bir güçtür, dünyanın doğal temizleyicisidir.

Gizli öldürme noktamı yaktıktan sonra, görev gücü bile bir sonraki ilerleme seviyem hakkında akıllıca bir varsayımda bulunabilirdi.

Bu bozulma onları yeterince rahatsız etmelidir.

Ama onları asıl kızdıracak olan şey konumum. Londra'ya ne kadar yakın olduğum.

Şimdi her şey çok hızlı olacak.

Bir fincan kahve hazırladım ve yıpranmış koltuğa oturdum. Kaba, mikroplu kumaşın bana dokunmasını engellemek için üzerine bir çarşaf örttüm. Güneş ışınları kirli pencerelerden içeri girip beton zeminde bir renk cümbüşü yaratırken, Londra'ya dair düşünceler zihnimde canlanıyor. Saten teni. Taze leylak kokusu. Elinde artık gizlemediği anahtar dövmesi.

Onun yumuşak, narin elinin benimkinin üzerinden kayarak bir can aldığını hissetmek.

Bu beni ayakta tutmaya yetiyor... ama uzun sürmeyecek. Anahtarlar labirentindeki ilk cinayetimizden bu yana, zorlamalar daha güçlü, daha talepkâr hale geldi. London'la birleşmek Pandora'nın kutusunu açtı ve kurtuluşum olabileceğine inandığım şeyin beni tüketecek çıldırtıcı bir alevi ateşlemesinden korkuyorum.

Titrek bir elimi nemli saçlarımın arasından geçiriyorum, bir kahkaha serbest kalıyor. Otobüsteki keşten farkım yok. Çok kötü bir şeyi arzuluyorum. Onu oksijenden daha çok istiyorum; özgürlüğü istediğimden daha çok.

Yoksa neden Maine'de olayım ki? Ölmesem bile yakalanmama neden olacak yarım yamalak bir planı başlatmak için.

Onun için.

Ben öldürmek için yaratılmışım,
sevmek için değil. Beni mahvetti.

Ancak altı hafta beklemenin, izlemenin, saklanmanın, akıllıca oynarken durgun hissetmenin de bir dezavantajı var. Ancak düşmanlarımıza kendilerini göstermeleri için zaman vermeliyiz. Göremediğimiz şeyle savaşılamayız; bu karanlıkta amaçsızca sallanmaya benzer.

Kaçan suçluların çoğu bu şekilde yakalanır ve çabucak yakalanır. Tüm şebekeyi ele geçirmeye çalışırlar. FBI benim düşmanım değil. Ülkedeki her şehirdeki yerel yetkililer de düşmanım değil. Bu insanların çoğu işe girip çıkıyor. Evlerine, ailelerine gidip ipotek ödüyorlar. Ya da sadece düzenli olarak sevişmeye çalışıyorlar.

Onlar insan. Bir iş yapıyorlar.

Nereye bakacağınızı bilmediğiniz sürece düşmanınızı fark etmek biraz daha zordur. Takıntısı olan o.

Gelmeyi bırakmayan o.

Ayağa kalkıyorum ve haritamı ve koleksiyonumu yatağın altına sakladığım stüdyonun yatak odasına gidiyorum. Çok gizli bir yer değil ama meraklı bir ev sahibinin karısından uzak tutmam gerekiyor.

Panoyu duvara yapıştırıp geri çekiliyorum ve bakışlarımın haritadaki siyah ipi takip etmesine izin veriyorum. İp, son altı hafta boyunca bulduğum yerleri gösteren noktalara sabitlenmiş. İkinci bir ip -kırmızı- siyahla aynı hızda. Zaman çizelgesinde sadece birkaç gün sapma var. Sonra üçüncü bir ip-mavi

-İlk ikisinin yanında duruyor. Zaman çizelgesinde dört gün var.

Üçünün de ortak bir noktası var: ortaya çıkış tarihleri. Her iki adam da -kırmızı ve mavi iplerle gösterilen- cesetlerin bulunmasından önce gelmiştir.

Her ikisi de cinayetler işlenmeden önce oradaydı.

Kabul ediyorum, takip etmeleri için oldukça belirgin bir kısıntı izi bıraktım, ama sadece birimiz iki kurbanı öldürmek için sahneler sahneledi ve o ben değildim.

Olay yerlerinin kendileri *-tuzaklar-* araştırmacılara cinayetlerin benim yöntemimi taklit etmeye çalışan biri tarafından işlendiğini göstermeliydi. Tekrar ediyorum, çoğu insan işini yeterince iyi yapar.

Yalnızca mükemmeliyetçiler, takıntılılar ve titizler bunu doğru yapacak kadar önemserler.

Kollarımı kavuşturup ortaya çıkan desene bakıyorum. Haritaya, iplere ve fotoğraflara bakıyorum. Hepsinin birbirine karışmasına, bir kolaj haline gelmesine izin veriyorum. Bir labirent. FBI ve polis yetkililerinin hepsi aynı soruları soruyor, anlamlandırmaya çalışıyor, cevap verecek bağlantıyı kurmaya çalışıyorlardı.

neden ve nihayetinde nerede oldukları onları bana getirecek.

Neden Dr. London Noble'ın gitmesine izin verdim?

Kırmızı bir kalemle Londra'nın resmini daire içine alıyorum. Tekrar ve tekrar. Tahtamın ortasında ikamet ediyor. Benim için her sorunun cevabı o. Ve iki fanatik adam için, o sadece anahtarı tutuyor olabilir.

Kaçışımı çevreleyen durum, bazı kişileri ona daha yakından bakmaya teşvik etti. İyi doktora olan ilgileri endişe verici ve tehlikeli.

London anlayışlı ve zekidir. Benden daha iyi bir manipülatör bile olabilir. Sezgiyle birlikte güç gelir. Neredeyse istediğimiz her şeyi yapabilme gücü. Ancak bu dünyaya doğuştan gelmediğimiz, ayrı tutulduğumuz, ötekileştirildiğimiz için bize içgörü veren şey aynı zamanda bir zayıflık olarak da hizmet eder.

Aldatma konusunda eğitilmiş olanlar için bir hedefiz. FBI'dan Özel Ajan Randall Nelson geliyor.

Londra'yı kurtardı, beyaz bir şövalye gibi ortalığı kasıp kavurdu. Bu ajan beni gerçekten zorluyor. Neredeyse klişe ama her şey daha önce yapıldı, değil mi? Her kariyer suçlusunun bir muadiline ihtiyacı vardır.

Kaotik kötü adamın peşindeki beyaz şövalye polis. Büyük kedi fare kovalamacası.

Ajan Nelson kendini benim yang'ımın yin'i ilan etti. Ve bana ulaşmak için Londra'yı kullanıyor.

Bir engel ya da amaca giden bir araç haline gelebilir.

Gerçi Ajan Nelson eleme sürecinin sadece bir aşaması. Ölümümü kendi elleriyle gerçekleştirmeye yemin etmiş saplantılı bir dedektif şeklinde ikinci bir unsur daha var. Dedektif Foster'ı atlayamayız. Yol boyunca Nelson'ın peşindeydi, hep arkadan geliyordu. Bir türlü gitmiyor.

Foster daha az tehdit oluşturuyor olabilir ama yine de aşılması gereken bir engel. Daha önce onu küçümsemek gibi bir hata yapmıştım. Hatalarımdan ders çıkarıyorum.

Haftalardır onları kırıntılarla besliyorum; şimdiye kadar açlıktan ölmüş olmalılar. Büyük, sulu bir yemeğe hazırlar. Larry onları bir süre çiğneyecektir. İkisine de cevapları aynı anda veremem. Bu onları aşırı uyarır. Çocuklar gibi, azar azar beslenmeye ihtiyaçları var. Boğulmadan yutabilecekleri ısırik büyüklüğünde cevaplar.

Boğulmalarını istemiyoruz. Henüz değil.

Önce Londra'nın tuzağının fark edilmesi gerekiyor.

Kaçarken onu da yanımda götürebilirdim. Kanada'ya yerleşebilirdim. Takma bir isimle yeni bir muayenehane bile açabilirdi. Etrafta dolaşabilirdik, asla bir yerde çok uzun süre kalmazdık, asla yakalanmazdık.

Ama bu onun için nasıl bir hayat olurdu?

Hayır, London'ın yetenekleriyle daha iyisini hak ediyor. Daha büyük. Daha parlak. Dahası, mükemmel konumlanmış bir satranç taşını neden kaldıralım?

Şimdi görüntü netleşiyor. Soruşturmanın tam ortasında. Elini uzatıp düşmanlarımıza fiziksel olarak dokunabilir. En önemli rolü o oynuyor.

Eleme süreci.

Engelleri ortadan kaldırdığınızda özgürsünüz. FBI insan avı sonsuza kadar vergi dolarlarını kullanamaz. Kaynaklar tükenir. Davalar soğur. Ve nihayetinde, ipuçlarının tükenmesiyle serbest kalan suçluların öldüğü varsayılır.

Artık büyük resim ortaya çıktığına göre, sıra ayrıntıları incelemeye geldi. Onları küçük, çiğnenebilir parçalar halinde kesin.

En yeni yere bir işaret yapıştırıyorum. Rockland, ilk domino taşını devirecek suç mahalli. Siyah ipliği işarete bağlıyorum. Maine benim son hedefim. Burada başlamalı ve burada bitmeli.

Kırmızılar içindeki Ajan Nelson ve hüzünlü görünen Dedektif Foster arkadan geliyor. Rockland suç mahalline ilk ulaşan kim olacak?

OceanofPDF.com

MALİYETSİZLİK

LONDON

Press konferanslarının belirgin bir aroması vardır. Bayat kahve ve tıraş losyonu karışımı, alttan gelen nane şekeri ve deri kokusu. Kilisenin kokusu.

Kürsüde duran adam bile ciddi bir tavır takınır.

kitleler için alıştırılmış konuşmasını yapan bir papaz gibi ifade ediyor.

Podyumun ortasına bakmayı öğrendim. Bu şekilde dikkatim dağılırken konuşmacının yüz ifadelerini taklit etmiyorum. İnsanların başkalarının yüz ifadelerini taklit etme eğilimi vardır. Empati kurmak hepimizin erken yaşlarda öğrendiği doğal bir özelliktir.

Bu kadar çok göz ve kamera üzerimdeyken, kaşlarımı çatmamam ya da gülümsememem, medyanın ipliğini pazara çıkarmamam çok önemli.

"Kanıtlardan geriye kalanları inceledikten sonra, kurbanların davalarının ele alınmasında büyük bir ihmal olduğu sonucuna vardım." Eyalet Savcısı Kyle Sadow kameralara sert bir bakış atarak basına hitap ediyor. "Bu nedenle Mize Şerif Departmanına, merhum Şerif Malcolm Noble ve kurbanlarla ilgili tüm delilleri Federal Soruşturma Bürosuna teslim etmesi talimatı verilmiştir."

Ön sırada oturuyorum, yanımda Ajan Nelson ve geçtiğimiz hafta gölgem haline gelen Dedektif Foster var. Her öne çıkan

emniyet mensupları burada. İnsan avını yürüten FBI görev gücünün başı bile.

Kimse Mize soruşturmasıyla ilgilenmiyor. Bu beş hafta önceydi. Toplanan cemaat, Maine Meleği'nin dönüşünü doğrulayacak gelişmeyi duymayı bekliyor.

Haber kanalları Rockland'daki cinayetten yararlanmaya başlamış, yetkililerden önce davranarak ya kendi intikam meleklerinin eve döndüğünü ya da şehirde yeni bir oyuncu olduğunu, umutlarının canlı olduğunu ilan etmişlerdir. Halk Grayson'ı kendi kanunsuzları olarak benimsiyor ve medya da onun sağladığı reytinglere bayılıyor.

Avukatımın tavsiyesine rağmen kalabalığı incelemek için buradayım. Taklitçi bir katil diğer seri katillerden farklı değildir; şöhretinden beslenir ve eylemlerinin tanınmasını ister. Kendini soruşturmanın yakınına yerleştirir ama yakalanacak kadar yakınına değil.

Larry Fleming cinayetinın medyanın da yardımıyla kamuoyuna açıklanmasının ardından Bangor bir kez daha narsist bir taklitçinin beslenme merkezi haline geldi. Tüm önemli oyuncuların tek bir yerde toplanması karşısında direnmesi imkansızdı.

Sadow'un yüzü ciddi bir ifadeye bürünür. "Grayson Sullivan'ı arama çalışmaları devam ederken bu soruşturmayı FBI yürütüyor. Şu anda nerede olduğuna dair bir bilgimiz yok." Sadow notlarını toplar. "Teşekkür ederim."

Odada toplu bir soru sağanağı yükselir. Bir muhabir ayağa kalkıyor ve Hollows Reaper olduğu doğrulanan Malcolm Noble'ın neden katil olarak değil de ölmüş bir şerif olarak onurlandırıldığını öğrenmek istiyor. Bir diğeri, FBI'ın bana odaklanmasının Maine Meleği Katili'ni yakalama çabalarını engellediğini iddia eden yeni bir makaleye yanıt verilmesini istiyor. Rockland'daki cinayet ve bunun Grayson Sullivan'la "iddia edilen" bağlantısı hakkında daha fazla soru soruluyor.

Sadow gazetecilerin sorularını yanıtsız bırakarak hızla sahneden ayrılır.

İşaretimi aldım ve akbabalar üzerime çullanmadan önce odadan kaçtım. Yeşil odanın yakınında, ayrılan kalabalığı gözlemlemek için iyi bir yer buldum. Sadow'un cinayet hakkında konuşmayı reddetmesi büyük ihtimalle kopyacıyı kızdıracaktır. Dava hakkında bilgiye ihtiyacı var. Teorilere ve medyanın abartılı sansasyonlarına değil.

Profesyonel bir bakış açısıyla, taklitçinin cinayete tepkisini - tepkisini ve misillemesini; nasıl ilerleyeceğini - gözlemlemeyi çok merak ediyorum. Daha önce hiç taklitçi bir katille röportaj yapma fırsatım olmamıştı. İtiraf etmeliyim ki, Grayson bana anlattığından beri, bu konuda araştırma yapma heyecanım, onun kimliğini ortaya çıkarmak için sağlıklı bir takıntıya dönüştü.

Bir basın muhabiri beni fark ediyor, yüzünü aydınlatan bir hevesle. O beni köşeye sıkıştıramadan, yeşil odada toplanmış cesetlerin arasından geçip arka çıkış kapısından içeri giriyorum.

Dışarıda beni bulutlu bir gökyüzü karşılıyor. Bunaltıcı nem tenime işliyor. Havada bir yük var, bir yaz fırtınası yaklaşıyor. Yağmurdan kabarmış bulutlar güneşin önüne geçerken sokak kararıyor.

Ciğerlerimi derin bir nefesle dolduruyorum, dışarıya ulaşmak için ne kadar hızlı hareket ettiğime hala şaşırıyorum. Kaçışımı engelleyecek tek bir acı bile yoktu. Sırtımı kamburlaştırıyorum ve belimi test etmek için yeni bir nefes daha çekiyorum.

Akıl şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Bir an, kazadan beri beni rahatsız eden şiddetli sırt ağrısı çekiyorum, sonra sanki o ağrının nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyorum.

Özgür müyüm, yoksa özgürlüğün bu tatlı görüntüsü sonumun başlangıcı mı? Ölümünden önce, tüm acı alıcıları kapandığında verilen kısa bir erteleme gibi.

"Hiç kolaylaşmıyorlar, değil mi?"

Ajan Nelson'ın sert sesini duyunca gözlerimi kapatıyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum basitçe, dürüstçe.

"Keşke bunun son basın toplantısı olduğunu söyleyebilseydim" diyor. "Ama halk sizin hikayenizle ilgileniyor. Merak ediyorlar."

Alaycı bir kahkaha serbest kalır. "Dehşete düşmüş desek daha doğru olur." Çocukluk evimin arka bahçesinde gömülü ölü kızları -*aniden*- hatırladığımı duyurduğum ilk basın toplantımdan bu yana aldığım öfkeli e-posta ve mektupların sayısı bana çok fazla olumsuz ilgi kazandırdı.

Yaptığım iş nedeniyle hor görülmeyle alışkınım; kariyerim göz alıcı bir kariyer değil. Ancak daha önce hiç ulusal düzeyde bu kadar nefretle karşılanmamıştım. İçimdeki narsist bu durumu düzeltmek istiyor ama avukatım akıllıca davranarak daha fazla konferansa katılmamı engelledi. Dönüp temsilciyle yüzleşiyorum. "Gerçekten de bu konuda hiçbir güncelleme yapılmadı mı?

Sullivan'ın nerede olduğunu?"

Yüz ifadesi kapanıyor. Ajanlar bu konuda çok yeteneklidir. "Tehlikede değilsiniz."

"Ben bunu sormadım."

Elini kirli sarı saçlarında gezdiriyor. FBI'a karşı küçük bir isyan hareketi. Ve bu onun söylemi. Ne zaman beni yanlış yönlendirmek istese, saçına yöneliyor. Geçmişte başka kadınlar üzerinde işe yaradığının açık bir işareti.

"Peki ya Rockland'daki cinayet?" Çitle çeviriyorum. "Basın bir bağlantı olduğuna inanıyor gibi görünüyor. Sandow bunun etrafında dans bile etmedi - kasıtlı olarak görmezden geldi. Bana göre, böyle bariz bir ihmal çok açıklayıcı."

"Her zaman analiz ediyor," diye mırıldanıyor. "Mesleki tehlike."

Burun delikleri alevlendi. "Haberleri takip etmemelisin, London. Sen, her şeyden önce, muhabirlerin gerçeği nasıl çarpıttığını biliyorsun."

Riskli, kendi yanlış yönlendirme yöntemlerim. Nelson zeki biri ve birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça anlattıklarımı daha iyi öğreniyor. Ama ondan bir parça bilgiye ihtiyacım var. Larry Fleming cinayetini Grayson'la bağlantılı olarak araştırıp araştırmadığına dair bir ipucu.

Bahisler yeterince yüksek olduğunda, her şeyi yaparsınız.

Grayson hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığına göre, eminim kartvizitini Larry'ye bırakmıştır. DNA'sı ya da FBI'ın henüz ortaya çıkarmadıysa yakında ortaya çıkaracağı başka bir belirleyici işaret.

Yoksa Ajan Nelson neden burada olsun ki?

"Sullivan'ın ülkeyi terk ettiğine dair bazı spekülasyonlar var," diyor Nelson ellerini takım elbisesinin ceplerine sokarak. "Ama size bu ayrıntıları vermeyeceğim. Bu doğrulanmadı ve size söyleyebileceğim herhangi bir şey sizi tehlikeye atabilir. Ne kadar az bilersen-"

"Daha iyi," diye bitiriyorum. Yalan söylüyor. Kollarımı kavuşturuyorum. "Benim uzmanlık alanımın ne olduğunu anlıyorsun. Sullivan'ın zihnine girmenize benim kadar yardımcı olabilecek başka kimse yok. Ben bir varlığım, ajan. Kurban değil."

"Aynı fikirdeyim," diye araya giriyor Dedektif Foster. "Bu, rolünüzü itiraf etmeye hazır olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Dikkatim arka kapıdan çıkan iri yarı dedektife kayıyor. Dedektif Foster bana karşı en yüksek sesle komplo kuran kişi olmuş, Grayson'ın kaçmasına yardım eden suç ortağı olduğumu açıkça söylemişti.

Geçmişimdeki bazı olumsuz ayrıntıların gün ışığına çıkmış olması sadece ateşini körüklüyor.

Gözlüklerimi yukarı kaldırıp ona daha iyi bakıyorum. Duruşmadan bu yana hatırı sayılır miktarda kilo almış. "Dedektif Foster, stresli yeme konusunda yakında bir seans ayarlayayım mı? Hayal kırıklığı içinde kilolarca yemek yemenin sağlıklı olmadığını biliyorsunuz."

Alaycı bir gülümseme kırmızı yüzünü geriyor. "Teklifiniz için teşekkürler doktor. Ama doğruyu söylemek gerekirse, sizin bakımınız altında olmaktan biraz korkuyorum. Yoksa etkiniz mi demeliydim?"

Ajan Nelson hayal kırıklığı içinde ofluyor. O da New Castle dedektifinin pek hayranı değildir. "Basın toplantılarına katılman gerekmiyor, Foster. Neden buradasın?"

Dedektif ucuz pantolonunun belini düzeltiyor. "İlk elden haberdar olmayı severim. Sandow'un Rockland hakkında hiçbir şey söylememiş olması ilginç." Bir paket sigara almak için pantolonunun içine uzanıyor. "Sizce de ilginç değil mi Ajan Nelson? Kurbanın üzerinde Sullivan'ın DNA'sı bulundu... Sanki FBI kanıtları gizlemeye çalışıyor. Neden böyle?"

İnançsızlık nefesimi kesiyor. Şok olmuş bakışlarım Nelson'a kayıyor. "Bu doğru mu?"

Nelson Mize'deki zirveden sonra hemen geri dönmeyince, kız kardeşimin kalıntıları üzerinde adli tıp incelemesi yapmak için orada kaldığına inandım. İddia ettiği gibi. Grayson'la ilgili bir ipucu bulup bana söylememiş olması, onunla çok az ilerleme kaydettiğimi kanıtlıyor.

Nelson agresif bir şekilde Foster'a yaklaşıp. "Suç mahallerimden uzak durmanı istiyorum, Foster. Gerekirse yasaklama emri çıkartırım."

Foster kıkırdar. "Siz Federaller beni tehdit edemezsiniz." "Eğer bunun tek kelimesini basına sızdırırsan-"

"İzninizle beyler," diyorum iki adam arasında bakışarak. "Bugünlük testosteron limitim bu kadar. Hastalarımın yanına dönmem gerekiyor."

Foster, "Kurbanın öldürüldüğü gece nerede olduğunuza dair bana bir açıklama yapabileceğinizi umuyordum," diyerek geri çekilmemi kısa kesiyor. "Hemen köşede bir karakol var-" başıyla üç katlı binayı işaret ediyor. "Eminim mavili çocuklar bana bir sorgu odası ödünç vermekte sakınca görmezler."

"Burada hiçbir yetkiniz yok, dedektif. Avukatım ve ben, bana olan saplantılı ilginizin artık taciz sınırına dayandığı konusunda hemfikiriz." Her fırsatta avukatımı Foster'a getiriyorum. Bu onu ürkütüyor.

Allen Young'ın Grayson'ın duruşması sırasında tanık kürsüsünde onu nasıl küçümsediğini hatırlattı.

Nelson bana alçak bir ses tonuyla, "Size eşlik etmesi için bir subay ekibi çağırayım," dedi.

Başımı salladım. "Hayır. Ben iyiyim. Sadece birkaç blok ötedeyim." "O zaman seni kendim götürürüm," diye karşı çıkıyor.

Yenilmiş bir şekilde başımı sallayarak kabul ediyorum. Sürekli gözetim hayatımın yeni normali haline geldi. Beni ne kadar yakından izlerlerse, Grayson'dan o kadar uzaklaştığımı hissediyorum.

Ve şimdi Nelson soruşturmayı benden saklıyor. Bunu düzeltmek zorundayım.

Çenemi Foster'a doğru kaldırıyorum. "İfadeye ihtiyacınız olursa avukatımı arayın. Onun kim olduğunu biliyorsun." Sonra ara sokaktan çıkmaya başladım.

Foster yoluma çıktı. "Bazı şeyler aynı hizaya gelmiyor."

Kemikli bir köpek gibi. Hayal kırıklığımı içime çekiyorum ve telefon bildirimlerimi kontrol ederek tüm dikkatimi ondan esirgiyorum.

Yanmamış bir sigarayı eline vuruyor. "Boynunun etrafında araba kazasından kaynaklanamayacak çürükler vardı. Baban" -küçümseyici bir gülümsemeyle duraklıyor- "Özür dilerim, *Malcolm*'un dış şahdamarında ölümcül bir yaralanma meydana gelmiş ve bu da aracın kırılan cam kalkanından kaynaklanan bir yırtılma olarak yanlış belgelenmiş."

Yüz kaslarımı gevşetiyorum, ifadem okunmuyor. Daha önce de daha zeki ve sert rakiplerle karşılaşmıştım; bunlardan bazılarıyla FBI'a resmi ifademi verirken daha yakın zamanda karşılaştım. Eğer Foster onun için bir ara sokakta çözüleceğimi düşünüyorsa, ona duyduğum azıcık saygıyı bile hak etmiyor demektir.

"Avukat," diye yavaşça telaffuz ediyorum.

Başını sallar, sonra kenara çekilir. "Cevaplarımı alacağım, Dr. Noble. Yakında."

Nelson beni dedektifin yanından geçirirken, "Aldırma ona," diyor. "Bu davadaki güçsüzlüğü onu rahatsız ediyor."

Anlayışına şaşıracak ona bakıyorum. "Biliyorum."

Binama doğru yürürken Ajan Nelson çoğunlukla sessiz. Şehrin sabah gürültüleri, onun durmak bilmeyen gezintisine rağmen rahatlatıcı. Beni Grayson'ın ölüm tuzaklarından birine kelepçelenmiş halde bulduğu günden beri FBI ajanı hayatıma girmiş ve sürekli başımda nöbet tutuyor. Kendisi orada olamadığında, yanımda bir görevli olmasını sağlıyor. Arkadaşım olarak, inanmamı istediğinden şüpheleniyorum, hatta romantik bir ilgi olarak. Güvenebileceğim biri.

Ama niyetinin gerçekliği, dikkatimi vermediğimi varsaydığında bana attığı temkinli bakışlarda yatıyor. Ben şüpheli biriyim. Grayson ile olası bir bağlantıyım. Nelson ikiyüzlülük sanatında oldukça yetenekli, rozetini taşımak için olması gerektiği gibi.

Yine de daha iyiyim.

Eğitimim, insan davranışlarını incelemeye adanmış yılları aşıyor. Malcolm Noble beni ve kız kardeşimi ailemizden kopardığı andan itibaren bir aldatma öğrencisi oldum.

İnsanlar birbirini kullanır. Taktikleri için ajanı suçlamıyorum. Ben de onu kullanıyorum. Yetkililerin Grayson'la ilgili ortaya çıkardığı yeni ipuçlarını keşfetmek için tek aracım o. FBI'ın bana sırtını dönüp dönmeyeceğini bilmemin tek yolu o.

Bana güvenmesine ihtiyacım var.

Foster'ın itibarımı daha fazla zedeleyecek bir şey söyleyemeyecek olmasına rağmen, yasaların üstünde olduğumu düşünecek kadar kibirli değilim. Ajan Nelson'a ve FBI'a verdiğim ifadede dedektifin bana yönelttiği suçlamalara ayrıntılı olarak değindim. Bu yüzden yanımdaki ajan Foster'a hiç tepki vermedi.

Hikayeyi hatırladığım kadarıyla anlattım:

Babam olduğuna inandığım adam, bodrumumuzda ölü kızı bulduktan sonra beni boğmaya çalıştı. Kızın cesedini ortadan kaldırırken beni hücreye kilitledi, sonra da kendi ölümüme doğru gittiğimin bilinciyle bizi evimizden uzaklaştırmaya zorladı... Yorgun ve perişan bir halde arabayı dev bir meşeye çarptım.

Uyandığımda Malcolm'un kurbanlarına ya da bana saldırısına dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Kaza benim ve onun yaralarını gizledi ve yetkililer tüm olayı trajik bir kaza olarak belgeledi.

Kısa bir süre sonra üniversite eğitimi için burs almak üzere Mize, Mississippi'den ayrıldım. On altı yaş gençti, evet ama evde eğitim aldığım ve erken mezun olduğum için beni o hayata bağlayacak hiçbir şeyim yoktu - ne ailem ne de arkadaşlarım.

Gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu.

Açık. Kısa ve öz. Ezberlemesi kolay. Nereye bakacağınızı bilmiyorsanız hikayemde boşluk yok.

Bir FBI psikoloğu tarafından analiz edildim ve hem saldırının hem de kazanın yarattığı travmanın korkunç olaylarla ilgili gerçekleri bastırđına karar verildi. Hatta bir beyin taramasından geirildim ve sağ ve sol ön loblarımdaki lezyonların kaza sırasında orta dereceden dramatik beyin hasarına bağlı olarak gelişmiş olabileceğini ortaya çıkardı, bu da bastırma hikayemi daha da destekledi ve beni Malcolm veya Grayson ile herhangi bir kötü niyetli bağlantıdan akladı.

Frontal lob hasarı. Beynin davranış, yargılama ve dürtü kontrolünü kontrol eden bölgeleri. Cinsel davranışlardan bahsetmiyorum bile. Bir nörolog beni incelemek için gün sayardı.

Yine de, Mize soruşturma memurları gerekli özeni gösterip benimle yüzleşmek için kanıtları sorgulamış olsalardı, anılarımı daha erken hatırlayabilirdim. Bunun yerine, gerçeğin ortaya çıkması için bir başka korkunç olaya daha katlanmak zorunda kaldım.

Bu benim dosyamda belgelenen şey. Rapor bir FBI klasöründe damgalanmış ve mühürlenmiş. Devlet tarafından korunan elektronik veriler

Güvenlik sistemi.

Kayıp ölü kızların bulunması ve Mize'nin küçük nüfusunun merhum, sevgili Şerif Noble'ın grotesk bir şeytana dönüşmesiyle travma geçirmesiyle, Ajan Nelson ve üstleri, 1) soruşturmayı engellemeyecek ve 2) medyayı zaten olduğundan daha fazla bir sirke dönüştürmeyecek ayrıntılarla basını aydınlatmaya gerek olmadığını düşündüler.

Dokuz genç kadından geriye kalanları incelemek ve kaçan bir seri katilin peşine düşmekle meşguller. Tüm parçalar düzgün bir şekilde birleştiği sürece, benimle ilgili bulmacaları tamamlanmış olacak.

Grayson yapbozumun düzgün bir şekilde birleştirilmesini sağladı.

"Bana söylemeliydin," diyorum uzun süren sessizliği bozarak.

Nelson ellerini pantolonunun ceplerine sokar. "Haklısınız. Özür dilerim. Sullivan'ın size olan yakınlığından haberdar edilmeliydiniz." Bana doğru bakıyor. "O aramayı ben yaptım. Yeterince stres altında olduğunu hissettim."

Şövalyelik onun nedeni değildi. Grayson'dan habersiz olmak beni FBI'ın kullanabileceği bir hedef haline getirdi. Şu anda kaç ajan beni izliyor?

Binamın merdivenlerine yaklaştığımızda Nelson, "Bunu iyi idare ettin... orada," dedi. "Ortalık yatıştıktan sonra belki bir kitap yazabilirsin. Tüm hikayeni anlatırsın."

Başımı eğiyorum, hafifçe sallıyorum. "Hayır. Hikayemi zaten yeterince yaşadım. Hâlâ orada gömülü olan her neyse -" şakağıma dokunuyorum "- onu kışkırtmamayı tercih ederim."

Yukarı baktığımda, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha yumuşak. Bakışları anlayışlıydı. "Peki ya kız kardeşinle ilgili telefon geldiğinde?"

Ciğerlerime hava almaya zorlarken göğsüm yükseliyor. "Eğer... kimliğini öğrendiğinizde, onun anısını gerektiği gibi onurlandıracağım. Kalıntılarını gömeceğim."

Ama onun istediği bu değil. Onun kimliği ortaya çıktığında, benimki de ortaya çıkacak. Malcolm beni çalmadan önce kim olduğumu ve ailemin kim olduğunu bileceğim.

vardı. Hâlâ hayatta olup olmadıkları sorusu ilk haftadan sonra cevaplandı.

İlgi çekmek isteyenler tarafından ortaya atılan pek çok iddia vardı. İnsanlar beni uzun zamandır kayıp çocukları olarak ilan etmek için öne çıktılar. Ya da ailemi tanıdıklarını iddia edenler.

Bu ipuçlarının hiçbiri gerçeğe sonuçlanmadı. Ailem her kimse, her neredeyse, artık hayatta değiller. Bundan eminim. Yanlış iddialar sadece soruşturmayı bulandırdı ve beni tavşan deliğinden daha da aşağı itti.

O delikten istikrarlı bir şekilde çıkıyorum.

Ben London Grace Noble.

Ölmüş kız kardeşim... ölmüş ebeveynlerim... Benim kim olduğum üzerinde hiçbir etkileri yok. Zihin alternatif bir gerçekliği kabul etmez; iki yaşam tek bir biçimde var olamaz. Yaşadığım hayat, biyolojik ebeveynlerim tarafından bana verilen ismi keşfettiğim anda aniden altüst olmayacak.

Babam olarak tanıdığım bir adam tarafından büyütüldüm ve onun kötü sırrını ortaya çıkarana kadar bana karşı her anlamda iyi davrandı. Şimdi geriye dönüp baktığımda, ergen zihnimin hiçbir hata bulamadığı tutarsızlıkları açıkça görebilsem de, o zamanlar normal bir hayattı.

Kimse kimse hakkında mutlak gerçeği bilemez.

Yaşlandıkça, değişebilme derecemiz giderek daha sınırlı hale geliyor. Şu anki yaşımda, kişiliğim ve zihniyetim sağlam bir şekilde yerine oturmuş durumda. Köklerimin keşfedilmesi varlığımı çok az değiştirecektir.

Nelson tereddütlü bir el hareketiyle gözlerimden saç tellerimi çekti. "Bu çok kötü. Sürükleyici bir hikâye yazabilirdin. Büyük kelimeler ve kimsenin anlayamayacağı psikoloji terimleriyle dolu."

Küçük bir kahkahanın yükselmesine izin veriyorum. Bir erkeğe ilgi duyan bir kadından beklenen budur. Espri anlayışını şımartarak onu gururlandırır.

"İtiraf etmeliyim ki, sadece bazı sorularıma cevap bulmak için bile olsa okumak isterim..." Sözüünü kesiyor.

Savunmam alarma geçti. Bu adamdan cümlesini bitirmesini istemem de bekleniyor. Ona ve düşüncelerine olan ilgimi güvence altına almak. Ama psikolog nefes alışındaki değişikliği okuyor. Gz bebeklerinin büyüdüğünü. Adrenalini yükselmiş. Bu soru üzerinde çalışmış, o anın provasını yapmış. Dürtü olsaydı, tavrı değişmezdi.

Yalanını hazırlıyor.

Dudaklarımı yalayarak dikkatini ağzıma çekiyorum. "Ne bilmek istiyorsunuz, ajan?"

Elini boynumda sabit bırakıyor, bir hakimiyet dokunuşu. "Anahtar," diyor. "Anahtara ne oldu?"

Malcolm Noble'ın boynunda taşıdığı anahtar. Hayatını sona erdirmek için şahdamarına sapladığım anahtar.

Cinayet silahı.

Grayson dışında kimse o geceyle ilgili tüm gerçeği bilmiyor. "Babamın" beni bir kızın canını almaya zorladığını. Bana saldırırken benim de onu ldrdğm. Kendi hayatıma son vermek amacıyla bir ağaca arptığımı.

FBI'a anlattığım hikayeden çok daha karanlık.

Ona yaklaşıyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. Temas noktam iki amaca hizmet ediyor. Yalan söylerken kalp atışlarımın hızlanmasından onu uzaklaştırmak ve odağını aramızdaki cinsel gerilime çevirmek.

Federal bir ajan olabilir ama yine de bir erkek. Arzuları basit. Seks, denenmiş ve doğrulanmış bir kontrol yöntemidir.

Derin nefes alıyorum, gğslerimin göğsünü sıyrmasına izin veriyorum. "Hatırlamıyorum," diyorum, bir titreme sesimin atlmasına neden oluyor. "Bana saldırısı sırasında bir noktada kaybolmuş olmalı... ya da kaza sırasında. Bilmiyorum ve hatırlamak istediğimden de emin değilim..."

Boynumun arkasını kavırıyor ve beni kucaklıyor. Ağır bir nefes verirken kolu belime dolanıyor. Tepkisi ya şu oluyor

hayal kırıklığı ya da rahatlama. İçten içe, Ajan Nelson'ın benim kötü adam olmamı istediğine inanmıyorum.

Hikayemin kahramanı olmak istiyor. Beni suçluluk duymadan becermek istiyor.

Bu asla olamaz. Beni tamamlayacak bir anti kahramana ihtiyacım var. Yüzeyimin altından ruhumun kara uçurumuna bakan ve beni yutmak için dudaklarını yalayan bir adam.

Bunu görmek için tek yapmanız gereken beyin taramama bakmak.

Uzaklaşırken gözleri kısılıyor, bakışları başparmağının boynumda durduğu yere odaklanıyor. Grayson'ın sert dokunuşunun geride bıraktığı çürüğü gizlemek için fondöten kullanmışım. Nelson bu ize bakıyor ve endişelerimi kabaca yok ettiğim düşüncesinin onu tahrik edip etmediğini merak ediyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Cazibesine kapılıp harekete geçmeden geri adım attı.

Başımı sallıyorum, bir tutam saçımı kibarca kulağımın arkasına itiyorum. "Yapacağım. Teşekkür ederim."

En üst basamağa ulaşıyorum ve dönüp uzaklaşmasını izliyorum. Şimdilik cevaplarımdan tatmin olmuş durumda ama ortalık yatıştığında -kendi deyimiyle- daha çok sorusu olacak. Onun gibi adamları yaptıkları işi yapmaya ve bu işte mükemmel olmaya iten o önemsiz küçük tutarsızlıklar.

Avladığı adamlarla sandığından daha fazla ortak noktası vardır. Başka türlü bu tür davalarda nasıl çalışabilir, sapkınların kafalarının içine girip onları adalete teslim edebilirdi? Ajan Nelson kendi hayatında bir ya da iki korkunç olay yaşasaydı, kötü adam bile olabilirdi.

Tıpkı Grayson gibi Nelson da parçaların düzgünce bir araya gelmesini istiyor. Tüm cevaplara ulaşana kadar tatmin olmayacaktır.

OceanofPDF.com

THE PAWN

GRAYSON

Her katilin bir imzası vardır. Başka bir katili taklit etmeye çalışan bir taklitçi bile arkasında bir kartvizit bırakır. Parmak izi gibi, onun imza suçu belirgin bir şekilde onun yapar.

Bir katilin öldürme nedeninin, öldürme yönteminin aksine, imza onun ruhuna derinlemesine kazınmıştır. Bu, daha ilk canını almadan önce geliştirilmiş bir saplantıdır. Ve tıpkı bir dürtü gibi, katil bu eylemi gerçekleştirmeye yönelik cinsel arzusunu inkar edemeyecektir.

Bunu yapmaya kararlı.

İmzam oldukça basit bir tasarıma sahip: işkence. Londra bunu kolayca ortaya çıkardı, kurbanlarımın nihayetinde acı çektiği sahneleri sahnelemekten haz aldığımı gerekçe gösterdi.

Yaptığım her şey özenli bir tasarım olmak zorunda değil. Benim için esasen en basit şeyler en güzel olanlardır.

Ancak bu husus bize taklitçi katil hakkında çok keskin bir fikir veriyor.

Yakından bakarsak, çizgilerin nerede çakışıp nerede çakışmadığını ve yeni bir desen yarattığını bile görebiliriz: onun imzası.

Bugünkü gazetenin ilginç bir kapak haberi var: *Yetkililer İki Cinayetin Aynı Faille Bağlantılı Olduğunu Doğruladı.*

Rockland'daki başka bir parkta ikinci bir cinayet kurbanı bulundu. Aynı yöntem -boğazı kesilmiş; ceset atılmış- ancak basın daha fazla ayrıntı vermiyor. Kurbanın göğsünde kanla yazılmış bir kelime olup olmadığından bahsedilmiyor.

Bu bilgiye ihtiyacım var.

Larry'nin bulunmasının ve Ajan Nelson ile Dedektif Foster'ın olay yerine gitmek için birbirleriyle yarışmasının üzerinden sadece bir hafta geçti. Kurbanlar arasında yedi gün var.

Londra'nın ne düşündüğünü merak ediyorum. Küçük taklitçimizin tırmanışını nasıl değerlendiriyor. Haberlerde yer almamasına, yetkililerin Maine'deki varlığını duyurmayı reddetmesine kızgın mı?

Düşüncelerini o kadar merak ediyorum ki gazetelerde ipucu arıyorum. İnternette. Haber yayınları. Sadece Federaller Londra'yı güvenli bir şekilde saklıyor. İyi doktordan açıklama yok.

Sonuç olarak bu, taklitçinin içeriden bilgi sahibi olduğunu kanıtlıyor. DNA keşfi hiçbir zaman halka açıklanmadı. Emin olamasam da, taklitçinin şimdiye kadar kanıtladığı gibi en saf birinin sadece teoriyle hareket etmeyeceğine inanıyorum. Özellikle de medyanın abarttığı bir teoriyle.

Kopyamızın suç mahallerine erişimi var.

Nelson Rockland'a ilk ulaşan kişi oldu ve yerel polisin karşı çıkmasına ve kendi bölgelerinin altını üstüne getirmesine rağmen FBI'ın olay yerinde hak iddia etmesini sağladı.

Foster yakından takip etti, hep arkadan geldi. Rockland'da resmi bir yetkisi yok ama saatle çalışmıyor, saplantısını besliyor. New Castle cinayetlerinden beri peşimdeydi ve FBI'dan birilerinin gelip zaferini çalmasına izin verecek değildi.

Bu iki karaktere de çok yaklaşamayız; çok farkındalar, çok değişkenler. Bu yüzden üçüncü bir tarafın bakış açısına ihtiyacımız var. Suç mahallerine fiziksel olarak girmeden içeri girmenin bir yolu.

Kâğıttan başımı kaldırıyorum, hedefimizi tam zamanında işaretliyorum.

Adli tıp teknisyeni Michael Lawson, Rockland Polisi Olay Yeri İnceleme Departmanı'nda çalışmaktadır. Yirmi beş yaşında, birkaç aylık eşinden yeni bir bebek sahibi olmuş ve maaşının gerçekten karşılayamayacağı bir ipotegin altına gömülmüş. Hayatla son derece meşgul.

İdeal bir aday.

Neyden korkuyorsun?

Tüm kurbanlarıma sorduğum soru bu. Bu benim satranç tahtasındaki ilk hamlem, ilk etkileşimimiz. Cevap, tasarımın öncüsüdür. Bu alışverişin yüz yüze olması gerekmez. Cevaplarımızı özgürce veririz. Tek gereken dikkat etmektir.

Sadece korkularını ortaya çıkararak herkesi en temel özelliklerine kadar ayrıştırabiliriz. Yaptığımız ya da yapacağımız her seçim bizi korkutan şeylerden kaynaklanır. Bu korkular rotamızı yönlendirir.

Örneğin hedefimizi ele alalım. Onu parçalara ayıralım.

Şu anda bir bankta oturuyor. Telefonunu karıştırırken öğleden sonra güneşi sırtına vuruyor. Neye baktığıyla pek ilgilenmiyor; iki adım önünde duran şık takım elbiseli kadına bakmaktan kaçınıyor.

Çok güzel bir kadın. Parlak sarı saçları kabarık dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Gri kalem eteği kıvrımlarını sarıyor; çok açık değil ama hayal gücüne çok az şey bırakıyor. Şık ve şehvetli.

Otobüs durağının etrafında duran diğer yayalar da onu fark eder. Adamlardan biri onu açık açık süzmekten çekinmiyor.

Lawson kasketinin faturasını kadını görebileceği kadar kaldırıyor. Sonra bakışlarını telefonuna çeviriyor. Geldiğinden beri kadını ikinci kez kontrol ediyor.

İnsanlar korku tarafından yönetildikleri için maruz kalıyoruz.

Gözlerini dikmiş, kendinden emin bir adam ona yandan yaklaşır. Aralarında kısa bir konuşma geçiyor. Kadın başını eğiyor, yüzünde özür dileyen bir ifade var, sonra adam başını sallayıp eski yerine dönüyor.

Ne olduğunu anlamak için davranış uzmanı olmamıza gerek yok.

Arka planda, hedefimiz de bizi takip etti. Davranışları biraz değişti. Telefonunu daha vurgulu bir şekilde parmaklıyor. Alnına tekrar tekrar dokunuyor. Bacakları gergin ve tedirgin bir şekilde zıplıyor. Alfa erkeği reddedildi, peki onun sevgisini kazanmak için ne umudu var?

Reddedilmek: temel korkularımızdan biridir.

Merhum Dr. Albrecht'e göre bu korku, ego-ölümünün temel korku hiyerarşisi altında yer alır. Aşağılanma korkusu ve kişinin değerliliğinin çökmesi. Bunu Londra'dan öğrendim.

Lawson bu başarısızlıktan o kadar derinden korkuyor ki, içinde fiziksel bir tepkiyi tetikliyor. Tedirginleşiyor, öfkeleniyor. Peki öfke korkuya verilen doğal bir tepkiden başka nedir ki? Karar verebilmemiz için zihnimizin bilgiyi işlemesidir.

Bu kadar basit.

Dahası, istediğimiz sonucu manipüle etmek için onun korkusunu nasıl kullanırız?

Otobüs durağa yanaşırken gazeteme tarih ve saati işaretliyorum.

Lawson akşam gideceği yere götürüldü ve ben de onu takip ettim.

Otobüs yolculuğu çok uzun sürmeden liman bölgesinin kalbine varıyoruz. Lawson otobüsten inip evinin aksi yönüne doğru ilerlerken onu takip etmeye devam ediyorum.

Bir köşeyi döndüm ve işte o zaman oldu.

Takım elbiseli bir adam beni tanıdı.

İlk başta yavaş yavaş farkına varıyor. Telefonundan başını kaldırıyor, sonra tekrar yere bakıyor ve sonra gözleri yüzüme kayıyor ve tanıyarak genişliyor. Tüm duyuların arttığı, adrenalinin yükseldiği o an, çok net.

Kaçmaya, saklanmaya ya da kim olduğumu inkâr etmeye çalışmanın bir anlamı yok. Tek seçeneğim onun bir sonraki hamlesini keşfetmek.

"İyi iş" derken ağzı seğiriyor, doğal, gergin bir tepki. Bana bir başparmak işareti yapıyor.

Vücut dilini, yüz ifadesini ölçerken başımı eğiyorum. O bir tehdit değil.

Polisi aramayacak. Bu adam benim bir kanunsuz olduğuma inanıyor.

Maine'in Meleği. Bir kahraman. Çöpü dışarı çıkaran.

İnternetteki ve gazetelerdeki tüm makaleleri okudum. Muhabirler, polisin yapamadığını benim yaptığımı iddia eden vatandaşlara atıfta bulunuyorlar.

Bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Ben lanet bir kahraman değilim.

Kurban seçimim dünyayı pislikten arındırma yükümlülüğüne dayanmıyor. Kurban seçimim tamamen kendime hizmet ediyor-şüphe uyandırmamak için tasarlanmış akıllıca bir formül.

Yıllar boyunca, seri katiller fahişeleri kadınları hor gördükleri için değil - bazıları bu kusurdan muzdarip olsa da - çoğunlukla fahişeler gözden kaçmayacağı için hedef aldı.

Tabii ki polis bu yöntemin farkına vardı ve bu yüzden fahişeleri yakalamak artık geçerli bir seçenek değil.

Bu nedenle, kurbanlarım pisliktir. Seks suçluları ve toplumun süprüntüleri, yetkililerin cinayetlerini araştırmak için kaynaklarını boşa harcamayacakları kadar nefretle nefret ediyorlar.

Bu beni iyi bir insan yapmaz. Sadece beni diğerlerinden daha zeki yapar.

Ama insanların geceleri uyumasına ne yardım ediyorsa. Büyük kötü öcü adamın dışarıda dünyanın kötülüğünü avladığına inanmak. Doğrusu, ben bunu sadece başka bir gizlenme aracı olarak görüyorum. Hedefimi gizlemek ve güvence altına almak için bir yol daha.

Yanından geçmeden önce adama başımı sallayarak selam veriyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

Bu kesinti Lawson'ı kurtarmam için bana neredeyse bir dakikaya mal oluyor. Liman bölgesine doğru ilerlerken onu yakaladım. Onu son iki gecedir gittiği bara kadar takip ediyorum. Bu onun düzeni, rutini.

-Yoğun bir günün ardından iki bira içerek gevşemek ve ardından evine, ailesinin yanına gitmek.

İçeri girmedim. Bunun yerine, binanın bir köşesinde durup saati kağıdına not ettikten sonra Portland'a doğru yola çıkıyorum.

Bir yıl boyunca, London ve benim nasıl birlikte çalışacağımızı hayal ettim. Ortaklar. Suç ortağı. Sevgililer. Engeller var, her zaman var, ama onun inanılmaz yetenekleri bize bunların üstesinden gelmenin, onları fırsata dönüştürmenin bir yolunu verdi.

Tüm oyuncuların birer taş olduğu, özenle düzenlenmiş bir satranç tahtası. London bile bilinçli olarak tahtamızda hareket ettirilmek üzere konumlandırıldı - o benim en sevdiğim taşım.

Bir piyona ihtiyacımız var.

Bir tuzak kurmak bir sevgiliye kur yapmak gibidir. Her şey sert çerçeveler ve mekanikler olmak zorunda değildir. Tasarımı incelikle yapmalısınız. Onu animasyonla beslemelisiniz. Hassas vuruşlarla ve zarif stratejilerle romantize edin. Sevgilinizle dans edin, o da sizi iyi ve sert bir şekilde becerecektir.

Çünkü her zaman istediğimiz sonuç budur.

Londra'dan önce çok güçlüydüm. Kaba biriydim. Tüm fiziksel gücüm ve bilgimdeki kibir, kurbanlarımı bir seçim yapmaya zorlayarak tuzağa düşürüyordu.

Seçim.

Anahtar bir unsur.

London'ın kafeste geçirdiği zaman bana çok şey öğretti. İnsanlar suçu üstlenmeye istekli; suçluluk duygularına duyarlılar. İnsan zihni sömürülmeyi bekleyen bir utanç ağıdır.

Manipülasyon.

Doğru kullanıldığında güçlü bir araçtır.

Otobüsteyken gazeteyi açıp tarih ve saatleri kitabıma aktarıyorum.

Bir isim listesi. Bir günah listesi.

Bazı erkekler fetihlerinin küçük kara defterlerini tutarlar. Ben insanların ve suçlarının bir listesini tutuyorum. Çürümüş iliklerine kadar detaylandırıyorum.

Bu oyuncuların biri oldukça meşgul.

Akşam haberleri için tam zamanında eve varıyorum. Haritayı duvara yapıştırırken arka planda çalmasına izin veriyorum. Cinayetleri, yerlerini, tarihlerini ve saatlerini listeleyen bir ızgara düzeni oluşturarak dizayn edecek şekilde resimler ekledim.

Yerel yetkililer, Rockland'lı iki erkeğin yakın zamanda işlediği korkunç cinayetlerin, halen firarda olan Maine'li Angel ile bağlantılı olduğu teorisini doğrulamadı. Ülke çapında insan avını yürüten FBI görev gücü, en az bir ortak nokta olmasına rağmen, suçları firari mahkumla ilişkilendiren herhangi bir açıklama yapmadı: Fail, kurbanları sabıka kayıtlarına göre hedef alıyor gibi görünüyor. Tıpkı Maine Meleği Grayson Pierce Sullivan gibi.

En azından medya doğru sayfada. Eminim taklitçi de Nelson ve Foster gibi haberleri yakından takip ediyordur. Özellikle, bu iki oyuncunun da içeriden bilgiye ve sabıka kaydına erişimi var.

Ayrıca beni yakalamaya en çok takıntılı olanlar da onlar.

Ayakta durup ızgaraya bakıyorum. Gözlerim ayrıntıları -kaba şemanın yapısını- görüyor ama zihnim ötesini görüyor. Görüntülere ve ayrıntılara bakıyorum, tek bir şeye odaklanmıyorum. Bunun yerine bakışlarımın bulanıklaşmasına izin veriyorum. Zihnim temel taslağın ötesine geçiyor. Üç boyutlu yapıda, tasarım duvardan kalkıyor ve çizgiler ve desenler halinde bir araya geliyor. Modülün tamamının zihinsel bir resmi.

Hayal kurmak çocukken düzenli olarak dayak yememe neden oluyordu. Annemin çocukken kolayca dikkati dağılan doğama sabrı yoktu. Sık sık onun dolabında vakit geçirir, kapı kilidini nasıl açacağımı öğrenirdim. Ama şimdi tuzağın ortaya çıkmasına ve şekillenmesine açıkça izin veriyorum.

Londra oyunun sonunu belirledi ancak oyun bitmeden önce oynanması gereken pek çok hamle var.

İşte heyecan budur. Parçalar hizalandığında ve çalışma modelinin her parçası zahmetsizce bir araya geldiğinde. Bunu kanımda hissediyorum. Coşku.

OceanofPDF.com

FALLING UNDER

LONDON

W Telefon geldiğinde, uzun süredir hastalarımın biriyle terapi seansının ortasıydım.

"Peki bu durum patronun hakkında ne hissettiriyor?" Cynthia'ya soruyorum, sonra da telefonuma bakmamaya çalışıyorum.

"Şey..." diye başlıyor, elleri şimdiden kucağında sıkılıyor.

Kadın patronunu ve sorunlarını monoton bir şekilde anlatmaya başladığı anda düşüncelerim dağılıyor. En azından o benim kolay hastalarımın biri. Cynthia benim çok az katkımla bir saat boyunca konuşabilir.

Tam zamanlı genel psikolojiye kolayca geçebileceğimi düşündüm, ancak hastalarım her zaman "duygularıyla" uğraşıyorlar. Bir sürü lanet duygu. Grayson hastalığımı hastalarımın yönlendirdiğimi söylerken haksız değildi, ama katillerle çalışmayı seçmemin nedeni bundan daha fazlası.

Psikopatlar sadece duyguları taklit eder.

Hastaların konuşmalarını, konuşmalarını ve konuşmalarını dinlemek - duygular ve sorunları hakkında - çoğu melodramatik olan - anlamsız, akılsız, kendileriyle ilgili gevezelikler - beni hasta ediyor. Akşamları eve gidiyorum ve kusuyorum. Sistemimden temizlemek için eşiği zar zor geçmeden önce hastalanıyorum.

Bu maskaralığı daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değilim.

Muhtemelen taklitçi katil tarafından bir cinayet daha işlendi, ancak cinayetin bazı hayati detayları atlandığı için kesin olarak bilmek zor. Ve itiraf etmeliyim ki, aklımın bir köşesinde cinayetin Grayson'a ait olup olmadığı sorusu var...

Başarısız olup telefonuma bakıyorum ve kalbim küt küt atıyor. Ajan Nelson'dan cevapsız bir arama ve devamında bir mesaj: *Kız kardeşin hakkında bilgi edindim.*

Dünya patlar.

Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bu canlı bir farkındalık anı.

Takılıp kalırız - aynı rutine odaklanmış, aynı düşüncelerin girdabında döner dururuz. İyi aşınmış bir konfor yolu. Sıkılırız ama sıkıntının bizi yavaş yavaş öldürdüğünü fark edemeyecek kadar meşgulüzür.

Ta ki ilham verici bir şey rotamızı kesintiye uğratana ve rayları atlayıp yeni bir yola girene kadar.

İlham hayatın gıdasıdır.

Buna o kadar açız ki, o kadar doymak bilmiyoruz ki... açlıktan öldüğümüzü fark ettiğimizde ve dilimize ilk tat geldiğinde, dahice davranabiliyoruz.

Bir şarkı, bir film, bir roman -tek bir cümle ya da an- onu bir anda tanırız. Karanlıkta hareketsizizdir, sonra aydınlığa çıkarız. Net ve odaklanmış.

Grayson benim taze tadımdı. O benim kesintim. Onun deha vaadine açlık çekiyordum ve o deha dünyamı paramparça ederek bana şimdiye kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir kız kardeş getirdi.

"Cynthia," diye araya giriyorum. "Özür dilerim ama az önce bir mesaj aldım. Acil bir durum. Yeniden planlamamız gerekiyor."

Nezaketle toparlanmadan önce bir saniyeliğine sarsılır. "Elbette, Dr. Noble. Anlıyorum."

Bir özür daha dileyerek onu ofisimden çıkarıyorum, sonra da kapıyı kapatıp kilitliyorum. Kendimi toparlarken kapının sağlam desteğinin beni desteklemesine izin veriyorum. Sonra aramayı yapıyorum.

Ajan Nelson ikinci zil sesinde cevap veriyor. "Mesajımı almışsınız."

"Evet."

Haberleri duymayı beklerken zaman durmuş gibi
görünüyor. Sonra: "Mia Prescott."

Gözlerimi kapatıyorum, diğer tüm dikkat dağıtıcı unsurları engelleyerek
onun sesine odaklanabiliyorum.

"Adli tıp kalıntılarının on altı ila on sekiz yaşlarında olduğunu tespit etti.
Çürüme durumu yirmi yıl önce bir yerde öldüğünü gösteriyor. Ama tüm
bunları biliyordunuz."

Ben hatırladım. Bir kız kardeşim olduğuna inanacak kadar hafızamı geri
kazandım. Onun gerçek olması... onun- *bizim*- bir ismimizin olması, bunu
kesinleştiriyor.

"Kurbanların ailelerine odaklanan bir ekibim var," diye devam ediyor
Nelson. "Öncelikle Mia'ya odaklanmaları için birkaç ajanı bir araya getirdim."

Onun adını kullanmasını takdir ediyorum. "Teşekkür ederim. Henüz bir
şey bilmiyor musun?"

Boğazını temizliyor. "İsim üzerinde hızlı bir arama yapınca bir rapor çıktı.
Ama-"

"Nelson, lütfen," diyorum. "Bunu halledebileceğimi biliyorsun ve bu
bilgiyi ortaya çıkarmak için benzer bir erişimim var..."

"Biliyorum," diyor. "Bunu yüz yüze yapmak isterdim ama cevap
arayışınıza saygı duyuyorum. Tamam. Mia Prescott'un, Jacqueline ve Phillip
Prescott'un bulunmasıyla birlikte öldüğü bildirildi. Cesetleri Cincinnati'nin
hemen dışındaki Ohio Nehri'nde kıyıya vurmuştu. İki çocukları Mia ve
Lydia'nın da boğulduğu sanılıyordu ama onların cesetleri hiçbir zaman
bulunamadı."

İsim çarpma anında patlar.

Lydia.

"Jacqueline'in kız kardeşi, yumurtalık kanserine yakalanıp kız
kardeşinden beş yıl sonra ölene kadar çocukları aramaya devam etti."

Bir teyzem vardı.

"Londra," diye nefes alıyor adımı. "Neden yakında buluşmuyoruz? Sana raporların bir kopyasını verebilirim. Bunu telefonda yapmak zorunda kalmamalıyız."

"Pekala," diye basitçe cevap veriyorum.

"Tamam. Güzel. Bana birkaç saat ver."

Telefonu ceketimin cebine koyarak aramayı sonlandırıyorum.

London Noble.

Lydia Prescott.

İki dünya çarpışıyor ve aniden, bildiğim tüm kesinlikler istikrarsızlaşıyor. Sanki varlığımın örtüsü çekilip alınmış ve beni neyin beklediğinden emin değilim.

Masama doğru yürüyorum. Üzerinde duruyorum, bakışlarım kâğıtların, klasörlerin ve kahve fincanlarının üzerinde geziniyor. Kollarımı masaüstünde gezdiriyorum. İçindekiler tatmin edici bir takırtıyla yere düşüyor.

Kapı çalınır. "London? Her şey yolunda mı?"

Avuçlarımı masanın kenarına dayayarak kendimi yere bıraktım. "Her şey yolunda, Lacy."

Tereddütlü bir sessizlik anı, sonra ayak sesleri geri çekiliyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Haftalardır Ajan Nelson'dan gelişmeler hakkında bilgi istiyordum ama bir sonuç alamamıştım. Sonra, Rockland'de ikinci bir cinayet işlendiği duyuruldu - sadece birkaç saat uzaklıkta - ve cevaplar ortaya çıktı.

Beni Hollows'a ve buradan uzağa götürecek cevaplar. Ne kadar uygun.

Nelson ve FBI tehlikede olduğumu düşünüyor olabilir. Ya da insan avını zorlaştırdığımı düşünüyorlar. Her iki durumda da burada kalmalıyım. Grayson ve benim taklitçi için kurduğumuz tuzağı temin etmeliyim. Tabii taklitçi gerçekten Maine'de ise.

Ofis duvarında asılı duran Dali'ye bakıyorum. Sanat eserinin altında saatler süren kapsamlı araştırmalar, kişisel düşünceler ve bulgular var. Grayson'la ilgili tüm araştırmalarım. Bir çeşit günlük tutuyordum; hem katil hem de adam hakkında içgörüler.

Notlarım daha büyük bir amaca hizmet ediyor, ancak bana verdiği farkındalık aynı zamanda bir şüpheyi de neden oldu. Karşısında bir muadili olmasa bile Grayson gelişiyor olmalı. IQ'su ve aktif bir katil olarak geçirdiği yıllarla, metodolojisi ilerliyor olmalı.

Gelişmiyor.

Şüpheden nefret ediyorum. Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama onun düzenini bozduğumu düşünmekten kendimi alamıyorum. Dahası, ben de bilinmeyen sulara yüzüyorum. Keşfedilmemiş bir bölgeye giriyoruz ve süreci sorgulamaya devam etmeliyim yoksa batabilirim.

Birimizin kontrolü elinde tutması gerekiyor.

Dahili telefona basıp Lacy'ye Mississippi'ye uçuşumu ayarlamasını söyledim.

OceanofPDF.com

UNDERBELLY

GRAYSON

T Akşam havasına alkol ve sigara kokusu sinmiş. Şehir limanının bu kısmı bana Burrows'u hatırlatıyor. Kirlî, nemli ve Pislik içinde sürünüyor. Her güzel şehrin bir göbeğı vardır.

Büyüdüğüm kıyı mahallesi, Rush'ın bir cebinde rahatça yuvalanmış, sıra sıra seralara ev sahipliğı yapıyor. Her kötülük bodrumda olmaz. Suya çarpmadan önce oldukça derin kazabilirsiniz. Çığlıkların boğulduğu ve devasa seranın güneşinin size ulaşamadığı özel bir odayı çevrelemek için doğru derinlik.

Toprak ve gübre kokusu her zaman ikinci evimle ilgili güzel anıları tetikler. Gardiyanlarımın yıllar boyunca pek çok çocuğı oldu. Bir keresinde beş çocuk o rutubetli, karanlık odayı paylaşmıştı. Muhtemelen bu yüzden hücre hapsine aldırış etmedim. Kalabalıkta, insanların yanında olmaktan hoşlanmıyorum. Biz şeytani Brady Bunch'tık. Bir annemiz, bir babamız ve kurallarımız vardı.

Kurallar son derece önemliydi.

Kurallar korkuyla uygulanırdı.

Kurallar o kadar derine işlemiş, iliklerime kadar işlemişti ki, esaretin ilk yılından sonra genç zihnim dünyayı onların yönettiğine inanmıştı. İşler böyle yürüyordu; hayatın var olma sebebi de buydu. Bu kurallara ve yöneticilerime hizmet etmek için.

Her çocuğun bir amacı vardı. Ve kimse kuralları çiğnemezdi. Beni kaçıranlar zeki olmayan köylüler *ya da* yakın bir Amerikan karşılaştırması yaparsak *cahiller* değildi. Zeki, kurnaz ve usta manipülatörlerdi.

Sanırım eğitimimi oradan aldım.

Manipülasyon benim için ikinci doğa. London bunu kolayca anladı. Gözlerindeki o ilk korkuyu hatırlıyorum, kontrolün kimde olduğunu sorguladığı anı.

Güce sahip olan o, ama yine de kontrolü kaybetme korkusu taşıyor. *Kaybetme* korkusu.

Korku. Korku. Korku. Dünyanın dönmesini sağlar.

Batan güneşin yansıtıcı parıltısının binalardan yansıdığı ve gürültünün varlığını örttüğü şehir merkezine doğru ilerlerken, gölgeli şehir hatları boyunca ilerliyorum. Her şehrin sahip olduğu o karanlık cepler. Beni görünmez kılıyorlar. Ben sadece sokaklarda yürüyen başka bir adamım.

Ceketimin kapüşonunu başımın üzerine çekiyorum. Barın girişine doğru ilerlerken kaldırıma bakıyorum, nabzım düzensiz bir şekilde damarlarıma çarpıyor. Bu duygu avlanma arzusundan daha güçlü.

Ortaya çıktığım her gün, onun beni bulduğu gün olabilir.

Özel Ajan Nelson, Maine Meleği'ni yakalamak için inancını tazeleyerek geldiğini duyurdu. Ya da kısa haber klibi öyle diyor. Yerel departmandaki bir sızıntının DNA kanıtını ortaya çıkarmasının ardından yetkililer resmi bir açıklama yapmak zorunda kaldı.

Dedektif Foster da Nelson'ın izinden gider ve ajanın görüldüğü her yerde köstebek gibi ortaya çıkar. Foster'ı takip etmek biraz daha zor, çünkü FBI gibi bir medya varlığı yok.

Lawson'ın sık sık gittiği Refuge adlı barın kapısından içeri giriyorum. Maine eyaletindeki tüm kanun görevlileri size bakarken kendinizi yenilmez hissetmemek çok zor. İşte buradayım çocuklar. *Gelin ve beni alın.*

Ama burada hiç polis yok. Sadece bir grup kabadayı üniversite öğrencisi, iki sade fahişe, deri giysili ve sakallı birkaç motorcu ve bir yalnız

Barmen. Diğer birkaç başıboş insan da sıradan hayatlarından kurtulmak için barın üstünü dolduruyor.

Kırık, ezilmiş ve sıkılmışların eklektik bir karışımı. Fark edilmemek için kolay bir kalabalık. Hedefimiz burada her gece kendini kaybediyor, yorucu günlerini etrafında çalıştığı ölü deri gibi üzerinden atıyor.

Uzak köşedeki kabinde bir koltuk buldum. Buradan girişi, barı, kalabalığı ve tuvaletleri görebiliyorum. Görevli tek garsondan bir bira sipariş ediyorum.

"Elbette bebeğim," diyor, gitmeden önce iyi bir bahşiş koparmak umuduyla. Ama donuk, boş gözleri bana karşı cinsel bir ilgisi olmadığını ortaya koyuyor.

Kabadayı üniversiteli gençler onun ilgisizliğini o kadar da anlayışla karşılamazlar ve biri masalarının önünden geçerken kızın kıcına bir tokat atarak diğer arkadaşlarının şamatalı kahkahalarına neden olur.

Yaşına göre çok sert, çok hızlı yaşamış bir kadının pratik kayıtsızlığıyla onları görmezden geliyor. Bu tipleri bilirim. Hayatı nikotinle kaplanmış. Her başarısı hayal kırıklığının sarı lekesiyle boyanmış.

Bu sahne annemin bir anısını canlandırıyor.

Boş mavi gözleri, cam gibi ve uzak. Üvey babamın kalın eli solgun yanağına çarpıyor. Kötü bir anı değil. Sadece bir anı. Çocukluğumdan herhangi bir anı olabilir. Hepsi birbirinin aynısıydı.

O anı, garson kızla aynı türden pratik bir ilgisizlikle hatırlıyorum.

Düşünceyi sinir bozucu bir sivrisinek gibi kolayca bir kenara itiyorum.

Unuttum. Elinde içkimle geri dönüyor ve bu sefer ona başımı s a l l a y a r a k teselli ediyorum. Eminim geçmişimizden gelen birkaç

ortak noktamız vardır. Gözlerinin altındaki makyajla kötü bir şekilde gizlenmiş kararmış deriye bakarak, annemle birkaç ortak noktadan daha fazlasına sahip olduğunu söyleyebilirim. Biramı yudumluyorum. Pek içki içen biri değilim, kontrolden çıkma hissini sevmiyorum. Ama bu nasıl bir kılık olurdu ki?

Elimde içki mi var?

Babam bir içkiciydi. Babam bir gecede iki şişe Paddy viskisi içerdi. Sonunda onu mezara gönderen de bu oldu. Karaciğer hastalığı. Viskinin ekşi kokusu hala midemi bulandırır. Çocukluğuma dair beni doğrudan ve derinden etkileyen tek hatıra. Gerçi Londra'nın buna kesinlikle katılmayacağından şüpheleniyorum.

Kapıya bakıp içeri girmesini beklerken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Sanki tek bir düşünceyle onun cisimlenmesini sağlayabilmişim gibi. Sadece yanmayı hissetmek için bir yudum daha alıyorum. Hayal kırıklığının acısıyla eşleşiyor.

London memleketine geri götürüldü ve burada kız kardeşinin kalıntılarını serbest bırakmak için devletle savaşıyor. O ve eski avukatım televizyona çıktıkça hikayeyi yakından takip ettim; hayatının karanlık sırlarını açığa çıkaran röportajlar. Psikologların onun durumunun muammasını açıklamaya çalıştıkları yan klipler. Hatta birkaç inançsız bile şüphelerini haykırıyor ve onu karalamaya çalışıyordu.

Ayrıca, ailesinin uzakta olan ailesinin nerede olduğuna dair bir soruşturma başlatıldı. Büyük bir pembe dizi gibi. Gündüz televizyonu için iyi.

Dr. London Noble gerçekte kimdir? Bir muhabir son dakika haber yayını sırasında ulusa sordu.

Görünüşe göre, Lydia Prescott olarak tanınmaya başlamış.

Bir elimi başımın üzerine koyup kapüşonu geriye itiyorum. Şüphe iltihaplı bir yaradır. Küçük başlar, zar zor fark edilir, ama orada olduğunu bilirsiniz. Ona dokundukça, araştırdıkça, endişelendikçe büyür, ta ki kapkara, kocaman bir yara olana dek.

London seyirci önünde rolünü iyi oynuyor. Belki de fazla iyi. Aktif bir şekilde eski hayatı hakkında bilgi arıyor ve yetkililerin kendisini kaçırıp işkence eden deli adamı bulmalarına yardımcı oluyor.

Tek yapması gereken sahile doğru bir saat araba sürmek.

İşte buradayım, bebeğim.

Ön kapı açılır ve olay yeri teknisyenimiz içeri girer. Lawson bugün geç kalıyor, birasını sipariş etmek için doğrudan bara yönelirken yüzünde yorgun bir ifade var. Yoğun bir gün geçirmiş.

Bir hafta içinde iki tüyler ürpertici cinayet ve baskı devam ediyor.

Başımı eğip bardağıma bakıyorum. Bu bardaki yerliler kim olduğumu umursayabilir ama Lawson sistem içinde çalışıyor. Eşkalimden haberdar edildi. FBI'nın benimle bağlantılı olduğunu bildiği suç mahallerinde çalışıyor.

Bu yüzden bekleyeceğiz. Ve izleyeceğiz.

Birasından aldığı her yudumda Lawson rahatlıyor. Şimdiden üçüncü içkisini içiyor - eve gitmeden önce genelde içtiğinden bir fazla.

Arada bir, odanın arka tarafında çalışan iki kadına göz atıyor. Buraya ne iş yaptıklarını bilecek kadar sık geliyor. Reddedilme korkusuyla, bir fahişe istemek onun için doğal bir adımdır. Ama korkusu çok büyüktür; dördüncü birasını içtiğinde bile onlara yaklaşacak cesareti kendinde bulamaz.

Acaba karısıyla nasıl tanıştı?

Parayı çekmesi için barmene işaret ediyor.

Bardağı boşaltıyorum ve masaya sağlıklı bir bahşış bırakıyorum. Çok sağlıklı değil, garsonun beni gereğinden fazla yakından izlemesini istemiyorum. Onun ilgisizliği bu barı bizim için güvenli bir sığınak olarak tutuyor. Lawson ve ben.

Bu düşünceyle birlikte yarama taze bir mızrak saplandı. Londra benim sığınağım. Kanser gibi, bu iltihaplı şüphe daha da yayılıyor.

Eğer bunu hızlandırmak istiyorsam, cevaplara ihtiyacım var. Şimdi.

Sarhoş üniversiteli çocuklar motorcularla tartışmaya giriyor ve ben de bu kargaşadan yararlanarak çalışan kızlardan birinin yanına sokuluyorum. Gece için müşterisine sahip çıktı, girişte onunla buluşmaya hazırlanıyor, böylece gizlice birlikte ayrılacaklar.

Ceketini giyerken bana "Üç yüz dolardan fazlasını teklif etmelisin şekerim," diyor. "Aksi takdirde, bu gece için bir randevum var."

Cebine bir tomar para koyuyorum. "Beş yüz. İstersen sayabilirsin."

Sonunda bana doğru dönüyor ve beni şöyle bir süzüyor. "Biriyle çıkmak için yanıp tutuşuyor gibi görünmüyorsun."

"Arkadaşım için." Lawson'ın hesabını kapatmakta olduğu barın başına doğru başımı sallıyorum. "Utangaçtır."

Yavaşça başını sallıyor. "Ah. Şu adam." Merakla bana tekrar baktı. Bu barda çalışıyor. Beni daha önce hiç görmedi. Ben Lawson'ın arkadaşı değilim.

Cebine bir tomar daha para koyuyorum. "Benden söz etmemek için iki yüz daha. Gerçekten utangaçtır. Ona bunun bedava olduğunu söyle." Bara göz gezdiriyorum. "Önce bir bira içtiğinden emin ol." Ona bir şişe veriyorum. "Onu gevşetmeye yardımcı olur."

Anlayışlı bir kız. İşi gereği öyle olmak zorunda. Şişeyi alır ve hemen ceketinin altına koyar. "Bu onu öldürecek mi?" Bir elini kaldırıyor. "Biliyor musun, bebeğim. Bilmek istemiyorum. Sadece kendini bir daha buralarda gösterme."

"Tamamdır." Ona minnettarlığımı ifade eden bir baş selamı verip çıkışa yöneliyorum.

Barın dışındaki ara sokakta oyalanıp Lawson'ı takip etmeyi beklerken vızıldadığımı fark ediyorum. Keşke sonraki bölüm için London burada olsaydı. Kimse bir zihni onun gibi kıramaz. Biliyorum, çünkü onun sürecini gördüm. Kasetlerdeki tekniğini inceledim. Yöntemlerimizi birleştirmenin yollarını arıyorum.

Larry, birlikte neler yapabileceğimizin sadece küçük bir örneği idi.

Lawson ve fahişenin bardan çıktığını görüyorum ve sakladığım spor çantamı alıp arkalarına düşmeden önce birkaç vuruş bekliyorum. Kol kola yürüyorlar, gülüşüyorlar. Lawson'ın sarhoş hali korkularını yatıştırıyor.

Onları nasıl geri getireceğimi biliyorum.

Londra'nın aksine, eski hayatımı bir helyum balonunu bırakır gibi kolaylıkla bırakabildim. Uçtu, uçtu, gitti. Güneş tarafından silindi. Hells Kells'te doğan çocukla tüm bağlarımı kopardım.

Belki de London kendisinden çalınan hayatında onu bağlayacak bir ip bulmuştur. İpini seviyor. Belki de ölmüş kız kardeşini. Ya da sapkın mirasından kaçmak için öldürdüğü adamın aksine, artık gurur duyabileceği varlıklı, saygın ebeveynleri.

Eğer benim güzel leylağım yine onun zehirli sanrılarının kurbanı oluyorsa, gerçekten tek bir cevap var: rahatsız edici yaprakları koparmak.

Dr. London Noble'a kim olduğunu hatırlatma zamanı.

OceanofPDF.com

DISOKIATISYON

LONDON

T İki ay önce yetkililerin cesetleri çıkarmasını izledim.

Evimin arkasındaki cansız bahçeden ve etrafındaki mısır tarlasından dokuz çürümüş genç kadın çıkarıldı.

Makinelerin gelişini, metal pençelerin toprağı parçalayışını izledim. Arka bahçem kuru toprak yığınlarına dönüştü; toprak uzun zaman önce ölmüştü. Öksürdüğümü, tozlu havada boğulduğumu hatırlıyorum. Bir yanımda utanç duyuyor, ölü kızların parçacıklarını soluyup solumadığımı merak ediyordu.

Sonra Ajan Nelson ve adli tıp ekibini bodruma götürdüm ve orada gizlice koparılmış bir yonca buldum. Ve utancım buharlaştı.

Grayson'ın bodrumda benimle ilgili suçlayıcı kanıtları ortadan kaldırmak için orada olduğunu biliyordum. Bulabilecekleri küçük bir şey bile hikâyemi doğrulayacaktı. Babamın kanı hâlâ çimentoyu lekeliyordu. O bodrumun anlattığı hikâyeye benimkiyle örtüşüyordu.

Grayson'ın suçumun ayrıntılarını bu yüzden istediğini fark ettim. O zamanlar olanları bana tekrar tekrar anlattırıyordu. Bunun kendi tatmini için olduğunu tahmin ediyordum ama aynı zamanda suçlanmamam için olay yerinden neyi kaldırması gerektiğini de bilmesi gerekiyordu.

Grayson ve ben... Ayrıldık ama birlikte çalışıyorduk. Hareketlerimiz koreografili ve hesaplıydı, dünyanın geri kalanı bizi takip edemiyordu.

bizim liderliğimizde. Onların üstündeydik. Ayrıydık ama kendimi başka birine en yakın hissettiğim andı.

Eve bakıyorum. Çürümüş ve çürümeye yüz tutmuş. Pencereleer yontulmuş dış cephe kaplamasına çakılmış tahtalarla kapatılmış. Kollarımı kavuşturuyorum ve çocukluğumun geçtiği evin buraya son gelişimden çok daha terk edilmiş göründüğüne karar veriyorum. O zamanlar avlu adli tıp teknisyenleri ve kolluk kuvvetleriyle doluydu. Federal ajanlar küçük çiftlik evini, dış cephede çırpınan termitler gibi istila etmişlerdi.

Sarı olay yeri şeridi ön bahçeyi çevreliyor. Arka tarafta, boş mezarlar tarlaya dağılmış durumda. Kimse onları doldurmayacak.

Lydia Prescott buraya ait değil. London Noble gibi değil.

Bağlantıyla çok uzun süre savaştım, ama bu toprağı ıslatan kan kemiklerimi lekeliyor. İliklerimde yüzüyor. Grayson kadar benim de bir parçam.

Birbirimize bağlıyız.

Konuşacak kadar yaklaşımadan önce Ajan Nelson'ın varlığını hissediyorum.

"Beni nerede bulacağını her zaman biliyorsun," diyorum bakışlarımı evden ayırmadan.

"Burada kalmak için bir neden yok," diyerek suçlamamı ustalıkla savuşturuyor. "Devlet Mia'yı serbest bırakmıyor. Henüz değil."

Kollarımı göbeğimin etrafına daha sıkı sarıyorum. Uzun çam ağaçları evin üzerine karanlık, heybetli bir gölge düşürüyor, dalları cılız örümcek bacakları gibi gökyüzüne uzanıyor. Tıpkı çocukluğumdaki gibi.

"Ne arıyorsun, London?"

Nelson bana hala bu isimle hitap ediyor. Yeterince benziyor, değil mi? Lydia/Londra. Malcolm'un bunu nasıl seçtiğini anlayabiliyorum. Bana hep annemin ölmeden önce bana en sevdiği pembe dizinin adını verdiğini söylerdi.

İlk defa, eskiden ziyaret ettiğim Mize mezarlığındaki isimsiz mezarda kimin gömülü olduğunu merak ediyorum.

Benim hiç annem olmadı.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum sonunda evden uzaklaşırken. Nelson'ın kısık bakışlarıyla karşılaştım. "Hadi gidelim."

Araçlarımıza doğru yavaşça ilerliyoruz. Onun FBI tarafından verilen standart SUV'si ve benim kiralık sedanım. Ne arıyordum? Bir cevap mı? Bir ipucu mu? Bulmacanın başka bir parçası mı?

Grayson buraya dönmeyecek.

O usta bir bulmacacı ve bu yerde saklanan her sırrı çoktan çözdü. Anlatacak ya da ortaya çıkaracak başka bir şey yok.

"Çocukken sarı saçlarım vardı," diyorum aniden.

Ajan bana temkinli bir bakış gönderdi. "Sanırım herkes öyle. Öyle değil mi?"

Boyalı sarı saçlarımı düşünüyorum. Platin sarısı. Bunu istediğime, bunun için babama yalvardığıma inanmıştım. Ama çoğu anım gibi bu da çarpıtılmıştı. "Evet, ama benimki çok sarıydı. On iki yaşıma kadar saçımı boyadı. Sanırım o zamana kadar kimsenin beni tanıyamayacağını düşündü."

On üç yaş hesap verme yaşıdır. Malcolm'un dindar olduğunu hiç hatırlamıyorum, ancak bu aynı zamanda genel olarak toplum tarafından soyut bir inanç haline geldi. Basitçe, bir insanın doğru ve yanlış kavrayacak yaşa geldiği anlamına gelir. Yasak meyve veren bilgi ağacı gibi, beni yetiştiren adam da beni bir çocuktan onun gözünde bir kadına dönüştürecek bir farkındalık sunmaya hazırlanıyordu. Sarı saçlı küçük kıza fazla bağlanmıştı. Bu duygusal bir bağ değildi; Malcolm ebeveynlik bağı kurabilecek kapasitede değildi. Bu bir aşinalık ilişkisiydi. A psikopat bu davranışı uygulamak için öğrenebilir.

Özellikle de kurbanları üzerinde.

Lydia hiç tanımadığı bir kız kardeşe bu yakınlığı, bu bağı kuruyor. Lydia Mia'yı sevebilirdi. Lydia en derin aşkı yaşayabilirdi.

O buraya ait değil.

Nelson beni kiralık arabaya götürüyor ve elini sürücü kapısının üstündeki tavana dayıyor. "Bu senin hatan değil."

Ona bakıyorum. Batan güneşi engellemek için onun gölgesine girerek arabanın kapısına yaslanıyorum. "Neden  yle olduğunu düşündüğümü sanıyorsun?"

"Sayamayacağım kadar çok davada çalıştım London. Ve neredeyse her zaman, bu tür durumlarda, kurban bilmeleri gerektiğine inanır. Ge mişlerinin ayrıntılarını gözden geçirirler, korkunç gerçek aniden bu kadar açıkken nasıl bu kadar k r olabildiklerini anlamaya çalışırlar."

Başımı salladım. "Yaptığım şey bu değil." Tam olarak değil. Bir şekilde biliyordum, biliyor olmalıydım. Anlamaya  alıştığım şey, bu konuda bir şey yapmak için neden bu kadar uzun süre beklediğim.

Çok geç olmadan Lydia'yı kurtarabilir miydim?

Nelson saçımı omzumun üzerinden tarıyor. Bu hareketi sık sık yapar. Sonra genellikle gider, ama bugün değil. Belki medeniyetten bu kadar uzakta izole edilmiş olmak ya da kargaşa yaşadığım yere bu kadar yakın olmamızdan kaynaklanıyor ama boynumu kavırıyor. Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor, bakışları ağzımın üzerindeki yavaş incelemeyi takip ediyor.

Sonra eğilir.

"Ajan," diyorum, profesyonelliğini tetiklemek için ona unvanıyla hitap ederken ses tonum sert.

Tam beni öpmeye yeltenirken başımı çeviriyorum ve tekrar eve bakmaya başlamadan önce yüzündeki acı ifadesini görüyorum.

Beni bırakıp uzaklaşırken sesli bir şekilde nefes veriyor. "Bu uygunsuzdu." Yaptığını kabul ediyor ama bunun için özür dilemiyor.

"Evet,  yleydi," diye kabul ediyorum. Bu maskaralık bir yere kadar gidebilir.

Ondan bilgi toplamam, taklitçi katilin kimliğini bulmak için kaynaklarını kullanmam gerekiyordu. Bunun yerine, raydan çıktım, kayboldum. Kendi yan hikayeme ve acılarıma gömüldüm.

Nelson'ın amacıma hizmet etmediği ortaya çıkarsa, o zaman daha değerli biriyle yeni bir bağlantı kurmanın zamanı gelmiş demektir.

Gözleri beni öfkeli bir bakışla çiviledi. Nelson -çoğu erkek gibi- reddedilmeyi iyi karşılamaz. Saniyeler içinde, incinme öfkeye dönüşür. Onu yaraladım.

"Gitmeliyim," diyorum ama kımıldamıyor. Bana arabadan barikat kurmaya devam ediyor.

"Yani hayal ediyordum," diyor. Takım elbisesinin düğmelerini açıyor, ellerini kalçalarına koyuyor. "İşimin bir parçası olduğu için sezgilerim güçlüdür. Ve senin ilgini de algıladım, London. Yoksa bu sadece senin beni oyalama yöntemin mi?"

Adrenalin düştüğünde ve düşünmek için zamanı olduğunda, yaptıklarından pişmanlık duyacaktır - ya da en azından duymalıdır. Bu pişmanlık suçluluğa dönüşecek ve suçluluk duygusu benimle ilgili gözlemlerini daha da bulanıklaştıracaktır. Şu anda onu daha da kışkırtacak herhangi bir şey söylemek ya da yapmak, sadece daha sonra haklı hissetmesine neden olacaktır.

Hiçbir şey söylemiyorum ve cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum. Etrafindan dolaşmaya çalışıyorum. Elleri pazularımın etrafında çelikten bantlar oluşturarak beni yerimde tutuyor.

İçimdeki alarm alevlendi. "Bırakın beni."

Kısa bir duraksamadan sonra ellerini çeker. Arkasını döner ve bir elini saçlarının arasına sokar. "Özür dilerim. Düşündüm de... Bilmiyorum."

Anahtarları tutuşumu gevşettim. Anahtar halkasını yumrukladım, üç anahtar parmaklarımın çitaları arasında bir silah oluşturacak şekilde dizilmişti. Nelson fark ettiyse de belli etmedi. Arabanın anahtarını taktım ve kapıyı açtım. "Bu yorucu bir dava oldu," diyorum. "Maine'deki son cinayetlerle birlikte, ne kadar baskı altında olduğunuzu tahmin bile edemiyorum. Sizi herhangi bir şekilde yanlış yönlendirdiysem özür dilerim."

Hafif kıkırdaması omurgamı dikleştiriyor.

"Beni küçültme." Takım elbisesinin ceketini yeniden bağlar. "Ben de bir insanım. Sadece bir federal ajan değil."

Kendimi onun yakınlığından güvenli bir şekilde uzaklaştırarak arabaya bindim. "Bana olan saplantın, Grayson'ı yakalama takıntının doğrudan bir sonucu."

Kapıyı çekip kapatmaya başlıyorum ama daha kilitlenmeden yakalıyor. "Ne dedin sen?"

Nabzım kulaklarımda gümür gümür atıyor. "Bana karşı algıladığın hisler-"

"Ona Grayson dedin."

Yaptım ve geri adım atmak yok. Ajan Nelson'ın keskin bakışlarına bakıyorum ve kimin kimi kandırdığını merak ediyorum. Bir an önceki ilerleyişi gerçek bir arzu muydu yoksa savunmamı düşürmek için prova edilmiş bir yöntem miydi? Her iki durumda da olan oldu.

"O benim hastamdı," diye açıklıyorum. "Ve sarsıldım... az önce." Açıklama zayıf, ağırbaşlı, ürkek kadına karşı baskıcı erkeğe başvuruyor. Ama işe yarıyor gibi görünüyor.

Nelson'ın ifadesi yumuşar. "Özür dilerim," der tekrar, sonra derin bir iç çeker. "Haklısın. Dava yüzünden. Ve şu lanet olası Foster." Kaşlarını çatır. "Özür dilerim."

"Gerek yok," diyorum ve egosunu onarmak için sunduğum bahaneyi kullanmasına izin veriyorum.

"Sürekli ayak bağı oluyor. Sanırım DNA kanıtlarını basına sızdıran Foster'dı." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Gözlemlerinize göre, onun dengesiz olduğunu düşünüyor musunuz? Değerlendirmeniz, Foster'ı suç mahallerimden uzaklaştırmak için bir yasaklama emri çıkarılmasına yardımcı olabilir."

Doğrusu, şu anda her iki adamı da Grayson'ın peşinde koşarken saplantı sınırında ve muhtemelen akli dengesi bozuk buluyorum. Ama diyorum ki, "Sadece tek tük karşılaşmalarla birini doğru değerlendirmek zordur, ajan."

Başını sallıyor ama daha bitirmemiş. "Ve Sullivan tırmanıyor. Cinayetler şimdiye kadar aralıklı olarak işlendi ve benzer nitelikteydi. Eğer bu kadar yaklaştıysa..." Sözüünü kesti, sonra bana baktı. "Sana çok yakın."

"Tehlikede olmadığımı söylediğini sanıyordum."

Cevabını ölçer. "Seni geri götüreyim."

Rockland'daki cinayetler hakkında benimle ilk kez bu kadar kapsamlı konuşuyor. Ajan benim için endişeleniyor olabilir, Grayson'ın beni görmeye çalışacağından ya da daha kötüsünden korkuyor olabilir. Ya da endişeleniyor. Grayson'la tek gerçek bağlantısının ben olduğumu biliyor ve tam da bu nedenle beni gözünün önünden ayırmak istemiyor.

Bir elimle direksiyonu kavriyorum, diğer elim kapı koluna kenetlenmiş. "Uçağım bir saatten az bir süre içinde kalkıyor. O uçağa binmemin profesyonel ilişkimiz için en iyisi olacağını düşünüyorum."

Bakışları daha önce boynumdaki çürüğü gördüğü noktaya gidiyor. "Sullivan seninle temas kurmaya çalıştı mı?"

Yüz hatlarım şaşkınlıkla buruştu. "Öyle olsaydı, ilk öğrenen sen olurdun."

Bir an beni inceledi ve sonra başını salladı. "Varışınız için havaalanında olmanızı sağlayacağım."

"Teşekkür ederim, Ajan Nelson."

Arabanın kapısını kapatıyor ve uzaklaşmamı izliyor. Dikiz aynasına baktığımda kollarını kavuşturmuş, geçmişimin acımasız fonunda korkunç bir silüet gibi durduğunu görüyorum.

Ona yalan söyleyebilirdim. Tipik bahanemi sıralayabilir, hastalarımı muayenehaneme bir an önce dönmem için bir neden olarak gösterebilirdim. Muhtemelen yapmalıydım, böylece egosunun daha da iyileşmesine izin vermiş olurdum.

Ama artık Ajan Nelson'la benim rol yapmayı bırakmamızın zamanı geldi.

Hastaneye götürüldükten sonra tecavüz muayenesi hakkında bana hiçbir zaman doğrudan soru sormadı. Sonuçlar dosyama konulmuştu ve eminim o da bu sonuçları okumuştur.

Test sonuçsuz çıktı. Kaçırılmam sırasında Grayson tarafından zorlanmadığımı ya da zorlanmadığımı kanıtlıyordu.

O sırada, ajanın Grayson'ın çalışma tarzına dayanarak, böyle bir kurbana karşı işlenen bir ihlalin son derece sıra dışı olduğu sonucuna vardığını düşünmüştüm.

onun yöntemleri. Bu pek olası değildi ve bu nedenle sınav, kaçırın kişinin bana cinsel tacizde bulunmadığını doğruladığım ifademın doğruluğuna karar verdi.

Ama sonra, Nelson'ın sonuçları sorgulayıp sorgulamadığını merak ettiğim zamanlar oluyor - Grayson'ın adını bu kadar tanıdık bir şekilde söylerken dilimin sürçmesinin hastamla paylaşılan bir yakınlığı ortaya çıkarıp çıkarmadığını merak ediyorum. En ufak bir zorlama yok.

Otoyoldan havaalanı çıkışına döndüm.

Gerçek şu ki, ben bir doktorum. O sınav başından beri berbattı. Nasıl yapılacağını bilerseniz, bunu yapmak zor değildir. Ne yazık ki, Ajan Nelson bu sonuca varacak kadar zeki.

OceanofPDF.com

DEVOLVING

GRAYSON

"Hepsi senin." Charity kollarını deri ceketinin içine sokar ve motel odasının kapısına doğru ilerler.

Charity -ki gerçek adı olmadığından eminim- banyoda giyinirken ben de beş dakikadır odanın içinde bekliyordum. Lawson yatakta uyuyordu, bilekleri arkadan birbirine bağlıydı.

Çoğu motel bir süre önce açık çerçeveli yatak başlıkları kullanmayı bıraktı. İçeri girdiğinizde yatağa bağlanmış ya da kelepçelenmiş biriyle karşılaşma riskiniz azalıyor. Doğaçlama yapmam gerekecek.

"Hepsini içti mi?" Kapıyı açmadan önce sordum.

"Evet. O yaptı," diyor. "Oda onun adına. İyi şanslar, şekerim." O gidiyor, ben de kapıyı arkasından kilitleyip zincirliyorum.

Kapüşonumu geri itiyorum. İkinci sıra perdeleri pencerenin üzerine çekiyorum. Cep telefonumu masanın üzerine koyup saate baktım. Lawson bayılmadan önce yarım saat uyumuş.

Küçük spor çantasını açarak koli bandı, fermuarlı kravat ve diğer malzemelerimi çıkarıyorum. Yüzüne siyah bir kar maskesi geçirmeden önce bir çift eldiven takıyorum, göz ve ağız çıtaları kafasının arkasına doğru açılıyor.

Charity'nin bileklerini bağlamak için kullandığı kravatı kestiğimde uyanmaya başladı. Onu çevirip bileklerini birbirine bağladım, sonra da hızlıca işe koyuldum.

geri kalanının.

"Neler oluyor?" Lawson sersemlemiş bir halde sorar.

Uyuşturulmamış. İçkili bir gecenin etkisiyle hala sersemlemiş durumda. Charity'ye ona vermesi için ödediğim bira, bir sonraki eylem için çok önemli bir bileşen içeriyordu. Ve çarşafaların içinde spor yaptığı çadıra bakılırsa, sözünü tuttu.

"Kıpırdama," diyorum ona. "Bileklerin kendini koruman için bağlı. Hareket edersen, kaçmaya çalışırsan, aletinin etrafındaki Zip Tie sıkıca bağlanacak. Ne kadar hareket edersen ya da çırpınırsan o kadar sıkılaşacak." Birkaç adım geri gidiyorum. "Anladın sen onu."

İsyan etmek doğamızda var. Lawson panikliyor, bileklerini kurtarmaya çalışıyor ve aletinin etrafındaki plastik bağ tam da dediğim gibi olduğunda çığlık atıyor.

"Birkaç saat içinde sıvışabilirsin," diyorum. "Viagra'nın etkisi geçince." Bira şişesini çöpe atıyorum. "O zamana kadar bazı cevaplara ihtiyacım var."

Bağırmaya başladı ve ben de bıçağın ucunu boğazına bastırdım. "Bunun daha çabuk bitmesinin başka bir yolu daha var." Ciddi olduğumu anlaması için bıçağın ucunu kan akıtacak kadar sokuyorum.

"Ne tür bir hasta...?" Lawson hâlâ panikliyor ama en azından bağları test etmeyi bıraktı. İlerleme var.

Sakinleşmesini bekliyorum. Sonra yatağın karşısına oturuyorum.

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyor.

Doğru soru bu. Bu benim en iyi tuzağım değil ama bazen basit ve özlü olmak gerekir. Suça uyan mütevazı bir tuzak. Eminim evde yeni doğmuş bebekleriyle oturan karısı da aynı fikirdedir.

Lawson'ın bilemeyeceği şey benim kim olduğum. İhtiyacım olan bilgi bunu ele verebilir. Kayıtsız bir suç mahalli teknisyeni bile bunu bir araya getirebilir. İşim bittiğinde onu öldürebilirim, ama bu bir ceset bırakır. Üstesinden gelinmesi gereken bir cinayet daha.

Ayrıca, asıl eğlenceyi daha büyük balıklara saklamaya çalışıyorum.

"Bir arkadaşım kayboldu," diye başlıyorum. "Polis son cinayetle ilgili hiçbir bilgi vermiyor. Kurbanın öldürülüp öldürülmediğini bilmem gerekiyor."

benim arkadaşım." Burada duraklıyorum. "Bana borcu var."

Lawson maskenin içinden ağır ağır nefes alıyor. "Bu kadar mı?" "Çok para," diye ekliyorum.

"Kurbanın adı Christian Zinkowski. Şimdi bırak gideyim."

"Bu çok talihsiz bir durum," diyorum ayağa kalkarak. "O benim arkadaşım oluyor." Yatağın ayak ucuna yaklaşıyorum. "Onu kimin öldürdüğünü bilmem gerek."

"Bu bilgiye sahip değilim" demeden önce tereddüt ediyor.

"Sanırım biliyorsun." Yatağı tekmeleyerek bazanın zıplamasını sağlıyorum. Lawson hareketten ürktüğü için küfrediyor.

"Christian Zinkowski ve olay yeri hakkında bildiğin her şeyi bana anlatacaksın. Biliyorum, çünkü bu geceki davranışlarına rağmen ailenin zarar görmesini istemiyorsun. Charity müşterilerinin fotoğraf galerisini tutmayı sever. Hafızası o kadar iyi değil. İsimlerin ve fetişlerin kaydını tutmayı seviyor. Nelerden hoşlandıklarını. Nelerden hoşlanmadıklarını." Kulağına yaklaşıyorum. "Ve bazen, bir erkek gerçekten fena çuvalladığında, kopyalarını ailesine göndermeyi seviyor. İşine. Teknoloji çılgınca bir şey; bir düğmeye basarak bu kadar çok insana ulaşılabilir. Bomba patlatmak gibi; patlayınca hayatlar da patlıyor."

Michael Lawson bana bildiği her şeyi anlatıyor.

Konuşmayı telefonuma kaydediyorum ve işi bittiğinde malzemelerimi toplayıp onu yüzü kapalı bir şekilde yatağa bağlı bırakıyorum.

"Beni burada öylece bırakacak mısın?" diye soruyor, sesini panik kaplıyor.

Kapıda duraksıyorum, onu öldürsem mi diye tekrar düşünüyorum. Yarım bırakmayı sevmiyorum. Özensiz oluyor. Yatağa baktım, hâlâ aynı pozisyondaydı. Sırtını yatak başlığına dayamış. Bilekleri aletine bağlı.

Öte yandan, kime söyleyecek ki?

"Şimdi yardım için çılgık atabilirsin," diyorum kapıyı açarak. "Ya da gevşek aletin fermuardan çıkması için birkaç saat bekleyebilirsin. Seçim senin."

Ne karar vereceğini görmek için açık kapı aralığında bekliyorum. Vereceği karar bildiğinden çok daha önemli. Bir bağırsık hayatını sona erdirecek.

Kıpırdamıyor ya da tek kelime etmiyor. Belki de ortalama bir teknisyenden daha zekidir.

"Büyükannemi ve beyzbolu düşün," diyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Emin olmak için bir süre daha odanın dışında bekledim. Lawson'ın sessizliği üzerine otoparka doğru yola çıktım.

Belki de yumuşuyordumdur. Londra'dan önce Lawson'ı canlı bırakmazdım.

Aşkın ne olduğunu anlıyorum; duyguyu, hissi. Beyindeki kimyasallar - kişilikleri ve bozuklukları oluşturan kimyasallarla aynı kimyasallar. Belli bir yaştan sonra kim olduğumuzu ve nasıl davrandığımızı değiştirmek neredeyse imkansızdır.

Ancak önemli bir şey meydana gelirse -kimyasal olarak değişen duygular ilk kez hissedilirse- bu beynin kimyasını etkiler mi? Bu kişiyi, bozukluğu değiştirir mi?

İnsanlar komadan uyanır. Hiç şiddet uygulamamış insanlar aniden cinayet işler. Ve psikopatlar ilk kez aşkı hissederler.

Dünya ne hale geliyor.

Sanırım bunlar bir psikoloğa sorulacak sorular.

Ben sadece bir tane tanıyorum. Yakinen.

OceanofPDF.com

DEPENDENCE

LONDON

T Akvaryumun uğultusu ofisimi dolduruyor. Bekleme odasından gelen gürültünün olmaması, tipik olarak fark edilmeyen sesi çok yüksek hale getiriyor-

Sessiz bir oda. Sandalyeme yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum, dronun zihnimi yatıştırmasına izin veriyorum. Hastalar gitti. Gün bitti.

Yoğun bir öğleden sonra geçirdikten sonra, Ajan Nelson'ın beni havaalanında karşılaması için gönderdiği polis ekibinden kaçmayı başardım. Ara sıra bana eşlik eden iki FBI ajanı var. Her zaman izlediklerini bildiklerim. Kibarca dikkat çekmemeye çalışmaktan, düpedüz kaçınılmaz hale geldiler. Binanın lobisinde, resepsiyon masasının yanında geziniyorlar. Hatta bir tanesi bugün ofisimin içinde kamp kurmaya çalıştı.

Neyse ki ajanlar beni korumaktan daha acil bir mesele için Rockland'a çağrıldılar. Görünüşe göre, FBI'ın bütçesi bebek bakıcılığına izin vermiyor. Ayrıca uçak biletlerini karşılayamayacak kadar ekonomikler, bu da Ajan Nelson'ı Maine'e yavaş bir yolculukla dönmek zorunda bırakıyor. Bu da Grayson'la temas kurmak için tek şansım olabilir.

Belki de Ajan Nelson'ın niyeti buydu. Hollows'ta aramızda geçenlerden sonra bana güven duyduğuna dair pek inancım kalmadı. Yani kurnaz ajanlarının hâlâ etrafta dolaşıp beni izliyor olma ihtimali var.

Şimdi gidebilirim. Hemen şimdi. Kılık değiştirip Mavi Yonca'ya gideceğim. Umarım Grayson ihtiyacımı hisseder.

Ya da sabırlı olabilirim. Grayson ve benim hâlâ birlikte çalıştığımıza güven.

Ama öyle miyiz?

Lydia'yı öğrendiğimden beri, üzerime tül bir perde gibi bir tür kopukluk çöktü, Grayson'dan korkutucu bir kopuş hissi. Olabilecek kızı *-kadını-* ne kadar çok merak edersem, kendimi onun aracılığıyla görmeye ve deneyimlemeye o kadar çok izin veriyorum.

Büyülendim ve dehşete düştüm.

İşaret parmağımın etrafındaki ipi acı verecek kadar sıkıyorum. Sandalyemi ileri geri çevirirken başımı saran baskıyı biraz hafifletiyor, bakışlarımı şehir merkezine bakan pencereden dışarı fırlatıyorum.

Planıma devam etmeden önce, güvenceye ihtiyacım var. Bu makul. Erkek arkadaşının iletişimsizliği yüzünden üzülen aşk acısı çeken bir genç değilim; yoksunluk acısı çekiyorum. Her uyuşturucu gibi, şehvet-seks-aşk da beyne endorfin pompalar. Ve bu endorfinler tükendiğinde, istek bir eroin vuruşuna duyulan özlem kadar güçlü olabilir.

Grayson'a ve bana hissettirdiklerine bağımlıyım. Yine de ondan aynı güçte korkuyorum.

Sağlıksız ama "sağlıklı ilişki" diye bir şey de yok. Beyindeki kimyasalları değiştiren başka bir kişiyle her türlü etkileşim riskli olacaktır. Romantik bir ilişki içindeyken davranışlarımız değişir. Bu sadece işin bilimsel yanı.

Aşk -sanatçıların hakkında soneler yazdığı o her şeyi tüketen aşk- kısa ömürlü bir duygudur.

Bu tür bir aşk sürdürülemez. Vahşi ve tutkulu ve sizi bir orman yangını gibi tüketiyor, tek seçeneği sönmek olana kadar daha sıcak ve öfkeli bir şekilde yanıyor. İşte Grayson ve ben

bir orman yangınıdır. Kaynaklarımız tükenene kadar birbirimizi yakacağız.

Bu tür bir aşk sizi kör de eder.

Grayson'dan önce *güven* mecazi bir fikirdi. Sadece duyguları tarafından kör edilmiş biri elde edebilirdi. Göremediğiniz, varlığından haberdar olmadığınız bir şeyi sorgulayamazsınız.

İpi cebime atıyorum ve sandalyemi masama doğru çeviriyorum, kararımı vermiştim. Lacy'nin saatler önce bana gönderdiği mesaja cevap vermek için ofis telefonunu açtım.

Güven.

Sırada bu var, dedi Grayson. Ben hareket ediyorum, o hareket ediyor. Birbirimizin gölgesiyiz, acı ve zevkle ve en büyük seri katil takımlarına bile rakip olan hedonistik bir hastalıkla birbirimize kaynaşmışız.

Biz bir düetiz, birbirimize aitiz. Biri diğeri olmadan var olamaz. Güzel. Bunu kabul edebilirim. Ama bunu gözlerim açık kabul etmek istiyorum.

Hattaki operatör beni adli tıp departmanına aktarıyor ve ben kendimi sorgulayarak telefonu kapatamadan Calvin'in emin sesi hatta yankılanıyor.

"Merhaba, Londra. Bana en ilginç şeyleri gönderiyorsun, bunu biliyor musun?"

Seviyorum. Bir duruşmadan sonra üzerime dökülen domuz kanı gibi. Calvin, yerel adli tıp laboratuvarındaki güvenilir bağlantım. El altından para için çalışıyor. Ona ancak kira ödeyecek kadar para veriyorlar.

"Birinin seni meşgul etmesi gerekiyor," diyorum masamın çekmecesini açarak. Kilitli tuttuğum şişeyi çıkarıyorum. "Yoksa bu şehir oldukça sıkıcı."

"Bunu yapacağından emin oluyorsun, değil mi?"

Önemsiz bir sohbetten sonra Calvin söze giriyor. "Soybilim benim uzmanlık alanım değil ama geçen hafta gönderdiğin örnekten senin için sağlıklı bir rapor çıkarabildim. Bilgisayarınızın başında mısınız?"

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum. "Göndermek güvenli mi?"

"Sıradan bir hackerdan, evet. Temkinli olduğun şey buysa. FBI'dan mı? Muhtemelen hayır."

Bir saniye tereddüt ettikten sonra: "Gönder."

Dairem gözetim altında. Grayson hakkındaki araştırmalarımı saklayabileceğim tek güvenli ve emniyetli yer muayenehanem. Bu duvarlar hasta-doktor gizliliği kapsamında korunuyor. Buna karşılık, FBI verilerimi izleyebilir ve erişebilir, ancak kullanamazlar. Ne bana ne de Grayson'a karşı.

Şişeyi tutuyorum. Birkaç koyu kahverengi saç teli camın üzerinde sıralanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve Grayson'ın içime girdiği ana geri dönüyorum ve saçlarını kavrayıp tellerini koparıyorum.

Onları parmağımın etrafına sardım -güvende tutmak için ipimle ördüm.

Hafızamı bir kenara iterek raporu açıyorum. "Neye bakıyorum ben?"

Calvin temel bilgilerin üzerinden geçiyor: kan grubu, soy, yakın aile. Sonra şöyle diyor: "Ama biraz daha ilginç bir şey aradığınızı düşündüm. Mirası göz önünde bulundurarak DNA'yı uluslararası veri tabanında arattım ve bir eşleşme buldum. Çocuklara karşı işlenen suçlarla ilgili oldukça uzun bir kaydı olan bir akraba çıktı."

Rapordaki ismi buldum. "Shane Sullivan." Okudukça midem düğümleniyor.

"Görünüşe göre, bir çocuk seks kaçakçılığı çetesiyle bağlantılı olarak aranıyormuş. Ama yetkililer sonunda onu yakaladığında, o ve karısı ölü bulundu. Vahşice öldürölmüşler. Parçalara ayrılmış. Oldukça ürkütücü, değil mi?"

Belgeye ekli polis raporunda ölümlerinin doğal olmadığı belirtiliyor. Cesetlerini "zarlamak" için kaba bir sarkaç düzeneği kullanılmış. Açıklamayı okuyunca, bunun öldürmek ve sakatlamak için bir araçtan daha fazlası olabileceğini fark ettim; cevap almak için tasarlanmış olması mümkün. Bir bulmacayı çözmek için... ve başarısızlıkları parçalanmalarıyla sonuçlandı.

Olay yerinde, büyük seralardan birinde talaşlardan yapılmış el yapımı bir yapboz bulundu. Yapboz parçalarının üzerine karalanmış resimler ve kelimeler yetkililerin katile ulaşmasını engellemiştir. İkilinin pek çok çirkin bağlantısı olduğu için yerel polis bunun yanlış giden bir ticaret olduğu sonucuna vardı. Dava başka bir soruşturma yapılmadan kapatıldı.

Neyi çözmeye çalışıyordun, Grayson?

"Teşekkür ederim, Calvin. Bu iyi bir bilgi. Bir şey daha var. Annesinin nasıl öldüğü yazıyor mu? Belgelerde bir ölüm belgesi göremiyorum." "Çünkü öyle bir belge yok," diyor. "Hâlâ hayatta."

Soğuk bir korku fısıldıyor tenime. "Tamam. Teşekkür ederim," dedikten sonra ahizeyi kapatıyorum.

Cesaretimi kaybetmeden önce ofisime geçip bilgisayarımda kayıtlı olmayan gizli hasta dosyalarını sakladığım dosya dolabının kilidini açıyorum. Grayson'ın dosyasını çıkarıp masaya getiriyorum.

Arama işlemini bir bilgisayara yaptırmak daha kolay olurdu ama akıllıca olmazdı. Teknik olarak, klasördeki deşifre edilmiş oturumlar kayıt dışıdır. Kamerayı kapatmıştım ama ses kaydını bırakmıştım. Ben etik değilim. Bunu tespit ettim. Tarihleri aşağı kaydırıp özellikle bir oturumu arıyorum.

Annem izlemeyi severdi. Ama bundan bahsetmiyoruz. Hazır değilsin.

Grayson'a annesi hakkında soru sorduğumda yaptığı bir açıklama. Ama hangi anneden bahsediyordu? Öz annesinden mi yoksa onu esir tutan kadından mı?

Raporu okurken, Grayson'ın seanslarıyla karşılaştırmalar yaparak, korkunç bir sonuca vardım. Tüm çocuklar akrabaları tarafından çifte satılmış.

Grayson onu kaçırانlar tarafından kaçırılmadı. Biri onu onlara satmış.

Muhtemel tek şüpheli kendi annesi olabilir.

Midemi bir batma hissi kaplıyor.

Hiçbir çocuğun acı çekmemesi gereken bir cehennemden kaçmak için kan bağı olan akrabalarını öldürdü. Yine de özgür kaldığında annesine dönmedi. Onu hayatta bırakarak İrlanda'dan kaçtı. Onun intikamına maruz kalmadı.

Neden?

Raporun çıktısını alıyorum, daha fazla araştırma yapmak için ilgilendiğim alanların altını çizip bölümlere ayırıyorum ve ardından yeni materyali Dali tablomun altına yerleştirdiğim özel mantar panoma yapıştırıyorum. Grayson resmi olarak tanışmamızdan önce yaklaşık bir yıl boyunca beni inceledi. Benim de onun geçmişi hakkında bilgi toplamam adil olur.

Bana cevap vermeyi reddetmesinin bir nedeni var.

Ben istiyorum.

Kendi merakımdan daha fazlası için. Statükoyu korumak için.

Grayson beni özgür bıraktı ve aynı zamanda geçmişimden de kurtardı. Aynı şeyi onun için de yapabileceğime inanıp inanmadığından emin değilim... ya da zaten yaptığımı karar verip vermediğinden.

Takıntıları değişmedi. Onları nasıl yönlendirdiği değişti. Hastalığı bir takım dinamiğine dönüştü ve bu da güven gerektiriyor. Erken yaşta elinden alınan bir şey. Onun dünyasında en çok güvenmesi gereken kişi tarafından.

Öz annesi onu cehenneme sattı.

Duvardaki tabloyu değiştiriyorum, sonra dosya dolabımın alt çekmecesini açıyorum. Hasta seanslarımın kasetleri isim, yıl/tarih ve tanıya göre düzenlenmiş.

Babamın kurbanlarının kazısından sonra eve ilk geldiğimde, ilk hedefim ofisim oldu. Bu çekmeceye. Ölen hastalarımın videolarının yanlış tedavimin onaylanmasını beklediği yere.

Thom Mercer'la yaptığım son seansın videosunu fişe taktım ve birazdan gerçekleşeceğini bildiğim şeyi nefesimi tutarak bekledim. Yarattığım alternatif anılar Grayson'ın hücresinde kafese kapatıldığım sırada yok edilmişti. Ama bu

yeterli değildi. Kendi gözlerimle görmeliydim. Kulaklarımla duymalıyım. Seansları -bu kez- yanıltıcı bir durumun engeli olmadan deneyimlemeliydim.

Bir çeşit hastalıklı uyanış sanırım.

Sadece kanıtlar, yani görevi kötüye kullandığımın tek somut kanıtı silinmişti.

Kasetler boştu.

O zamanlar bunu kendim yaptığımı düşünmüştüm, bir tür karşı adli tıp yöntemi, kendimi korumak için aldığım bir önlem. Hafızamda hala boşluklar vardı. Boşluklar. Her şey düzelmedi. Suçumun kanıtlarını kendimden bile saklamam mantıklıydı.

Kasetleri haftada bir kontrol ediyorum. Sadece emin olmak için. Kendi aklına güvenmemek korkutucu bir şey.

Televizyon ekranında statik titreşimler var.

Kaseti çıkarıp dosya dolabına geri koyuyorum, şakaklarımdaki baskı hafıflıyor ama çok az. Hâlâ var olan bir kayıt var.

Güven.

Grayson'da itirafımın bir kaydı var. Baskı altında alınmış ve yetkililerin gerçek olduğunu düşünmesi pek olası değil. Geliştirilmiş, manipüle edilmiş olabilir. Avukatım güçlü bir savunma hazırlayabilir. Yine de, bu itirafın varlığı bile beni rahatsız ediyor.

Her seri katil ortaklığı ortak bir kusurdan muzdariptir: rehavet. Biri ya da her ikisi de ilişkide fazla güvenli hale gelmiştir. Bu güvenlik güvenle değil, güçle sağlanmıştır.

Biri diğerine hükmetti. Güvenleri istismar edildi. Her zaman güç ve kontrol söz konusudur.

Grayson'ın benim üzerimde bir şeye sahip olması onu güçlü bir konuma yerleştiriyor ve ilişkimizin güven kısmıyla mücadele ettiğimi itiraf etmekte isteksiz değilim.

Lydia asla böyle bir ilişkiye ait olamazdı.

Avuçlarımı masamın serin yüzeyine bastırarak sıcaklığın bedenimden akıp gitmesine izin veriyorum. Uzaklaştığımda ellerim ahşapta iz bırakıyor. Yorucu bir hafta oldu.

Yola çıkmadan önce masamı kilitliyor, her şeyin güvende olduğundan emin oluyorum.

Kapıya yaklaşırken bir ses beni ürkütüyor ve duruyorum. Kapalı alanda nefes alışım çok gürültülü geliyor. Sonra kapı açılıyor.

OceanofPDF.com

SİZİNLE İLGİLENMEK İSTİYORUM

GRAYSON

T Yüzündeki ifade risk almaya değer. London'ın ofisine girdim ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Sessiz *tıkırtı* etrafta yankılanıyor bizi içeri kapattı. "Merhaba, doktor."

Yumrukları çözüldü. "Tanrım, Grayson. Ne yapıyorsun burada? Sen -?"

"Deli mi?" Ben tedarik ediyorum.

Çantasını masanın üzerine bırakıyor. "İzleniyorum. Hareketleriniz pervasızca. Eğer benim hastam olsaydın-"

"Ben hala-"

"-Dönüştüğünüzü söyleyebilirim. Dengesizleşıyorsun. Ve evet, belki de biraz deliriyorsun." Alt dudağını ısırıldı. "Ve sen benim hastam değilsin."

"Neyim ben o zaman?" Odayı geçip leylak rengi vücut losyonunu koklayacak kadar yaklaşıyorum. Saçındaki lavanta notalarını.

Bana bakarken gözle görülür bir şekilde titriyor. "Tehlikeli."

Saçları aşağıya, omuzlarının üzerine gevşek bir şekilde düşüyor. Tam sevdiğim gibi; sanki geleceğimi biliyormuş gibi. Saç tellerini kulağının arkasına itiyorum, eğilip fısıldıyorum, "Ve sen bir paradokssun."

Aramızda bir akım kopuyor ve yakınlığıma, dokunuşuma fiziksel olarak tepki veriyor. Hava elektrikleniyor. Tenimde titreşirken nefesindeki kesikliği hissediyorum. Yavaşça gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine koyuyorum ve gözlerini ortaya çıkarıyorum.

"Ayrıca," diyorum geri çekilip elini elime alırken. "Tüm hesaplara göre, burası olunabilecek en güvenli yer." Onu toplantı salonuna götürüyorum ve o da bana izin veriyor. Parmağımı akvaryumun üzerinde gezdirip ona göz kırpıyorum. "Güzel anılar."

O tepki vermeden önce onu cama doğru itip belinden kavıyorum. Odalar karanlık, ama o tankın ışığıyla aydınlanıyor. Ağzına yaklaşıyorum, acı çekiyormuş gibi yüzünün nasıl kıvrıldığını izliyorum. Aynı ateşli sızı bedenimi kavuruyor. Sadece tenine dokunma tehdidi bile yakıyor.

Beklentinin en iyi türü.

"Paradoks tam olarak bir iltifat sayılmaz," diyor, sesi alçak bir törpü gibi. Ağzımı onunkine yaklaştırıp bakışlarını buluyorum. "Eğer insan bulmacalardan hoşlanıyorsa öyledir."

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, yumuşak bir alay. "Sen benim en sevdiğim yapbozumsun, London."

Elleri kollarımı arıyor, tırnakları gömleğimin kumaşını kazıyor. Sanki ateşin onu da yakması için yanıp tutuşuyor. "Bu bir oyun değil."

Ellerimi ince belinden yukarı kaydırıyorum, göğüslerinin yanlarını sıyrıyorum, ta ki boynuna ulaşana kadar, parmaklarımı ensesine sabitleyip başını geriye yatırıyorum, başparmaklarım çene çizgisini izliyor. O kadar mükemmel bir uyum ki.

"Bazen hastalarınızı kolay kontrol etmeyi sevdiğinizi unutuyorum," diyorum. "Sanırım bu adamlarınız için de geçerli."

Yüzü kızarıyor. "Heyecan arayan davranışlar sana göre değil. Yakalanmana neden olur." Gözleri parlıyor. "Yine."

Ağzım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Geçen sefer bilerek yakalanmadığımı nereden biliyorsun?"

Gerçeği çözmeye çalışırken bakışları yüzümde geziniyor. "Yaptın mı?"

Başımı yavaşça sallıyorum. "Uzun zamandır çalışmıyorum doktor."

"Grayson-" Beni itmeye çalışıyor ama gönülsüzce. "FBI her an buraya gelebilir. Güvende değilim."

Onun gergin yüz hatlarına bakıyorum. O ciddi. Benim için korkuyor. Şefkatli bir dokunuşla yanağını okşuyorum. "O zaman onlara bir gösteri yapalım."

Gözlerinde meydan okuma kıvılcımları. Dr. London bir meydan okumadan geri adım atmaz. "Seni görüyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Acını kilometrelerce öteden hissedebiliyorum. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Ağzını yakalayıp dudaklarımızı birbirine yapıştırıyorum. Dünyayı ve tehditlerini -korkuyu, acıyı- bastırıyorum.

bir öpücükle.

Zorlamaları susturan tek şey o. Fırtınamda sakın bir kamış.

London ağzımı zedeleyen sert bir taleple beni öpüyor. Zevk sistemime işliyor ve daha fazlasını arzuluyorum. Vermek yok; sadece almak var. Birbirimizden besleniyoruz.

Bileklerini cama tutturup kontrolünü elinden alıyorum. İrade gücünü kaybetmekten hem nefret ediyor hem de seviyor. Beni sevmekten nefret ettiği gibi - ama ben onun kendi hastalıklı dürtüsüyüm, yargısına rağmen eylemlerini yönlendiren ihtiyaç.

Öpücüğü ısıırıyor ve kanımı çekiyor. Bu hareket arzumu harekete geçiriyor, damarlarıma sıvı ateş akıtıyor. Acı ve zevk reseptörleri hakimiyet için savaşıyor. Hava almak isteyerek öpücüğü kesmek için arkasını dönüyor.

"Dur," diyor nefes nefese. "Gitmen gerekiyor."

Öfke bir anda alevleniyor, ona olan arzum kadar yakıcı. "Konuşan London mı yoksa Lydia mı?"

Ateşli bakışları benim ateşimle eşleşiyor, ama vücudu buz gibi sert. Bileklerini çözüyor ve beni kenara itiyor. Acı onun dokunuşunu kaybetmektir.

Karanlık terapi odasına giriyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu üniformayı nereden aldınız?"

İronik. İyi doktor kaçınmayı kullanıyor.

Galerinin sonundaki duvara yaslanıp, bir lambayı yakarken hareketlerini izliyorum. "Gardiyanlar onları gece boyunca dolaplarında bırakıyor," diyorum ve gömleğin düğmelerini açmaya başlıyorum. "Binada dolaşan bir güvenlik görevlisini kimsenin sorgulamayacağını düşündüm." Üniforma gömleğimi çekiştirerek çıkarıp ince yazı masasının üzerine fırlatıyorum, sonra da beyaz tişörtümü pantolonumdan çıkarıyorum. "Ama sorduğun şey bu değil."

Yüzü bana dönük, sert bir değerlendirme yapıyor. "En son ne zaman bir üniforma çaldığını düşünürsek? Hayır, değil. Binamdaki herhangi birinin zarar görüp görmediğini bilmek istiyorum."

"Gerçekten endişeli misiniz? Yoksa sizi de bağlayabilecek bir soruşturmadan mı endişe ediyorsunuz?"

Derin bir nefes alır. "Bunun akıllıca olmayacağını biliyorsun."

Haklı tabii ki. Davranışlarım Neandertal sınırında. Sikimi çıkarıp bölgemi işaretlemeye başlasam bile bu onu şok etmez. Şu anda beni değerlendiriyor, bir sonraki hareketimi bekliyor.

Ona doğru ilerliyorum. "Ben kimseye zarar vermedim." Bu yalan değil. Lawson hâlâ hayatta ve sağlam.

Başını sallıyor. "Beni uyarmanın bir yolunu bulmalısın. Bana haber ver..." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sözünü kesiyor. "Benim her an nerede olduğumu bilmen ve benim senin nerede olduğunu bilmemem hiç adil değil."

Ona ulaşmadan duruyorum. İşte orada, öfkesinin kaynağı. Yüzüme çarpık bir gülümseme getiriyor. "Kaçak olmak sıkıcı oluyor. Sıkıcı bir romantizm yaratıyor." Hasta sandalyesini kenara itiyorum ve halıyı tekmeleyerek yerdeki kelepçeyi ortaya çıkarıyorum. "Oturmamı ister misin? Böylece zihnimi kurcalayabilirsin. Doktorun aklını başından al."

Hiç eğlenmiyor. "Sadece önceden haber vermek istedim, Grayson. Sürprizlerden hoşlanmam."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ajan arkadaşımızın sana verdiği gibi mi? Çok terbiyeli, değil mi?"

Neredeyse sinirlerinin yükseldiğini hissedebiliyorum. "Düşmanca davranıyorsun," diye suçluyor.

"Sıkıldım, London. Arada fark var." Sandalyeye oturdum. "Eminim buralarda fazladan zincir ve kelepçeleriniz vardır."

Yaklaşıyor. "Bana bu kadar mı güveniyorsun? Seni zincirlemek için... kaçma yeteneğini elinden almak için?"

"İş o noktaya gelirse, bunu yapmak için mantığınıza güveniyorum."

Ağır bir duraklama ile oda sessizleşir. London avuçlarını eteğinde gezdirerek hayali kırıksıklıkları açmaya çalışıyor. "Ne olursa olsun kilidi açardın," diyor. "Bu yeteneği nereden öğrendin?"

Ona bir gülümseme hediye ettim ama yine de sorusunu geçiştirdim. "Ben kilit altındayken daha kontrollü hissediyordun. Belki de eksik olan kıvılcım budur. Son zamanlarda bunu hissetmiyor musun? Bir şeyler ters gidiyormuş gibi?"

"Ajan Nelson'ı kıskanıyor musun?" diye sorarak konuyu değiştiriyor. Profesyonel maskesi takılıyken meselenin etrafında dans etmek yok.

"O takıntılı bir erkek," diyorum. "Kıskanamam. Empati kuruyorum... Hayır, bu yanlış. Ona *acıyorum*."

Hiçbir şey Londra'da hissettiğim coşkuyla kıyaslanamaz. Dürüst olmak gerekirse, bu kuyuyu doldurmak için zayıf bir girişim. Bir kez bu kadar yükseğe çıktığınızda, ardından gelen düşüş boşluk bırakıyor, bağımlılığı beslemek çok daha zor oluyor.

Nelson'ın dürtülerini çok iyi anlıyorum. Onu görmek... sesini duymak... buluşacakları anı planlamak. Ona gerçekten acıyorum.

Londra'nın bana gönderdiği fukur fukur bakışlar tenimi tutuşturuyor.

"Zihni şimdiye kadar muhtemelen çiğneme oyuncağı olmuştur." Avuçlarımı sandalyenin deri kollarına sürterek daha önce burada hiç yaşamadığım özgürlüğün tadını çıkarıyorum.

"Bilemem," diyerek dikkatimi kendisine çekti. "Onu değerlendirmiyorum."

Kaşlarım kırışıyor. "Tam bir paradokssun." "Seninle akıl oyunu oynamıyorum Grayson." "Ama yine de bilmek için ölüyorsun."

Aramızda bir irade savaşı başladı. Önce o teslim oluyor. "Pekâlâ. Nedenini söyle o zaman."

"Lydia'yı kucaklama arzun yüzünden." Ben de açık konuşabilirim. "Çalındığına inandığın bu daha iyi versiyon olmak için. Bunu inkâr etme. Seni tanıdığımı unutuyorsun."

Duvarları dik. Lydia'yı Londra'nın dünyasından koruyor, bu da kendisinin bu parçasını benden saklamak anlamına geliyor.

Tehlikeli.

Onun sözü. Umutsuzca korumak istediği bu kırılgan parçası için bir tehdit oluşturuyorum. Kendisini ya da kız kardeşini koruyamadığı gibi. Psikoloji kötü bir şey.

"Hiçbir şeyi kucaklamıyorum," diyor sonunda. "Lydia Prescott şu anda burada olmazdı. Seninle birlikte olmazdı. Açıkçası, ben öyleyim."

Onu yakından inceliyorum. Lydia bizim için ne kadar tehdit oluşturuyor? "Sanırım Lydia'yı baştan çıkarabilirim," diyorum.

"Ne kadar da ukalasın." London başını sallar. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Meydan okumayı ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Takım elbisesinin cebinde ipini arıyor. "Bunu iğrenç bir oyuna dönüştürmene izin vermeyeceğim," diyerek siyah ipliği parmağına doluyor.

"Bu benim için bir oyun değil." Öne doğru oturuyorum. "Sırrını başka kime açacaksın?"

Bana bakarken gözlerinde bir şeyler parlıyor. "Ne yapmak istiyorsun? Beni analiz etmek mi? *Duygularım* üzerinde çalışmak mı?"

Karşımdaki sandalyeye başımı sallıyorum. Onun sandalyesine.

Uzun bir nefes bırakıyor. "Zekisin Grayson. Muhtemelen kitaptaki her bozukluğu ezberlemiştir ama pek de nitelikli sayılmazsın."

"Ve sen de bana güvenmiyorsun," diye açıklıyorum. "Aklınla değil."

Omuz silkiyor. "Bunun size olan güvensizlikten ziyade, kendi hastalarımı manipüle ettiğim ve bunun sonucunda herkese karşı güvensizlik duyduğum gerçeği olduğu söylenebilir."

"Bu da bir başlangıç." Sandalyesine doğru tekrar başımı salladım.

"Bunun için zamanımız yok." Alnını ovuşturuyor. "Seni etkiliyorsa, zaman yaratırız."

Seçeneklerini düşündüğü saniyeler geçiyor, sonra sandalyeyi sarı çizgiye getiriyor. Ne zincirliyim ne de onun için fiziksel bir tehlike oluşturmuyorum. Güvenli bölgesinde zihinsel olarak benden uzaklaşıyor.

"Bana Lydia'dan bahset." Başlamak için en kolay yer.

Bakışları bana yerleşiyor. "Lydia hastalarına asla ihanet etmez."

Hafifçe gülümseyerek onu teşvik ediyorum.

"Lydia ailesini asla unutmazdı. Yetkililere asla yalan söylemez ya da bir suçluya yardım ve yataklık etmezdi. Özellikle de bir katile." Bir vuruş. "Lydia şu anda asla tahrik olmazdı."

Sözleri aramızdaki boşluğu dolduruyor ve beni kavıyor. Parmaklarımı kolçağa geçirip kontrolü sağlıyorum. Konu psikolojik savaşa geldiğinde London bir usta. Dikkatimi nasıl dağıtacağını biliyor ama ben onun doktoru değilim.

Ben onun kanalıyım.

"Lydia *olsa* ne yapardı?" Ben sorarım.

Alaycı bir nefes çekti. "Onu bilmiyorum." "Lydia'yı düşündüğünüzde kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Uzak. Kendimin dışında. Sanırım yüksek kaygının yol açtığı hafif bir duyarsızlaşma yaşıyorum." Elindeki ipliğe tutunuyor. "Bir çeşit ayrışma."

"Anksiyete ile nasıl başa çıkıyorsunuz?"

Nefesi kesiliyor. "Kendimi işime veriyorum. Hastalarım."

"Dikkat dağıtıcı mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır... bir çeşit terapi. Kontrolü elde tutmanın bir yolu." İp parmağının etrafına o kadar sıkı sarılmış ki ucu beyaza dönmüş.

Onu inceliyorum, bakışlarımın ağırbaşlı bir şekilde çaprazlanmış ayak bileklerinde, bacaklarında, vücudunda r a h a t ç a gezinmesine izin veriyorum. Gergin; bakışlarımı istilacı bir dokunuş gibi hissedebiliyor. "Kim daha kontrolsüz hissediyor?" diye soruyorum. "Lydia mı London mı?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Şu anda Lydia. Kendini bu şekilde açmaz."

"Benim için değil," diye düşüncesini tamamlıyorum. Arkama yaslanıyorum, elimi ön kolumda gezdiriyorum, dikkatini mürekkep ve yara izlerine çekiyorum. Aksanımın bile akmasına izin veriyorum. "Lydia'ya nasıl hissettiriyorum?"

"Grayson..." Bir bariyer oluşturmak için tekrar alnına dokunuyor. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Cevap ver."

Bakışları benimkilere kilitleniyor. "Eğer olduğum kişi hiç olmasaydım, kendimi korkmuş hissederdim. Korkardım. Endişeli. Ama her şeyden çok... merak ederdim."

Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "İyi kızları meraklandırıyorum. Bu bir cazibe. İkimizin de sahip olduğu o tanımlanamaz özellik. Avı avcıya çeken şey."

Nefes alış verışı yoğunlaşıyor. "Lydia sadece sana av olur."

"Ona yeterince kredi vermiyorsun. O düşündüğünden daha güçlü. Bacaklarını aç."

Hazırlıksız yakalanınca bana doğru ölümcül bir bakış fırlattı. "Bu hiç etik değil."

Sandalyemi öne kaydırıyorum ve tekrar oturarak ayak bileklerini ayırıyorum. "Geniş."

Göğsü hızla inip kalkıyor, nefes alıp vermesi zorlaşıyor. London, benim hissettiğimden daha büyük bir çekingenlikle, eteğini rahatça yukarı kaldırıyor ve dizlerini ayırıyor.

"Daha geniş," diyorum, kalın bir sesle.

Dizleri neredeyse kolçaklara değene kadar kalçalarını açıyor.

Açıktaki kalan teninin her santimetresine bakarken utanmadan dudaklarımı yalıyorum. "Sadece Lydia ile konuşmak istiyorum."

Gergin bir şehvet titremesi havayı çatırdatıyor. Sadece açıktaki pozisyonu bile söylediğim her kelimeyi müstehcen ve erotik kılıyor. London'ın bastırmaya çalıştığı duyguları uyandırıyor.

"Geçenlerde," diyorum, "Rockland'daki suç mahallerinde çalışan bir adamla önemli bir görüşme yaptım."

Gözleri açıldı. "Grayson, ne-?"

"Dinle," diye kestim sözünü. "Şu anda Lydia'yla konuşuyorum. Beni asla bölmez, değil mi?"

Bu oyunu *hiç sevmedim*. İşe yarar.

Boğazındaki sütun sert bir yutkunmayla yukarı doğru çekiliyor. "Manipülasyon yok," diyor.

"Sana asla zarar vermem." London'ın zekâsına, onu bu şekilde çarpıtmaya çalışmayacak kadar hayranım. "Ben sadece Lydia'yı tanımak istiyorum. Senin bu yönünü anlamak. Bu benim için önemli."

Başını sallayarak kabul ediyor. "Takım elbise ceketini çıkar."

Bu sefer direnmeden itaat ediyor. Ceketini çıkarıyor ve sandalyesinin arkasına asıyor.

"Rockland'daki ikinci cinayet şüpheli havuzunun daralmasına yardımcı oldu," diyorum.

Hızla göz kırpmıyor. "Kurbanı nasıl seçtiniz?" "Ben seçmedim. Taklitçi yaptı."

Bakışlarını daraltıyor, emin değil.

"Ben olduğumu sandın," diyorum saygıyla. Onun temkinli davranışı şimdi anlam kazanıyor.

London çenesini kaldırıyor. "Dürüst olmak gerekirse emin değildim. Cinayetler arasındaki süre çok hızlı görünüyordu. Yöntem yeterince kolay taklit edilebilirdi, daha basitti -" dudaklarını yalıyor "- ama aynı zamanda daha dürtüsel ve kişiseldi. Taklitçinin harekete geçmeden önce sen olduğundan emin olmak için daha fazla zamana ihtiyacı olacağını düşündüm."

Başımı öne eğdim. "Eğer ben olduğumu düşündüysen, endişelenmiş olmalısın. Bizi ele vereceğim için endişeliydin."

"İşkence etme ve can alma dürtün her zaman sana hükmedecek," diyor soğuk bir şekilde.

"Bizden bağımsız olarak," diye ekliyorum.

"Herhangi birinden ya da herhangi bir şeyden bağımsız olarak, ama evet."

Onu daha yakından inceliyorum. Söyleyeceklerini arıyorum. "Peki ben dönüşüyor olsaydım, kendini korumak için ne kadar ileri giderdin? Lydia'yı korumak için?"

"Bu haksız bir soru," diyor. "Önceden keşfettiğiniz şüpheli hakkında beni açıkça bilgilendirmediğinize göre, bunu beni test etmek için yaptığınızı varsaymak zorundayım."

Gülümsüyorum. "Biz bir takımız London. Testlerimi çoktan geçtin."

Bacaklarını kapatıyor. "Bu bir takım dinamiği değil. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama... sınıflandırabileceğim bir şey değil."

"Alfa yok," diyorum, onun değerlendirmesine katılarak. "Bir ikilide her zaman bir baskın olmak zorundadır."

"Kesinlikle."

"Ama bu kimin kuralı?"

Refleks olarak elindeki mürekkepli anahtarı ovalıyor. "Önemli değil. Bunun önemli olduğunu zaten kanıtladık. Aksi takdirde çözülürüz. Güven, erken yaşta travma geçirmiş iki insan arasında kolay kolay oluşmaz." Nefesini içine çekiyor. "Birinin sorumluluğu alması gerekiyor."

Bir ortağa sahip olmak benim için ve Londra için yeni bir deneyim. Dans etmek gibi, kimin liderlik edeceğini bulmak gibi.

"Sen olmalısın," diye karar verdim.

İpiyle oynarken başını kaldırıp bakıyor. "Neden?"

"Çünkü toplum içinde ikamet edebiliyorsunuz. Saygın bir kariyeriniz var. Ayıplamaların üstündesin. Ve sana güveniyorum London. Lydia kararları vermediği sürece."

Bunu bir an düşündükten sonra: "İtaatkâr bir partner genellikle baskın olanı etkilemek ve kontrol etmek için manipülatif taktikler kullanır. Sanırım bu bizi oldukça doğru tanımlıyor." Hafif kahkahası tenimde dans ediyor.

"Bunu ön sevişme olarak kabul edelim," diyorum.

"Bekle-" Eğlenen ifadesi düştü. "Şüpheli kim? Sebebinin anlayabilmem için bilmem gerekiyor. Bir taklitçi tipik bir seri suçludan çok farklı değildir, ancak belirgin farklılıklar vardır. Öldürmek için neden motive olduklarına dair bir sebepleri vardır. Saplantılı bir hayran mı? Hayır." Bunu hemen reddediyor. "Tüm ayrıntılar kamuoyuna açıklanmadı. Bu da demek oluyor ki-"

"Taklitçinin içeriden bilgisi var." Eğer Mize soruşturmasıyla oyalanmasaydı, London bunu daha erken anlayacaktı. Bu raydan çıkarma işi ona bilerek mi yapıldı diye merak ediyorum.

Bir an düşündükten sonra başını sallar. "Hayır. Bu çok büyük bir adım Grayson. Oyunu -seni, beni, her şeyi riske atmanın yanı sıra- kötü sonuçlanacak bir seviyeye taşımaya çalışıyorsun."

"Bu bir teori değil, London. Bu bir gerçek. Sadece iki adam taklitçi profiline uyuyor. Bu da ya Dedektif Foster'ın ya da Ajan Nelson'ın ek iş olarak Maine Meleği olarak çalıştığını gösteriyor."

"Bu çok saçma." Kaküllerini alnından silerek teoriyi reddetti. "Rockland suç mahalleri bunu nasıl doğruluyor?"

"Bu kişi benim üzerimde kendi çalışmasını yaptı, benim yöntemimi benimsedi. İyi biri. Çoğu kişiyi kandıracak kadar iyi, ama bildiğiniz gibi yöntem ritüeldir. İmza heyecanlandırır. Öldürmeyi tecrübe etme dürtüsü... onu kendine mal etme cazibesi... Her insan gururunun kurbanı olur. Bizler basit yaratıklarız." Omuz silkiyorum, kayıtsızım. "Başarısız olduğumuz yer burası."

"Bu bilgileri nasıl topladınız?"

"Şansımı denedim," diye itiraf ediyorum. "Sonradan pişman olabilirim ama istihbarata ihtiyacımız vardı." Kaşını kaldırdı, etkilenmemiş gibiydi. "CSU teknisyenlerinden birinin telekızlara karşı bir zaafı var."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Onu canlı bıraktın."

"Görünüşe göre sana olan sevgim beni yumuşatıyor." Gülümsüyorum. "Lydia bu konuşma hakkında ne düşünürdü?"

Sandalyede rahatlarırken bacaklarını aralıyor. "Merak ettim."

Güzel. "İmza hakkındaki şüphelerimin doğru olduğunu anlayacak kadar bilgi topladım. Mükemmel bir yankı gibi her şeyi taklit ediyor, bir kusur dışında: Sonunda kendini şımartıyor. Benim öldürdüklerim teknikle, tasarımla ilgili. Aldığı canın bedeni terk ettiğini hissetmekten hoşlanıyor. Kendine engel olamıyor.

"Hazırladığı her tuzak kurbanların boyunlarında çürüklere yol açıyordu. Tasarımın arkasına kolayca gizlenebiliyordu ama yakından bakarsanız neden bu şekilde düzenlediğini anlıyorsunuz. Onları tuzak değil, kendisi öldürebilsin diye." İğrenme duygusu içimi kemiriyor. "Bu benim zanaatıma bir hakaret, gerçekten."

London parmaklarını kalçasında gezdiriyor. Bu kısım onu her zaman heyecanlandırmıştır- detaylar.

"Bu yüzden Larry'nin ölümünün farklı olması gerekiyordu; yöntemde bir değişiklik" diye devam ediyorum. "Katilin kurbanı yaklaşmasına izin vererek daha kişiselleştirilmiş bir ölüm gerçekleştirmesi. Teoriyi test etmemiz gerekiyordu."

Eli hareketsiz. "Biz mi? Ben senin planının bir parçası değildim. Beni karanlıkta bıraktın."

Ellerimi kolçaklar boyunca itiyorum. "Hem Foster'a hem de Nelson'a çok yakındın. İkisinden birinin farkında olduğuna dair herhangi bir belirti seni tehlikeye atabilir."

"Buna inanmıyorum, Grayson. Bence konu güvene geliyor. Hâlâ tek başına çalışıyorsun. Onların davranışlarını değerlendirmek için mükemmel bir pozisyonum var."

Refleksif içgüdüm onun iddiasını reddetmek, ama kendimi durduruyorum. Bizi korkularımız yönetir ve ben de London'ı bulduğum andan beri onu kaybetmekten korkuyorum. Zeka seviyeme rağmen, reddedilmekten, kaybetmekten korkan ortalama bir erkekten farklı değilim.

"Haklısın," diye itiraf ediyorum. İtirafım karşısında kaşları kalktı. "Geçmişle ilgili devasa, bilinmeyen bir değişken vardı ve buna nasıl tepki

verecegin

ortaya çıkan tüm detaylar."

Dövme anahtarına tekrar dokunuyor, düşünceli. "Gördüğünüz gibi, çok zor oldu."

İçimden suçluluk duygusuna benzer bir şey geçiyor. "Artık buradayım," diyorum. "Dissosiyasyonunla tek başına başa çıkmak zorunda değilsin." Lydia'yı sisteminden çıkarmayı planlıyorum.

Bakışları daralıyor; her zaman değeriendiriyor. "Son iki haftadır aramızda hissettiğim mesafeden hoşlanmıyorum. Sen hapisteyken bile, sen kaçtıktan sonra haftalarca ayrı kaldığımızda bile, şu an hissettiğim kopukluğu hissetmemiştim." Bir nefes bırakıyor. "Kısmen benim suçum, kabul ediyorum. Dış baskılar ikimizi de zorluyor."

"Her şeyi riske atıyorsun," diyorum ona.

Gözleri benimkileri buluyor ve tutuyor. "Bu benim seçimim."

Ona inanıyorum. Şpheyi gömüyorum. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim." Ve böylece, London ve ben senkronize olduk, zahmetsiz bir takım olduk.

"Anlaştık." Bana boğucu bir gülümseme hediye etti. "Öyleyse bunu mantıksal ve lojistik olarak düşünelim. Taklitçi kim olursa olsun, bu işi burada bitireceğiz."

"Bu kaçınılmaz bir şey. Kovalamaca ve kaçış yorucu hale gelir. İki taraf da sonsuza kadar devam edemez. Bunu kendi şartlarımızla bitirmek daha iyi."

Bunu bir süre düşündü ve ekledi: "İkisine de ihtiyacımız var."

Başımı salladım. "Her birinin ayrı bir rolü var."

"Dedektif Foster acımasız biri. Yeteneklidir ve kendi soruşturmalarında yeterince sabır göstermez. Çok fazla benzerlik var."

O paraladıka tenim uğulduyor. Zihni beni heyecanlandırıyor. "Ben de bunu düşünüyordum. Ama Ajan Nelson geçen yıl işinde bir aksilik yaşadı. Buna ne deniyordu?"

"Stres," diye tedarik ediyor.

"Stressor. FBI kariyeri onun hayatı. Yeterince dava kapatamamak gibi tehdit edici bir şey onun gibi bir mkemmeliyetiyi uçuruma sürükleyebilir."

Parmakları bacağındaki yükselişini durduruyor ve ifadesini kaplayan ani loşluk libidomu söndürüyor. "Nelson geçenlerde bir aksilik daha yaşadı," diyor. "Onun tekliflerini reddettim."

Yavaşça kıvrılan bir ateş ensemini yalıyor. "İlginç," diyorum, sesim çakıl taşı gibi gıcırıyor. İçimdeki ilkel Neandertal ayağa kalkıyor, Londra onun beni yaptığı gibi vahşi bir hayvan gibi hak iddia ettiğim acımasız bir sikiş tehlikesiyle karşı karşıya.

"Sence bizden şüpheleniyor mudur?" diye soruyor.

Bu akıllıca bir tahmin. Eğer Nelson da Foster gibi London'ın aslında benim suç ortağım olduğuna inanıyorsa, o zaman benim bölgeme girmek bizim gibi canavarlar için doğal bir düzen.

"Çok güzelsin," diyorum ona. "Sebepleri ne olursa olsun, seni istediğinden hiç şüphem yok." Ve bu farkındalık kontrolümden geriye kalanları da yok ediyor.

London sanki kısıtlamamın azaldığını hissetmiş gibi sırtını dikleştiriyor, elini daha yukarı kaydırıyor ve dar eteğini kalçalarına doğru sürüklüyor.

"Ortada bir ortaklık olsaydı daha da ilginç olurdu. İki beklenmedik müttefik, katilleri avlamak için bir araya geliyor. Onlar da katil oluyorlar." *İhtimaller* nedir?

Ama tavrında bir şeyler değişti. Bu tartışma bitmiştir. "Teknolojiden aldığın bilgileri nasıl işledin?" Sesi nefes nefese.

"Kim bilmek istiyor? London mı Lydia mı?" "İkisi de."

İçinde savaş halinde olan çatışan kıyıları birleştirmenin bir yolunu bulmak kilit önem taşıyor. Londra'nın hiçbir parçası düşmanım olamaz.

"Aletini bileklerine fermuarla bağladım ve bir milimetre bile kıpırdasa bağın kapanacağı şekilde ayarladım. Her çırpınışının onun için ne kadar acı verici olduğunu hayal edebiliyorum. Bu Lydia'yı nasıl hissettiriyor?"

"Uyarılmış."

Dişlerimi dudağıma gömüyorum, parmaklarım kolçağı kavırıyor.

"Bunu rapor etmeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Bence kimsenin böyle bir duruma nasıl düştüğünü bilmesini istemiyor - aşağılayıcı bir durumdan bahsetmiyorum bile. Özellikle de karısının."

"Yine de risk aldın."

Ayağa kalktım ve başımın arkasına uzanarak gömleğimi çıkardım. Önünde durmak için öne doğru yürüyorum. Titriyor. Şehvet gözlerini parlatıyor.

Sandalyenin kollarını avuçluyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Yaptığım her şey, her gün, senin için bir risk." Sonra diz çöküp dizinin arkasını kavıyorum. Güçlü bir çekişle onu daha da aşağı indiriyorum, kıcı koltuğun kenarına yerleşiyor.

İç uyluğuna şefkatli bir öpücük kondurduğumda keskin nefesi sikime doğru bir heyecan gönderiyor. Teninde geziniyorum, dilimi yükselen tüylerin üzerinde gezdiriyorum, nazik dokunuşlarla öpüyorum ve emiyorum.

"Bu yeni bir işkence biçimi mi?" diyor, göğsü bluzuna çarparak.

Bacağına gülümsüyorum ve uzanıp üstünün alt düğmesini açmaya başlıyorum. Elimi eteğinin altından geçirip kalçalarının arasına yerleştiriyorum ve açıkta kalan karnına ateşli bir öpücük bırakıyorum.

"Romantik olabilirim," diyorum parmağımı külotunun altından geçirerek. Sıcacık, ıslak, sırılsıklam. "Aynı anda hem Lydia'yla sevişip hem de London'ı becerebilirim." İnce kumaşı dizlerine kadar çekerek sert bir ürpertiyle titremesine neden oluyorum.

Elleri saçlarıma, parmaklarıma, tırnaklarıma gidiyor. Sonra her bir düğmesini açıyorum, göğsüne doğru bir yol öperken onu saygıyla bana açıyorum. Açık pembe saten sütyeni siyah dantelle süslenmiş. Bu bana bir şeyler yapıyor - aynı anda hem çok masum hem de seksi bir görüntü.

Ağır bir inilti serbest kalıyor. Pantolonumun fermuarını zorluyorum. Kalçalarının her yuvarlanması ve sırtının her kavisi beni çılgına çeviriyor; Lydia

bir şansım var. İki elimi kışının altına sokup leğen kemiğini yukarı kaldırıyorum ve başımı kalçalarının arasına gömerken sınırsız erişim sağlıyorum.

Yumuşak dudaklarını ağızıma alıyorum, vücudunda bir titreme başlarken en tatlı iniltiyi çıkarıyorum.

Yeterince geri çekilerek, "Lydia ne zaman kontrol için savaşa, sana dokunduğumu düşün. Tıpkı bunun gibi."

"Tanrım, eğer başlarsak, asla duramayız. Beni bırakmalısın."

"Asla. Seni tam istediğim yere getirdim."

Ofisten bir zil sesi geliyor. London'ın cep telefonu. Gözlerini açar, büyü bozulmuştur. "Bu o."

OceanofPDF.com

DUET

LONDON

TÇalan zil kutsal alanımıza çarpıyor ve ben geriliyorum, gerçeklik çatlaklardan içeri sızıyor. Aramayı sesli mesaja bıraktım, ama Çınlama tekrar başlıyor.

"Aldırma," diyor Grayson ve beni buna ikna etmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Dudaklarımın kenarını yalıyor, klitorisimi okşuyor ve içimdeki sızıyı derinleştiriyor.

"Yapamam. O olduğunu biliyorum." Adını söylememe gerek yok. Grayson'ın omuzlarını saran ani sertlik, Ajan Nelson'dan bahsettiğimi bildiğini gösteriyor. "Cevap vermezsem daireme ve buraya ajanlar gönderecek ya da kendisi gelecek."

Grayson homurdanarak beni bıraktı ve geri çekildi.

Bu onun için zor. Grayson korkutmaya boyun eğmez ama zekidir; meydan okuyan doğasını ne zaman dizginleyeceğini bilir.

Ayağa kalkıyorum ve ofise gitmeden önce aceleyle kıyafetlerimi yerleştiriyorum. Çantam masanın üzerinde, bıraktığım yerde. Telefonumu çıkardım. Nelson'ın telefon numarası ekranda yanıp sönüyor.

Kendimi destekliyorum. "Ajan Nelson," diye resmen hitap ediyorum. Bu noktada rol yapmaya gerek yok. Oyunları geride bıraktık.

"London, nasılsın?" Sesi sinirli ve gergin geliyor.

"Tamam." Kurşun geçirmez cam kadar sertim, kırılmazım. Ta ki arkamdan Grayson'ın yakınlığını hissedene kadar. "Bir gelişme var mı?"

"Ne? Hayır. Öyle bir şey değil. Bangor'a döndüğünden beri senden haber almadım." Söylemeden bıraktığı beklentili bir duraksama aramızda asılı duruyor. "İyi olduğundan emin olmak istedim. Rockland'daki suç mahallerindeki düşük finansman nedeniyle Silks ve Mahoney'i senin görevinden almak zorunda kaldım."

"Sorun değil. Anlıyorum. Ben gerçekten iyiyim. Ajans kaynaklarını benim için harcamaya gerek yok." Grayson'ın göğsü sırtıma bastırıyor, elleri geçici olarak kalçalarımın yerleşiyor. Kasıtlı olarak kulak misafiri olması dikkatimi dağıtıyor.

"Siz kaynak israfı değilsiniz. Kendimi sizin güvenliğinize adadığımı bilmenizi istiyorum; politikaya rağmen bu, kurum için ikinci planda değil." Hemen cevap vermeyince, "Evde misin?" diye ekledi.

"Hayır," diye fısıldıyor Grayson kulağıma, elleri eteğimin arka kopçasında gezinirken.

"Değilim," diyorum Grayson'ın fermuarı indirirken çıkardığı sesin üzerine konuşarak. Parmaklarının pürüzlü izleri, neredeyse sesimi çalacakmış gibi, serin bir iz bırakıyor. "Ofiste geç saatlere kadar kaldım. Yetiştirmem gereken bir sürü şey var."

İnandırıcı bir yalan söylerken, bunun kısmen gerçek olduğundan emin olun. Dali'nin tablosuna bakıyorum ve eteğim bacaklarımdan aşağı kayarken, kendimi daha fazla açıkta hissediyorum. Grayson'ın geçmişiyle ilgili araştırmalarım gündüz kariyerimden daha fazla meşgul ediyor.

Nelson ifadelerimi kendi anlayışıyla birleştiriyor. "Kız kardeşini eve getireceksin," diye beni temin ediyor. "Sistemle savaşmak için çok fazla zaman feda ettin. Bırak kendi akışına bırak."

Duygularımın saldırısına ve Grayson'ın saçlarımı omzumun üzerinden süpürme hissine karşı gözlerimi kapatıyorum. Kendini alçaltıyor ve

Dudakları enseme gezinirken eli karnıma doğru kıvrılıyor, parmakları külotumun dantel süslemesinin altına dalıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bu konudaki tüm yardımlarınız için minnettarım Ajan Nelson."

Grayson'ın ağzının, sıcak teninin, dokunuşunun aşırı farkında olduğum uzun bir vuruş, sonra: "Ne olduğu hakkında-"

"Önemli bir şey değildi," diyorum, irkilerek konuşmaya geri dönüyorum.

"Hayır, uygunsuzdu. O sırada egom bunu kabul edemeyecek kadar zedelenmişti ama... London, bu benim tarzım değil. Bunu bilmeni isterim. Bu asla olmaz, özellikle de isteyken." Ağır iç çekişini duydum. "Özür dilerim."

Grayson yaklaşıyor, ağzı kulağımda. "Yarın."

"Sorun değil," diyorum. "Anlıyorum. Aslında anlamak benim işim. Bence yarın buluşmalıyız. Eğer müsaitsen."

"Bu hoşuma giderdi." Sesindeki rahatlama hissediliyor. "Döndüğümde Rockland'da halletmem gereken birkaç iş var, sonra seni ararım."

"Mükemmel. Sonra konuşuruz." Grayson beni suç mahallerine doğru yönlendirmeden önce aramayı sonlandırıyorum. Telefonumu masanın üzerine koydum. "Neden onunla buluşuyorum?"

O yere çökerken masanın kenarına tutunuyorum, elleri inişi boyunca bedenimi haritalıyor. Nasırlı parmaklarının sütyenimin ve külotumun ipeği üzerindeki aşındırıcı sürtünmesi ince malzemeyi yakalıyor. "Çünkü o senin hedefin," diyor, eli tekrar kalçamın kıvrımına doğru kayıyor. "Ve çünkü ajan sana kafayı takmış durumda. Ne olursa olsun seni görmenin bir yolunu bulacaktır. Bunu kendi şartlarıyla yapmak daha iyi."

"Bana takıntılı değil." Parmakları iç çamaşırlımın kenarından kayarak sesimin titremesine neden olan erojen noktayı bulduğunda tırnaklarım tahtaya batıyor. "O *sana* takıntılı."

Lastiği dişlerinin arasına almadan önce etimi ısıtıyor, külotumu vücudumdan uzaklaştırıyor ve yavaşça aşağı çekiyor. Bu sefer, ayak bileklerimin etrafına dolanana kadar durmuyor.

"Bir ve aynı," diyor Grayson ayağa kalkarken. Avucunu leğen kemiğimin üzerinde düzleştiriyor, diğer eliyle masamda bir boşluk açıyor. "Biz bir paket anlaşılmayız." Sonra emin ve hızlı hareketlerle beni döndürüyor ve masanın üzerine kaldırıyor.

Grayson havada asılı dururken ellerimi arkama koyup dengemi sağlıyorum. Avının üzerinde beliren bir yırtıcı. Bakışlarım yontulmuş göğsündeki diyagonal yara izlerini tarıyor. Dövme kolları belirgin kollarına kadar uzanıyor. Seanslarımız sırasında buna benzer bir senaryodan oluşan fantezilerim vardı... ve burada, ofisimde Grayson'la birlikte olduğumu fark etmek içimde bir heyecan yaratıyor.

"Beni sıralara sıkıştırmayı seviyorsun," diyorum sesimde alaycı bir tonla.

O hafif gamze yanağını oyuyor, nadir görülen şeytani gülümsemesi ortaya çıkıyor. "Seni iğnelemeye bayılıyorum. Nokta." Yüzümü nazıkçe avuçluyor ve dudaklarımı öpüp tadıma bakarken başımı geriye yatırıyor. Nişastalı üniforma pantolonunun kabalığı klitorisime sürtünüyor ve bacaklarımın arasındaki zonklayan ağrıyı keskin bir acıya dönüştürüyor.

Onu daha da yakınlaştırmak için boynuna yapışıyorum, aynı anda her şeyini arzuluyorum.

İhtiyaç duyduğum tepki sert bir titremeye onu ele geçiriyor, sonra kıcımlı kavlıyor, vücutlarımızı birbirine kaynaştırıyor. Neredeyse hiç çaba harcamadan beni masadan kaldırıyor, sadece "Seni o lanet sandalyede istiyorum" demek için öpücüğü kesiyor.

Sesinin gırtlaktan gelen törpüsü, tıpkı kaba dokunuşu gibi tenimi tırmalıyor, İrlanda aksanı kanıyor. Bacaklarımı beline doluyorum, mürekkepli yapboz parçalarının birbirine bağlandığı gibi ona kilitleniyorum. Sınır tanımaz. Utanmaz. Duyularımı ateşleyen kaba pantolonun içine hapsolmuş sertliğe sürtünüyorum. İddiasını gerçekleştirmek için beni terapi odasına taşıırken gergin kaslarını hissetmek hoşuma gidiyor.

Hasta koltuğuna yığıldı, ben de üstüne çıktım. Bu mesleğime saygısızlık. Mesleğimin yüzüne tükürüyorum.

Ve katartik hissettiriyor.

Grayson göğüslerimi ortaya çıkarmak için sütyenimi çıkarırken, saçlarım bizi koruyan asi bir tül gibi koltuk başlığını tutuyorum. Nazik değil, sınırsız bir ihtiyaçla çürük malzemeyi neredeyse parçalıyor. Baskı yetmiyor, aramızdaki mesafe hâlâ çok uzak ve kalçalarımın etli kıvrımlarını kavrayıp beni ereksiyonuna karşı daha da zorluyor. Aç ve ahlaksız vahşiler gibi birbirimizi parçalıyoruz. *Asla yetmiyor.*

Kelimeler olmadan iletişim kuruyoruz. Bedensel düzeyde. İster kavga edelim, ister bağ kuralım. Birbirimize meydan okuyor ya da zayıflıklarımıza boyun eğiyoruz. Konuşuyor ya da sevişiyoruz. Bunların hiçbiri güncel düzeyde önemli değil - daha derine iniyoruz, ruhumuzun, bazılarının ruh diyebileceği mağara uçurumunu keşfediyoruz.

Duygusal aralığı sınırlı olan insanlar için bu bir çılgınlıktır.

Grayson aşırı duygu yüklemesiyle aşkını ilan edebilir ya da eşit ölçüde kayıtsızlıkla beni öldürebilirdi. Her ikisi de aşırı uyarılmış halini tatmin edecek ve onu rahat bölgesine geri döndürecektir.

Onun yapabileceğini bildiğim şeylerden korkabilirdim ama korkmuyorum. Zekası, buraya gelerek bugün yaptığı gibi bir riski asla göze almayacağını gösteriyor. Bunu yaparak doğasına aykırı davrandı. Yeniden bağ kurmak, ikimizi de bilinmeyen bir hedefe doğru sürükleyen açlığı doyurmak için burada.

Heyecan
verici.

Korkutucu.

Ve şu anda ikimiz de bu gidişatı rayından çıkarabilecek durumda değiliz.

Raylardan atladığım anda ona ait oldum, tıpkı en içteki düşüncelerini açığa vurmanın onu benim yaptığı gibi. Bu güvenden de öte, bağımlılık. Artık birbirimiz olmadan hayatta kalamayız.

Keşif karşısında bile. Ölüm tehdidine rağmen. Lydia bundan asla kurtulamazdı.

Tıpkı şu an beni yediği gibi onu da yer bitirirdi.

Grayson bedenimin ırzına geçerken, ilkel erkek doğasını ortaya çıkarırken, etimi arzularken kendimi güçlü hissediyorum. En zeki insanları bile aptal durumuna düşürdü.

ve altımda kontrolünü kaybettiğini hissetmek beni neredeyse orgazm ediyor.

Parmakları saçlarıma giriyor, köklerinden kavrayarak boynumu açıyor ve böylece beni tadabiliyor. Pantolonunun kapağına kadar indiğimde karın kasları dokunuşumla esniyor. Keskin bir tıslama, onun da en az benim kadar ihtiyaçtan çıldırdığını anlamamı sağlıyor.

Kopçayı çekip pantolonunu açtığımda kalbim gümbür gümbür atıyor. Savunmasız hamleleri onu boxer'ından kurtarıyor ve elimi sert uzunluğunun etrafına sarıyorum, tek bir hareketin ifadesini nasıl değiştirdiğini seviyorum.

Zevk ve acının karışımıyla buruşmuş gözleri sessiz bir meydan okumayla parlıyor. Ayağa kalkarak seksimi şaftının üzerinde kaydırıyorum... ucuna kadar, pürüzsüz cildi ıslaklığımla kaydırıyorum. Karanlık iniltisi bizi kuşatıyor, kaslarım onu hissetmeye duyduğum acıyı dengelemek için sıkılırken acı dayanılmaz oluyor

İçimde.

Kalçalarımın yuvarlanışını hevesli bir çarpışla karşılamadan, nefesimi çalmadan ve vücudumun tam ortasına kavurucu bir yol açmadan önce işkence gibi yavaşça alay etmeye sadece birkaç saniye daha dayanıyor.

Zevkli bir ürperti sırtımdan aşağı süzülüyor, acının yerini alıyor ve kendimi kaybediyorum; bedenimi acımasız ritmine göre yönlendirirken tamamen teslim oluyorum.

"Tanrım, lanet olsun..." Anlaşılmaz küfürler savuruyor, sadece daha derine itmek için ara veriyor, beni daha sıkı kavıyor, bir oluyor.

İhtiyaç çok fazla olduğunda, Grayson beni tutkuyla öpüyor ve kolları belime dolanıyor. Bizi sandalyeden kaldırıp yere yatırıyor ve bir kez daha içime girebilmek için beni açarak gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

Bir kolunu dizimin altından geçirip beni hiçbir engelle karşılaşmadan istediği kadar sert ve derin sikebileceği bir pozisyona getirirken tırnaklarım omuzlarına batıyor. Her ç e k i ş i n d e vücudum isyan ediyor, ateşli bir spazm

Kaslarımda yuvarlanıyor, damarlarım kalbime pompalanan adrenalin nabzıyla sivilaşıyor.

"Durma," diyorum, titrek sesimle nefesim kesiliyor.

Yaklaşan doruk noktası beni kavıyor, o beni tekrar doldurana kadar acı her şeyi tüketiyor. Her bir itiş beni spirale gönderiyor. Yerden doğruluyorum, vücudum geriliyor ve onun etime sertçe vurduğunu hissediyorum, peşimden geliyor, yankılanan bir orgazm patlatıyor.

Sıkışma her yerimi sararken tüm sesler kesiliyor, sonra da hücum. Tenim karıncalanıyor ve hâlâ son bir kez daha içeri giriyor, kaya gibi sert ve duvarlarımda zonkluyor. O kadar sıcak ki, boynuma doğru inerken kendimi ona sarıyorum.

Nefeslerimiz ağırlaşıyor, ani durgunlukta birbirine karışıyor. Serin hava kızarmış tenimi rahatlatıyor. Vücudunun benimkinin üzerinde duran ağırlığı katı hissettiriyor. Rahatlatıcı. Sonra gözlerimin kenarlarından ıslaklığın süzüldüğünü hissediyorum. Şok ciğerlerimdeki havayı çekip alıyor.

Şakağımı sildim, gözyaşlarımın izini buldum.

Grayson dirseklerinin üzerine doğru itiyor, bakışları sert.

"Adrenalin," diyorum açıklama olarak.

Ama kaşlarının arasındaki derin oluk inançsızlığını ortaya koyuyor. Nemli saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyor, parmağı gözyaşı izlerini takip ediyor. Düşüncelerini anlamaya çalışarak bakışlarını tutuyorum. Dudaklarını şefkatle şakağıma bastırırken hiçbir şey söylemiyor.

Duygusal durumuma duyduğu merakı açığa vuran bu hareket o kadar savunmasız ki, algısı karşısında dehşete düşüyorum. Umutsuzca içsel kaygılarımı bastırmaya çalışıyorum ve avucumu onun yanağına koyuyorum, bu ani kavrayışın gerçek bir bağlantı mı yoksa eğreti bir duygu mu olduğunu sorguluyorum.

"Ne hissediyorsun?" Ben soruyorum.

Buzul mavisi gözleri yüzümde geziniyor. "Büyülendim."

Bu dürüst bir cevap. Çoğu erkek ya dehşete kapılarak o anı küçümser ya da güvensizliğe kapılarak abartırdı. Grayson, bir erkeğin

ama o bunun farkında, aramızda böyle bir şey olduğunu biliyor.

Elimi sırtına götürüyorum, parmaklarımı kürek kemikleri arasındaki dövmeli anahtar deliğinin üzerinde gezdiriyorum, desenleri ve sayıları çiziyorum. Ondan ben de büyüleniyorum. Onu ilk gördüğüm anda ben de büyülenmiştim.

Tırnaklarımı saçlarında gezdiriyor, artık gizlenmiş olan yara izlerini hissediyorum. "Nasıl oldu bu?" Soru düşüncesizce ağzımdan kaçıyor.

Ve aynı hızla Grayson'ın açık ifadesi kapanıyor. Bakışlarını duvar saatine çevirmeden önce gözlerinin ardındaki acıyı okuyabiliyorum. "Bu başka bir seans, doktor."

Sonra rahatlatıcı ağırlığı kayboldu. Yerdeki tişörtü alıp bana uzatıyor. Ofisin banyosuna giderken üzerime örtmek için kullanıyorum, yol boyunca bluzumu da kapıyorum. Tekrar ortaya çıktığımda Grayson yine güvenlik üniformasını giymiş ve dosya dolabının önünde duruyordu.

Aklımdan bir düşünce geçiyor; Grayson'ın ofisime ilk kez mi gizlice girdiği sorusu.

Şüphe korkunç bir hastalıktır.

"İhtiyacın olan bir şey var mı?" Eteğimi ve iç çamaşırlarımı atıldıkları yerden toplarken soruyorum. Şüpheleri zorla bir kenara iterek giyinmeyi bitiriyorum.

"Evet. Nelson'ın kafasının içinde sana ihtiyacım var," diyor yüzünü bana dönerek. "Sen zaten ona yakınsın. Foster'la başa çıkabilirim."

"Tamam. Ama gitmeliyim." Telefonumu kontrol ediyorum. "Ajanlar izliyorsa, iki saatten uzun süren her şey sorgulanabilir."

Grayson başını eğip beni dikkatle izliyor. Bana doğru yürüyor, karanlık ofis tam önüme gelene kadar yüz hatlarını gizliyor. "Ona yakın dur, ama sana taklitçi olduğuna ve aklını kaçırmaya başladığına dair herhangi bir kanıt verirse, git. Uzaklaş."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Telefonu benden aldı ve masanın üzerine koydu. "Yapacakların için endişelenmiyorum. Ne yapacağım konusunda endişeliyim."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Grayson'ın bana yönelik bir tehdit karşısında nasıl tepki vereceğini hiç düşünmemiştim. Daha önce hiç aşırı duygusal bir yüklemeye yüzleşmek zorunda kalmamıştı. Nelson bana zarar verirse... Grayson ne yapabilirdi? Bu ona ne yapardı?

"Anlıyorum," diyorum.

Boynumu kavıyor, başparmağı kalp atışlarımın nabzını yokluyor. "Bazen geçmiş sadece geçmişte kalır, London. Şu anda bizimle bir ilgisi yok."

Bu, daha önceki soruma ve şu anki mesafeli davranışına bir yanıttır. Grayson topluma karışmak için sadece duyguları taklit edebiliyor olabilir, ancak bu konudaki yoğun çalışması onu başkalarının duygularını deşifre etme konusunda bir usta haline getiriyor.

Çalışmaya ben de sayısız saat harcadım. Terapi odasında gördüğüm şeyin önemli olduğunu biliyorum; geçmişle koparmak istediği bir bağı var.

Şimdilik elini başımla selamlıyorum, sonra kollarına giriyorum ve onunla geçirdiğim son saniyelerin tadını çıkarıyorum.

Hepimizin sırları var ve çok sert yargılayamam. Bazı gerçekleri ondan saklıyorum. Tuzağımızın bazı varyasyonlarını ve onun geçmişle ilgili araştırmalarımı. Zaten sağlam olmayan temelimizi yıkabilecek bir karar verdim. Onun sevgilisi olarak, yaptıklarım ihanet sayılır. Psikoloğu olarak, bu ihanet çok daha saldırgan. Bu sadece ona değil, *bize* de geri dönülmez zararlar verebilir.

Ama bana cevapları vermiyorsa, artık onları bulmak için nereye gitmem gerektiğini biliyorum.

Memleketine. Grayson'a bu karanlık hayatı veren tek kadına. Annesine.

OceanofPDF.com

RUSSIAN ROULETTE

GRAYSON

T Şüphe çekmemek için yakındaki bir parkın tesislerini kullanarak normal sokak kıyafetlerimi giydim. Sonra da çalıntı üniformayı Çöp kutusu. Portland'a giden otobüsü on beş dakikadan daha az bir süreyle kaçırdım. Bu daha büyük bir risk, ama yüzümün en iyi bilindiği şehirde bir sonraki otobüs için yarım saat beklemek yerine, bir taksi çağırıyorum.

Sürücü ve benim aramdaki net ayrım, önsezi hissi uyandırıyor. Polisin arama emriyle evime baskın yaptığı ve beni ekip arabasına bindirdiği günü anımsatıyor. Güzel günlerdi.

Alışkanlıktan dolayı, taksinin etrafına ara sıra yerleştirilmiş sürücünün hayatıyla ilgili küçük ayrıntıları yakalıyorum.

Kimliğinde 23 yaşında olduğu yazıyor. Vizöründe genç bir kadının resmi var. Cep telefonunda da aynı kızın fotoğrafı yanıyor. Şimdiye kadar Skylar'dan gelen üç aramayı cevapsız bırakmış ve hemen sesli mesaja göndermiş. Dikiz aynasına bakıyorum ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ediyorum. Bu kadar stres taşımak için çok genç.

Daha yakından incelediğimde, konsolun içine soktuğu bir randevu kartına gözüm takılıyor. Kartın üzerindeki kabartmalı harflerde şöyle yazıyor: OB-GYN.

Sürücü hayatında yeni bir başlangıca adım atmak üzere ve çoğumuz gibi o da bu değişimle mücadele ediyor.

Çalıntı çocuklar olarak, London ve ben başlangıcımızı asla bilemedik. Geceleyin canavarlar tarafından sökülüp alındı. Masumiyet hırsızları. Bu dünyadaki değerli ilk anlarımız lekелendi, silindi.

Londra'nın aksine, önceki hayatıma dair çok az sayıda anım var. Sanırım bu beni bir şekilde farklı kılıyor - benzersiz değil, daha ziyade koşullandırılmış. Bu dünyaya daha az doğmuş ve daha çok adapte olmuş gibiyim.

İlk nefesimizi aldığımız gün doğmadık. Onu çaldığımız anda doğduk.

Bu sözleri London'a söyledim ve bu ifadenin gerçekliği hala onun koyu altın gözleri kadar aklımdan çıkmıyor.

Londra geçmişimi araştırıyor.

Tıpkı benim şoförün hayatıyla ilgili ayrıntıları toplamaya eğilimli olduğum gibi, London'ın ofisi de onun sinsi ilişkilerine dair ipuçları barındırıyor. Adli tıp laboratuvarına gönderilen mesaj kayıtları. Bilgisayarında memleketimle ilgili aramalar. Bir soyağacı raporu.

Bir psikolog olarak London'ın başlangıcımı profesyonel anlamda incelemesi ve anlaması gerektiğini iddia edebilirim, ama çoğunlukla sadece merak ediyor. Vücudumdaki yara izleri onun için bir yol haritası gibi ve bu yolları takip ederek başlangıcıma ulaşması gerekiyor. Canavarı yaratan kışkırtıcı olayı keşfetmeli.

İkimiz de bir anlamda kayıptık. Yaşadığımız kayıp ölümcül değil, benliğimizin ölümüydü. Kimliklerimiz travmaya uğradı. Ruhumuzu yontulmuş ve kusurlu parçalarla yeniden inşa etmek zorunda kaldık.

Ama bu süreçte bize başka bir şey daha bahşedildi.

İçgörü.

Hiç parlak ambalaj kağıdı yırtılıp içindekiler ortaya çıktığında hayal kırıklığına uğradığınız bir hediye aldınız mı? Ya hiçbir zaman

o hayal kırıklığını tekrar hissetmek zorunda kaldım. Her zaman işlerin nasıl yürüdüğüne ve başkalarından ne beklenebileceğine dair içsel bir anlayışa sahip olmak.

Kulağa cazip geliyor. Yine de bir değiş tokuş var. Bu algıyla birlikte sadece bir daha asla hayal kırıklığına uğramama ihtimali değil, aynı zamanda asla şaşkınlığa ihtimali de geliyor. Beklenmedik bir şeyle karşılaştığınızda yaşadığınız o kısa şaşkınlık anı.

İnsanlar bu bok için yaşıyor.

Hayatım boyunca, Londra benim için tek sürpriz oldu.

Ambalaj kağıdını yırttım ve içindekiler hakkında sadece üstü kapalı bir fikirle içeri daldım... ve o beklediğimden çok daha fazlasıydı.

O, alacağımı hiç hayal etmediğim parlak bir hediye.

Onu kırmamayı umutsuzca istiyorum.

Londra'nın kazmayı bırakması gerekiyor.

Kaslarım gergin, taksinin yan aynasından yansıyan kafa ışınlarına bakıyorum. Şehir merkezinden ayrıldığımızdan beri aynı mavi sedan taksiyi takip ediyor.

Şoföre "Beni burada bırak" dedim.

Aynada bana şaşkın bir bakış gönderiyor. "Burada duramam."

"Refüje çek," diyorum sabırsızlanarak. Elli doları ayırıcıdaki çitanın arasından kaydırıyorum.

"Pekâlâ, dostum. Tamamdır."

Otoyolun kenarına park etmiş, mavi sedanın yanımızdan geçişini izliyordum. Taksiden iniyorum ve şoföre camı açmasını işaret ediyorum. "Kızla evlen ve daha iyi bir iş bul. Baba olmak ile taksi şoförü olmak arasında seçim yapmak zor olmamalı."

Gözleri telaşla açılıyor ama benimle yüzleşecek kelimeleri bulamadan taksinin çatısına vurup uzaklaşıyorum. Ne diyebilirim ki? Aslında oldukça iyi bir adamım.

Doğuya doğru, bir sonraki otoyoldan karşıya geçiyorum. Durdum ve refüjün kenarında bekledim. İlerideki çıkıştan çıkan sedanı gördüğümde

Lanet olsun.

Kaçabilirim, gizemli adamdan kaçabilirim ama merak ediyorum. Otoyolda yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklar yok. Biri tarafından ihbar edilmiş olsaydım, polisler şimdiye kadar gelirdi.

Gizemli adam beni fazla bekletmedi. Sedan bu tarafa yöneldi, bana doğru geliyordu. Kendimi gizlemek için otoyol kenarındaki çalılıklara giriyorum ama önce onun beni fark ettiğinden emin oluyorum. Araba yavaşlayarak bankete yanaşıyor.

Otoyolda arabalar hızla geçiyor ve ben de çalan bir kornanın dikkat dağıtıcılığından yararlanarak ağaçların arasına dalıyorum. Eğer bu adam Bangor'dan beri peşimdeyse, şimdi de pes etmeyecek.

Beni çok istiyor. Ve beni kendine istiyor.

Ağaçları temizleyip büyük bir süpermarketin arka otoparkına giriyorum. Bu alan çok açık, çok halka açık. Eğimden hızlı bir tarama yapıyorum ve yakın mesafede bir kilise çan kulesi fark ediyorum.

Gülümsüyorum. Mükemmel. Hedefe karar verdim, binanın yan tarafına doğru dönüyorum. Onu kaybetmemek için çok hızlı hareket etmiyorum. Muhtemelen düşündüğünün aksine bu adam sinsi değil. Binanın yanından yavaşça geçerken çakılların üzerindeki ağır ayak seslerini duyabiliyorum.

Kasaba tek seferlik bir durak. Asıl amacı buradan geçen yolculara hizmet etmek. Bu da Ana Cadde'yi geçtikten sonra yolun neredeyse boş olduğu anlamına geliyor. Karanlık kilisenin önünde bir sokak lambası yanıyor.

Küçük tuğla yapının arkasında bir mezarlık var. Bir mezarlıkta kovalamaca yapmak biraz klişe olsa da, açık mezarlıklar harika sohbet parçaları oluşturur.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve arkasına dalmak için uygun büyüklükte bir mezar taşı buluyorum. Buradan geniş profilini seçebiliyorum. Nefesi kesilmişti ve soluklanmak için eğildi. Sonra kendini toparlarken elini ağzına götürüyor ve çakmağını ateşliyor. Geceye karşı puslu turuncu bir parıltı belirliyor. Duman yükseliyor, ince bir dal sokak lambasına doğru kayıyor.

Ters yöne doğru gitmeye başladı, ben de bir taş alıp tekmeledim. Taş bir mezar taşına çarptı. Adam sarsılarak durdu, sonra mezarlığa doğru ilerlerken kılıfından bir silah çıkardı. Avin adrenalini damarlarımda erimiş lav gibi dolaşıyor. Sarhoş edici. Neredeyse en sevdiğim uyuşturucu.

O sigarasından kirazı çıkarıp izmariti cebine atarken ben karanlıkta kamufle olmuş bir şekilde bir ağacın arkasında duruyorum. Çok düşünceli biri.

Kovalamaktan vazgeçeceğinden korktuğumda, kendimi belli ediyorum. Hemen arkasından yaklaşıyorum ve o bir sigara daha yakmakla meşgulken, yontma telimi boynuna doluyorum.

Yağ kıvrımları iyi tutmamı engelliyor. Telde boğuluyorum, kaslarım geriliyor. Birkaç saniye şok geçirdikten sonra saldırıyor, teli gevşetmeye çalışırken mücadele ediyor. Onu yere indiremeden önce bana doğru geri çekiliyor, mücadele ediyor.

İtiş kakış sırasında silahını düşürdü. Bayılmak üzereyken teli gevşetiyorum ve hırıltılı bir nefes almasına izin veriyorum. Silahı aldım ve belime soktum.

"En cesur polis ya da en aptal polis sen olmalısın," diyorum, yüzümü görebileceği şekilde ay ışığına doğru ilerleyerek.

Dedektif Foster öksürüyor, gözleri basınca karşı şişiyor. Konuşabilmesi için birkaç saniye daha geçmesi gerekiyor. "Sullivan..." Tükürüyor, tıkırtılı bir nefes alıyor.

"Sigara içmek bir katildir." Yanına diz çöküp sustalı bıçağımı çıkardım.

Elini boğazına götürdü, Foster bıçağa baktı. "Siktir git."

Foster bir sürpriz. O nadir yeteneklerden biri. Hantal dedektiften bu tür bir cesaret beklemiyordum. İşinin baskısı onu bu kadar aceleci davranmaya itmiş olmalı.

"Ondan uzak duramayacağını biliyordum," diyor sonunda nefesini tutarak. "Ve onun da bu işin içinde olduğunu biliyordum. Sadece izlemeye ve beklemeye devam etmek zorundaydım. Ortaya çıkacağını biliyordum."

Israrı için puan alıyor. Nelson'ı Foster'dan daha büyük bir tehdit olarak görüyorum. Ama onun inatçılığı için söylenecek bir şey var. Bıçağı döndürüyorum, ışığı yakalıyorum. "Planınızda bir kusur var, dedektif. Desteğiniz nerede?"

Çenesi gergin, bakışları daralmış. İnatçı.

Bir kez başımı salladım. Sonra trençkotunu açıyorum. "Rozetinin olmadığını fark ettim. Kaybettiniz mi? Polisler bunun için azarlanmıyor mu?"

"Beni öldürecek misin?" diyor, sorumu geçirterek.

Ona bakıyorum. "Bana cevap ver, ben de bunu hızlı ve acısız yapayım."

Adem elmasının sert düşüşü kabadayılığının bir kısmını yok ediyor. "Kaybettim," diyor. "Zorunlu uzaklaştırma, ücretsiz tatil kılığına girmiş."

Foster bu sayede beni ülke çapında takip edebildi. Haberlerde açığa alındığından bahsedilmedi, ama sonra manşetler değerli hikayelere odaklandı. Londra ve ölü kızlar. Bir seri katil için insan avı. FBI soruşturmaları. New Castle'dan yaşlanmış, kilolu bir dedektif kimsenin umurunda değil.

Beni takip etmek - kendi şehrinde kaçan birini - Dedektif Foster'ın kariyerine mal oldu. Onun gibi inatçı bir adam için bu büyük bir stres kaynağı.

Bu, yirmi yılı aşkın süredir görev yapan bir polisin kendini kaybedip işkence yapmaya ve öldürmeye başlaması için yeterli mi?

Emin değilim ama Londra'yı takip ediyordu. Binasının ve muhtemelen evinin yakınlarında kamp kurmuş. London'ın suç ortağına inanıyorsa, onun için bir tehlikedir. Bana ulaşmak için yasaları çiğnemekte haklı olduğunu düşünen dengesiz bir polis.

"Gitmene izin veremem, Foster. Son zamanlarda çok fazla risk aldım." Bıçağı çenesine doğru kaldırıyorum. "Bu gece bunu kanıtladın."

Durumunun gerçekliğini kavraması için ona birkaç saniye veriyorum. Ne yapacak? Beni bir kez şaşırttı, belki daha fazlasını da yapabilir.

Silaha doğru hamle yapıyor.

Bıçağı güçlü tutuşu avucuna bir kesik atılmasına neden olur. Kırmızı, ceketinin manşetine yayıldı. Dengemi bozmayı başarıyor ve beni nemli toprağa götürüyor. Yukarıdan homurdanırken ağzından tükürükler saçılıyor, hâlâ bıçağı elimden almaya çalışıyor.

"Bana her şeye mal oldun, seni pislik." Öfkelenen Foster kafama doğru bir darbe savurdu. Kulağıma vurdu ve ben de silahı bıraktım.

Çizmeli ayağımı geniş karnının altına sokup onu itebildim. Sırt üstü yere düştü, elinde bıçak vardı. Ayağa kalktım ve onun üzerinde durdum. "Dr. Noble senin üstünde. Onun etrafında bir hıyar gibi sinsice dolaşman beceriksizliğini ortaya koyuyor."

Hırıltılı bir nefes alıyor. "Doktordan hoşlanan tek kişi ben değilim," diyor. Eli tahmin ettiğimden daha hızlı bir şekilde dışarı fırlıyor. Bıçağın jilet gibi keskin kenarı kaval kemiğimi kesiyor. Acı gecikiyor; adrenalinim çok yükselmiş. Foster'ın bileğine basarak elini sabitliyorum ve sustalıyı etli parmaklarından çıkarıyorum.

"Ayrıca," diyorum bıçağı yakasından silerken. "Onun hakkında yanılıyorsun. İyi doktorla olan meşguliyetin sana tünel görüşü veriyor. Ağını daha geniş tutmalısın." Ellerimi dizlerimin üzerine koyup yüzüne yaklaşıyorum. "Tabii planın bu değilse. Londra'yı suçlamak."

Zayıflatıcı korku ifadesini bulanıklaştırıyor ve değerlendirmemi engelliyor. Onu net bir şekilde okuyamıyorum. Foster öfke ve endişenin birleşimiyle titriyor, bu da onun yüzündeki herhangi bir şok belirtisini maskeliyor.

"Sen neden bahsediyorsun, seni psikopat?"

Cevabı hayal kırıklığı yarattı. Onun daha fazla yoluma çıkmasına izin veremeyeceğime göre.

"Bunun iyi görünmesini sağlamalıyız," diyorum. "Çok kolay kurtulursam senin için çok utanç verici olur, sence de öyle değil mi?" Ayağımı ön koluna koyuyorum ve bileğini kavriyorum.

Kemik kırılmalarının mide bulandırıcı çıtırtısı mezar taşlarında yankılanana kadar şaşkınlık kaşlarını birbirine yaklaştırır. Sonunda, gerçek duyular

yüzünde beliriyor. Çizmelerimin altında Foster'ın radyal kemiğinin çatırdadığını hissediyorum.

Foster şok, acı, korku aşamalarından geçerken geceyi bir dizi kötü söz kaplar. Ve son olarak, öfke.

"Seni orospu çocuğu-" Tiradı devam ediyor, kırık kolunu göğsüne çekerken tükürükler uçuşuyor. Sırt üstü yere yığılan dedektif ters dönmüş bir kaplumbağayı andırıyor, uzuvları yere çarpıyor ve kendini düzeltme yeteneği yok.

"Kırık bir kanat seni uzun süre durduramaz." Belinin altını yokluyorum ve kelepçeleri açıyorum. Sonra Foster'ı, taşını tekmelediğim kazıklı mezar taşına doğru sürüklüyorum. Açık bir mezar değil ama iş görür. Ayrıca, dedektifin travma geçirmesine izin veremem. Ona hâlâ ihtiyacımız var.

Ayakları bana doğru tekmeliyor ama acısıyla o kadar meşgul ki fazla karşı koyamıyor. Kelepçelerden birini tumbul ayak bileğine, diğerini de ucuz mezar taşının açıktaki inşaat demirine takıyorum. Çelik kelepçe etini ısırırken çığlık atıyor.

"Diyet yapmayı düşünmelisin, yaşlı adam." Kelepçe anahtarlarını cebime atıyorum, London'ın boynuna asıldığında çok güzel görüneceklerini düşünüyorum.

Kelepçeyi inşaat demirinden kurtarmak için işe yaramaz bir girişimden sonra Foster vazgeçti. Nefes nefese bana baktı. "Medyanın ne dediği umurumda değil, sen bir katilsin. Tıpkı hapishanedeki diğer katil suçlular gibi bir katilsin."

Yanına çömeliyorum ve - hakkını vermek lazım - hiç ürkmüyor. "Gerçekten Tanrı'ya gelmem için uygun zaman olduğunu düşünüyor musun?" Ses tonum acımasızca ciddi.

Gözlerinde gerçek korku parlıyor. Kariyeri boyunca her gün ölümün gözlerinin içine bakan dedektif ilk kez bugünün son günü olabileceğini fark eder.

Ceketinin iç cebine uzanıyorum ve telefonunu çıkarıyorum. "İki seçeneğin var," diyorum telefonu başının yanına koyarak. "Kendini kelepçelerden kurtar ya da yardım çağır."

Bakışları daralıyor. "Bana seçenek mi sunuyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Pek bir seçenek yok. Departmanınızın ve diğer tüm yetkililerin aşağılamasıyla yüzleşmektense bileğinizi çiğneyebilirsiniz... nefret ettiğiniz medyadan bahsetmiyorum bile. Ama bunu kaldıracak miden olduğunu sanmıyorum."

Yaralı kolunu tutan Foster, benimle telefon arasında gidip geliyor. Ayağa kalkıyorum. "İyi şanslar."

Ben başlarken, "Bana onun da işin içinde olduğunu söyle." dedi.

Gözlerim kapanıyor. "Onu yalnız bırakamazsın. Kendi iyiliğin için bile."

"Ben bir dedektifim," diyor homurdanarak. "Eğer doktor bir komplocuysa bir yolunu bulacağım." Hayır, bulamayacak.

Arkamı dönüp Foster'ın telefonunu alıyorum. Mesajlar ve son aramalar arasında gezinirken başımı sallıyorum. "Dünden beri kimseyle iletişime geçmedin." Telefonu cebime itiyorum. "Bu çok talihsiz bir durum. Kimse nerede olduğunu bilmiyor ve beni Londra'daki ofis binasına yerleştirebilecek tek kişi sensin. Onu uyarabilecek tek kişi sensin."

Acının bulanıklığı içinde ne demek istediğimi anlaması biraz zaman aldı. "Ondan ne istiyorsun?"

Glock'u pantolonumdan çıkardım. "Merhametimi boşa harcadın. Ben sonsuz bir sempati kuyusu değilim." Şarjörü bırakıyorum ve başparmağımın bir hareketiyle mermileri teker teker yere tükürüyorum.

"Ne yapıyorsun?" Foster soruyor.

Boş şarjörü taktım ve sürgüyü geri çektim. Silahı Foster'a doğru eğerek, ona mermi yatağını gösteriyorum. "Bir mermi seç," diyorum.

Kırık kolunu hâlâ göğsünde tutan Foster, oyunu oynamayı reddederek başının etrafına dizilmiş bronz mermilere bakar.

"Her zamanki gibi inatçı," diye mırıldanıyorum ve kendim bir tane seçiyorum. Havaya kaldırıyorum, sonra mermiyi sürüyorum ve sürgüyü düşürüyorum. Yankılanan *klik* sesi Foster'ın gözlerini sıkarak kapatmasına neden oluyor.

"Hiç Rus Ruleti oynadın mı, Foster?"

Gözleri şak diye açıldı. "Sen delisin. Lanet olası bir Glock ile Rulet oynayamazsın-"

"Elbette yapabilirsin." Silahı kurdum ve namluyu şakağına dayadım. "Kurallar çok basit. Soruya dürüstçe cevap verirsen seni vurmam."

Kıpırdanmaya çalışır ve kelepçe bacağını geri çekerken boğuk bir çığlık atar.

Silahı kafasına dayadım. "Bitti mi?" Bana ölümcül bir bakış gönderiyor ama bu sefer kıpırdamıyor.

"Ne bilmek istiyorsun lan?" diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor.

"Hiç bir hayvana zarar verdin mi?" diye sordum. "Lanet olsun-?"

"Dürüstlük, Foster. Şu anda bu çok önemli. Yalan söylersen anlarım."

Sert bir nefes üflüyor, adrenaline rağmen acısı artıyor. "Hayır. Asla."

Başımı eğip onu inceliyorum. Doğruyu söylediğine karar verip silahı geri çekiyorum ve sürgüyü çekip mermiyi çıkarıyorum. "Biri gitti," diyorum ve mermiyi omzumun üzerinden atıyorum.

Foster rahatlarken başı yere çarpıyor, zor nefes alıyor. "Bu hastalıklı bir psikolojik değerlendirme mi?"

"Onun gibi bir şey." Hazneye bir mermi daha doldurdum ve silahı kaldırdım. "On üç mermi kaldı. Eminim bugün tam şarjör doldurmamış olmayı diliyorsundur."

"Tanrım."

"Hiç iş başında silahınızı ateşlediniz mi?" Foster gözünü kırpmıyor. "Hayır."

Bu şekilde devam ediyoruz, mermiler üzerinde çalışıyoruz, o bana bilmek istediğim cevapları veriyor. Ta ki son raunda gelene kadar.

Bu noktada, Foster terlemeyi bıraktı. Şoka giriyor. Yine de hala istediğim cevabı alamadım. Vikilerde onun imzası olsun ya da olmasın.

Mermiyi dolduruyorum.

"Lanet olası şeyi arada bir kendine doğrultmazsan Rus Ruleti sayılmaz," diyor hırıltılar arasında. Gözleri dalgalanarak kapandı.

Namluyla başını dürterek onu uyandırıyorum. "Yeterince adil. Şimdi dikkatini ver." Kolunu uzatıyorum ve bir çığlık atıyor. Glock'u titreyen eline yerleştirip parmağını tetiğe sabitlemesine yardım ediyorum. "Kuralları çiğneme."

Bakışları beni inanmaz bir ifadeyle süzüyor. Gözlerindeki kurumuş teri temizlemeye çalışarak hızla gözlerini kırıştırıyor, sonra dirseğinin üzerine doğru manevra yapıyor ve kafama nişan alıyor. İşini kolaylaştırmak için kendimi alçaltıyorum. Alnımı tam namluya dayıyorum.

Dengesiz, silahı zar zor kaldırabiliyor. Yine de Foster'ın hakkını vermeliyim, inatçı kararlılığı silahı düşürmesine izin vermiyor.

"Sor," dedim.

Soğuk çelik alnımda titriyor. Foster gülümsüyor. "Siktir git." Parmağı seğiriyor, tetiği çekiyor ve sürgü yankılanan bir *klik* sesiyle yerine oturuyor. Foster'ın gözleri büyüdü. Tetiği tekrar çekmeye çalışıyor ve ben silahı çekiyorum.

Ona elimdeki mermiyi gösteriyorum. "Hiç kimse sınavı geçemez," diyorum mermiyi bu kez elime düşürmeden yerleştirirken. "Özür dilerim. Bu doğru değil. London onunkini geçti."

"Bu yüzden mi onu canlı bıraktın?"

Silahı kontrol edip hazır olduğundan emin oluyorum ve ayağa kalkıyorum. "Dedektif olan sensin," diyorum silahı ona doğrultarak. "Bir yolunu bul."

"Bekle!" Foster sanki kurşunu durduracakmış gibi elini kaldırır. "Bunu yapamazsın..."

Gerçekten yapabilirim. "Silahları sevmem. Hayal gücü yok. Ama oyunumuz bana ilham verdi." Parmağımı tetiğe doladım ve nişan aldım.

Yoldan geçen arabalar silah sesini duyamayacak kadar uzaktalar.

OceanofPDF.com

NUANCE

LONDON

T Hastanenin girişı muhabirler ve haber ekipleriyle dolup taşıyor. Ajan Nelson küfrediyor ve cipini binanın arka tarafına doğru yönlendiriyor.

"Hâlâ burada olmaman gerektiğini söylüyorum," diyor.

Bu sabah erken saatlerde Dedektif Foster'ın hastaneye kaldırıldığı duyurulduğunda, Nelson ve bir grup ajan kısa bir süre sonra evime geldi.

Foster basına verdiği kısa bir demeçte saldırgan olarak Grayson Sullivan'ı gösterdi. Yetkililer bunu teyit etmek için hala şahsın DNA analizini bekliyor, ancak bu çoktan medya tarafından kabul edilen bir gerçek haline geldi. Foster, Grayson'ı binanın içinde gördüğünü kamuoyuna açıkladığında ise kaos başladı. Tüm şehirde alarmlar çalmaya başladı, ülke çapındaki insan avı şimdi Bangor'a odaklanmıştı.

Derhal bana bir koruma ekibi tahsis edildi. FBI tarafından sorgulandım ve firari mahkumla herhangi bir ilişkim olmadığını defalarca söyledim. Aklandıktan sonra, FBI'nın ofisimi aramasını engellemek için avukatımla temasa geçmek zorunda kaldım. Allen Young başarılı olamayacak, yapabileceği tek şey aramayı ertelemek. Arama emri sunulana kadar hasta dosyalarımın korunması için çalışıyor.

Foster'ı hastanede ziyaret edebilmek için ısrarla evimden ayrılmak zorunda kaldım.

Bunun ne anlama geldiğini ya da Grayson'ın genel planının bir parçası olup olmadığını henüz çözemedim.

Foster'ı ben hallederim.

Grayson'ın beni terk etmeden önceki sözleri, ama bu kadar fevri davranması onun karakterine hiç uymuyor. Dün geceden sonra Grayson'ın bu çılgınlığın olmasını istediğine inanamıyorum. Aksine, Foster'ın müdahale etmesine izin verdik ve bu da bizim muazzam ihmalimizin sonucu.

Foster duruşma öncesinden beri başımın belasıydı. Şimdi de amatör dedektifliği ve medyaya karşı küstah ve patavatsız davranışları hayatımı bir kez daha sirke çevirdi.

Ajan Nelson acil serviste bulunan başka bir ajanı arıyor ve sonra dönüp bana hitap ediyor. "On dakika. Sonra seni buradan çıkarmak zorundayım."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. "Ben şüpheli miyim?"

Yüz hatları şaşkınlıkla kırışıyor. "Hayır," diyor tereddütle.

"Tutuklu muyum?" Bastırıyorum.

"Tabii ki hayır. Londra-"

"O zaman ben özgür bir vatandaşım, ajan. FBI'ın beni korumak için yaptığı her şeyi takdir etsem de, açıkçası emir almaktan yoruldum. Şimdi Foster'la konuşacağım."

Nelson bir elini saçlarında gezdirerek sert bir nefes verdi. "Seni korumadım." Bakışlarını başka yöne çevirdi, ben de onu rahatlatmak için ağzımı açtım ama devam etti. "Seni görevden almakla hata ettim. Foster bir utanç kaynağı ama ben yokken o oradaydı. Zarar görebilirdin... ya da daha kötüsü olabilirdi. Sen oradayken Sullivan binanın içindeydi." Sonra bana baktı.

"Sebebinin ne olduğu beni korkutuyor. Neler olabilirdi."

Bakışlarını tutuyorum, suçluluğunun ne kadar inandırıcı görüldüğüne şaşıyorum. "Eğer Sullivan ölmemi isteseydi, beni daha önce öldürürdü."

Bakışları yoğunlaşıyor. "Ölümden daha kötü şeyler de var."

Cipin havası yoğunlaşıyor, aramızdaki sessizlik uzuyor. Nelson beni olay yerinde ilk bulduğu andan beri Grayson'ın psikoloğuna olan sağlıksız takıntısının beni hayatta tuttuğuna ve aynı zamanda beni büyük bir tehlikeye attığına inanıyor.

Evet. Ölümden daha kötü şeyler de var. Grayson bana işkence etti ve beni canlı bıraktı. Nelson için en kafa karıştırıcı kısım bu oldu.

Bu sefer, bu tartışmayı belirtmeden bırakıyoruz ve ben kapının kolunu tutuyorum. "Tehlikeli seri suçlular benim uzmanlık alanım, Ajan Nelson." Kapıyı açıyorum. "Çabalarınız için teşekkür ederim ama bundan sonra başımın çaresine bakabilirim."

O duygularını tekrarlayamadan cipten inip kapıyı kapatıyorum. Şu anda, ofisimin aranması ve onun peşinde olduğu seri katil kılığına girmiş olma ihtimali karşısında duyduğum endişeyle baş edemiyorum.

Hem Foster hem de Nelson aylardır yanımdalar ve ben ikisinden de şüphelenmedim. Yeteneklerimden şüphe duymak beni derinden etkiliyor ama üstünlüğü tekrar ele geçirmeliyim.

Dr. London Noble *olmalıyım*.

Birkaç gazeteciden kaçarak hastanenin yan girişine doğru koşuyorum. Çok dengesizim; medyayla yüzleşmem. Otomatik kapılar *vınlayarak* açılıyor ve hastanenin kendine özgü antiseptik kokusu yüzümü serinletirken üzerime çöküyor. Resepsiyona doğru ilerlerken steril soğuk tenimi ürpertiyor.

Ziyaret hakkı elde etmek için nüfuzumu kullanmam gerekeceğinden hiç şüphem yok. Resepsiyon görevlisi doğrudan bana bakıp parlak yeşil gözlerini açtığında savaş için kendimi hazırlıyorum.

"Ben Dr. London Noble ve-"

"Dr. Noble?" diye tekrarlıyor.

"Evet?" İhtiyatlı bir şekilde söylüyorum.

Monitörüne dönüp bir şeyler yazıyor. "Marshall Foster'ın onaylı ziyaretçi listesindesiniz." Bana baktı. "Aslında, listedeki tek isim sizsiniz."

Şaşkınlık yüz hatlarımı sıkılaştırıyor. "Ziyaretçi kabul ediyor mu?"

"Öyle," diyor klavyesindeki bir tuşa basarak. Sağ tarafımdaki kapı vızıldayarak açılıyor. "Sola dön, sağdaki ikinci odada."

"Teşekkür ederim."

Acil servise girmeden önce Ajan Nelson'ın geldiğini fark ettim. Göz göze geldiğimiz kısa bir an var, sonra kapıdan geçiyorum.

Grayson'ın hastanede gözaltından kaçmak için beni kullandığı gerçeğinin düşüncelerinin başında geldiğini biliyorum. Koridorda birkaç ajanın yanından geçiyorum, bakışları üzerimde. Belki de Nelson'ın koruyucu konuşması bir numaraydı. Belki de Grayson'ın ortaya çıkmasını bekliyordur.

Belki de paranoyağım. Ya da umutluyum.

Foster'ın odasını buldum ve girmeden önce kapıyı bir kez çaldım.

Alçılı kolu askıda ve yıpranmış gözlerinin altında mor renkler var. Yaklaştıkça çürüklerin sayısını saymayı bırakıyorum. Kan çanağı bakışları bana odaklanıyor.

"Bunu sana o yaptı." Bu bir soru değil, ama nedense onaylanmaya ihtiyacım var.

Foster homurdanarak onaylıyor. Sonra sedyenin yanındaki tepside duran pipetli plastik bardağa başıyla işaret eder.

Gözlerimi deviriyorum ve suyu alıyorum. "Ben senin hemşiren değilim." Ama bardağı tepsiye geri koymadan önce birkaç yudum almasına izin verdim. "Binamda ne yapıyordun? *Beni mi* takip ediyordun?"

Foster boğazını temizler. "Senin için geri geleceğini biliyordum. Sadece an meselesiydi."

Ellerimi kalçalarım yumruk yaptım. "Bunu kesinlikle kanıtladın. Tüm dünyaya. Son basın bültenini okudun mu?"

"O pisliklerin ne dediği umurumda değil."

Telefonumu çıkardım ve bir web sayfası açtım. "*Küçük Kasaba Polisi Seri Katili Yakaladı ve Hayatta Kaldı.*" Başlık bir savaş kahramanı yazısı gibi okunuyor ama makalenin kendisi Foster'la alay ediyor. Yasaların dışındaki en tehlikeli suçlulardan birinin peşine düşmek için tek başına gösterdiği çabanın Barney Fife tarzı bir temsili.

"New Castle Polis Departmanı'ndan Dedektif Marshall Foster bu sabah erken saatlerde, doksan beş numaralı otoyolun kenarındaki bir mezarlığın içinde, işaretlenmemiş bir mezarın yanında bulundu." Yüksek sesle okudum. İşaretsiz mezar - şimdiden Grayson'a benziyor. "Delaware'li dedektifin silahı ve cep telefonu alınmış, kolu kırılmış ve çok sayıda yara almış. Bir mezar taşının demirine kelepçelenmiş halde bulunmuş, yetkililere haber verilip olay yerine ulaştıklarında şok geçiriyormuş. Foster susuz kalmış ve sayıklıyordu, Maine Meleği ve bir sonraki kurbanı hakkında atıp tutuyordu."

Telefonumdan başımı kaldırıyorum. "Sıradaki kurban ne?" Yıpranmış bakışları beni mızraklıyor. "Sen."

Telefonumu cebime koyup kollarımı kavuşturuyorum. Açıklamasının endişeden mi yoksa tehditten mi kaynaklandığından emin değilim. Makalede ayrıca Foster'ın açığa alındığı ve Grayson'ı ülke çapında takip ederken tek başına hareket ettiği belirtiliyordu. Büyük bir stres yaşadı ve onu destekleyecek bir aile bağı yok. Benim hastam olsaydı, onu sanrılı ve gerçeklikten kopmuş ilan ederdim.

Ruhundaki geçici bir kırılma, onu sadece takip etmekten daha fazlasını yapabilir hale getirebilir - tehlikeli olabilir. Kendisi ve başkaları için. Hayatının büyük bir bölümünü yasaları korumaya adanmış bir adamın aniden - bir şalter gibi- öldürmeye başladığını söylemek bir sıçrama mıdır?

Belki önyargılıyım ama kişisel bir bakış açısıyla, yasalara saygı göstermeleri ve bizi korumaları için görevlendirilen kişilerin en çok korkmamız gereken kişiler olduğunu keşfettim.

"Benim için endişelenmenize gerek yok," diyorum ve fincandan bir yudum daha almasını öneriyorum. "Ben iyi korunuyorum, dedektif."

Teklifim karşısında başını sallıyor. "Dün gece değildin, London. Sullivan binanın içindeyken. Sana yaklaşmadı, bu da beni

kötü bir şeyin peşinde olduğuna inanmak için."

Bardağı yere bıraktım. Foster bana hiç bu kadar gayri resmi hitap etmemişti. İlk isim bazında değiliz. Onu inceliyor, Makyavelist taktiklere dair bir işaret arıyorum. Dedektif herkesin önünde gösterdiğinden çok daha kurnaz ama usta bir manipölatör olacak kadar da kurnaz değil.

Ve o ciddi.

Grayson ve Foster arasında her ne olduysa dedektif benim masumiyetime inanıyor.

"Grayson'la işbirliği içinde olduğumu en çok sizin bağıracağınızı düşünürdüm. Onunla gizli bir buluşma. Komplo kurmak..." Elimi amaçsızca sallıyorum. "Herkesin ölümü."

Alay ediyor. "Bu sadece bir taktik. Federallere söylemediğin bir şeyi söyleyeceğin umuduyla seni kızdırmak için."

Yavaşça başımı sallıyorum. *Haklısın*. Grayson dün gece onu epey kızdırmış olmalı. Alçısını inceliyorum. "Kolunu nasıl kırdın?"

"O kırdı." Serbest eli yumruk şeklinde sıkılır. "Sullivan'ın neden orada olduğunu bilmiyorum ama olacağını biliyordum. Seninle işi henüz bitmedi. Tehlikedesin. Gitmen gerek London. Yakalanana ya da ölene kadar uzaklaş."

Bir kaşımı çattım. "Ağrı kesici ilaçların ne kadar ağır?"

"Ciddiyim," diyor hışımla. "Beni öldürmeye çalıştı."

"Eğer Grayson ölmeni isteseydi, Foster, ölmüş olurdun." Kulağına doğru eğildim. "Demek ki senin için de hâlâ bir amacı var."

Ben uzaklaşırken, o beni dikkatle izliyor.

"Endişenizi takdir ediyorum," diyorum, "ama kendiniz için daha fazla endişelenmelisiniz. Senin de çok iyi bildiğin gibi, hastanede ondan güvende değilsin. Hiçbir yerde güvende değilsin."

Söylediklerimin doğruluğu şişmiş gözlerinden okunuyor. "Haklısın. Beni öldürmedi. Öldürebilirdi ama beni canlı bıraktı. Bana kendi silahımla ateş etti ve iskaladı."

Sessiz kalıp, çözmeye çalıştığı şeyle bağlantı kurmasını bekliyorum.

"Söylediği şeyler... Bana sorduğu..." Başını sallıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Sanki özel bir şey arıyor gibiydi. Ve onu bulamayınca, öylece... gitti."

Yine de bir şey demiyorum. Ama Foster'ın ifadesi bilebileceğinden çok daha fazlasını ortaya koyuyor.

"Onun deli kafasının içine girmişsin," diyor bana. "Bunu bana açıkla."

Kaşlarımı kaldırıyorum, başımı sallıyorum. "Hastalığı karmaşık. Yaptığı şeyin pek çok farklı nedeni var, olası teoriler... ve onu şimdi değerlendirmeden emin olamam."

Foster'ın bakışları daralır. "Neden buradasın?"

"Bir daha basına konuşmamamı istemek için." Ve Foster'ın gözlerine bakarak bir katili tanıyıp tanımayacağımı kendim görmek için.

İç çekiyorum, bıkkınlıkla. Her açıdan. "Medya gerçeği yazmıyor, Foster," diyorum. "Onlara ne verirsen ver, ikimiz için de en kötü hikâyeye dönüştürürler." Elimi koluna koyuyorum, sonra çantama uzanıp bir kart çıkarıyorum. Alçısının içine sokuyorum. "İşte avukatımın direkt hattı. Onu durumdan haberdar ettim. Lütfen basına daha fazla demeç vermeden önce onu arayın."

Gitmek için döndüm ve bana "Allen Young mı?" dedi. Sen ciddi misin?" dedi.

"Ne kadar sert olduğunu hatırlarsınız. İşte tam da bu yüzden onun hizmetlerini aldım. Bir şey değil."

Kaşlarını çatıyor. "Teşekkürler doktor. Beladan uzak durmaya çalış."

Acil servis odasından çıkmadan önce hafif bir gülümsemeye izin veriyorum. Ajan Nelson koridorda bekliyor.

"Gizlice dinliyor musun?" Yanından geçerken söyledim.

Uzun adımlarıyla bana kolayca yetişiyor. "İşimi yapmam beni kötü adam yapmaz."

Ona yan gözle bakıyorum ama bir şey söylemiyorum.

"İster inanın ister inanmayın," dedi, "Foster'a katılıyorum. Bangor'da kalman senin için güvenli değil."

Hemen refleks olarak verdiğim tepki, temsilciyle görüşlerimi tartışmaya devam etmek oluyor. Ama bir an durup seçeneklerimi değerlendiriyorum. "Belki de Foster sonunda bir konuda haklıdır. Bu öğleden sonra ayrılacağım." Resepsiyona imzamı atıp çift kapıya yöneliyorum.

Ajan Nelson medya çılgınlığına geçmeden önce beni durdurdu. "Sizin için bir yer ayarlamama izin verin."

Aramıza mesafe koydum. "Hayır, teşekkür ederim. Lütfen. FBI'ın güvenli evine gitmek istemiyorum." Kaküllerimi yüzümden çekiyorum. "Kalacak bir yerim var. Bir arkadaşımın. Orada güvende olurum."

"Bu arkadaşın bilgilerini alabilir miyim?"

"Siz FBI'sınız," diyorum kapıdan çıkarken. "Gün bitmeden bunu çözeceğinden hiç şüphem yok."

Aslında, buna güveniyorum.

OceanofPDF.com

SUGELEŐTİRMESİNE İLİŐKİN POWER

GRAYSON

T akbabalar indi.

Portland'dan Bangor'a, aç ve açgözlü bir leő yiyici sürüsü her şehre ve kasabaya sızmış durumda. Haber ekipleri, gazeteciler, kolluk kuvvetleri, seri katil fanatikleri. On beş dakikalarını almayı umanlar bölgeyi istila ediyor ve beni sıkıştırıp gölgelerin içine itiyorlar.

Gözlerimi dizüstü bilgisayar ekranına dikmiş, bir tekrarı tamamlıyorum. Vücudumu indiriyorum, kaslarım geriliyor, sonra kendimi tekrar yukarı çekiyorum. Çenem tahta kirişin kenarıyla buluşuyor ve aniden sekize beőlik bir hücreye geri itiliyorum. Beyaz duvarlar. Parmaklıklar. Gardiyanların ayak sesleri. Bir iniltiyle kiriőı bırakıyorum, göğsüm kabarıyor.

Monitördeki muhabir Foster'dan bahsediyor ve ben de sesi açıyorum.

New Castle dedektifinin durumunun iyi olduğu ve yoğun bakım ünitesinde gözetim altında tutulduğu bildirildi. Başka gelişme yok...

Çok geçmeden iyileşecektir. Sadece engellendi, kırılmadı.

Foster'ın müdahalesine ve basınla yaptığı beyinsiz röportajlara rağmen, bir zamanlar avlandığım eyalette kalmaya devam ediyorum. Yakalandığım ve Cotsworth Islah Tesisinde parmaklıklar ardında ömür boyu hapis cezasının bir yılını çektiğim yerde.

Cesur mu yoksa pervasız mı?

Saklanmak için en güvenli yerin düşmanın tam altında, göz önünde olduğunu duydum.

Bu ifadenin doğruluk payı olup olmadığından emin değilim, zira bu tür gülünç sözleri ilk kimin söylediğini hatırlamıyorum, ancak amacıma hizmet ediyor ve işte buradayım.

Foster beni zorladı, artık seçeneklerim sınırlı. Ya son aşamayı başlatırım ya da kaçarım.

Sadece bir seçenek hedefimle örtüşüyor.

Londra.

Aramızdaki bağ, basit bir tutsaklık ya da ölüm tehdidiyle koparılamayacak kadar güçlü. Siyah ya da değil, ölü ya da değil... Kalbim onun için atıyor.

Bu biraz melodramatik oldu ama bunların hepsi nispeten yeni. Sanki aşk hastasıyım, penceresinde türkü söylüyorum. Ya da onu diri diri gömmek... Bu da bizim için bağlılığın açık bir göstergesidir. Sevgilisine böyle bir bağlılık duyan çok az kişi vardır.

Aşk acıdır.

Gerçek aşk -şiirle kusulmayan- ıstıraptır.

Ruhunuzu yırtar, sizi çıplak bırakır, sizi çılgına çevirir ve varlığımızın doğruluğunu talep eder.

Aşk deliliktir.

Yüzümü siliyorum ve bir tişört giyiyorum. Adrenalin sistemime hücum ediyor. Ellerimi birkaç kez pompaladım, sonra salladım.

Vakit geldi.

Foster'ın işgüzar kahramanlıkları beni bir sonraki aşamayı planladığımdan daha erken başlatmaya zorluyor. Bir adım geri atmalı, yeniden düşünmeli ve domino taşlarını yeniden dizmeliyim. Dedektif Foster taklitçi değil. Küçük oyunumuz bunu kanıtladı. Katilin motivasyonunun ardındaki sebep ne olursa olsun, bir taklitçi yine de çalışmasının nesnesine saygı - hayranlık - duyar. Titiz analiz ve

Bir cinayetin yeniden yaratılması taklitçinin saygısını gerektirir ve Foster beni sorguladığı ilk gün olduğu gibi şimdi de benden nefret ediyor.

Foster görevde olmadığına göre, çabalarımı Nelson'a odaklayabilirim. En olası şüpheli o.

O da London'la birlikte.

Çenem düştü. Sanırım bu konuda büyük bir hata yaptım.

Ancak FBI'ın Londra'yı gözetim altında tutması işe yarayabilir.

Ekrandaki bir sahne dikkatimi çekiyor. Bir muhabir Londra'daki binanın önünde duruyor ve son gelişmeleri aktarıyor. Canlı değil. Bu sabahın erken saatlerinden.

London muayenehanesini kısa süre önce yeniden açmıştı. Ani şöhreti nedeniyle Dr. Noble tarafından tedavi edilme talebi patlamıştı. Klinik olarak deli ve sapkın olanlar ülkenin dört bir yanından geliyordu. Bu çılgınlık, artık manşetlerde yer almamaya başladığımda duruldu.

Habere göre, muayenehanesini tekrar kapattı. Görüntüde sirk medyası ucubelerinin binanın önünde çember oluşturdıkları açıkça görülüyor. Sonra Ajan Nelson ortaya çıkıyor. İlgimi çekti.

Nelson ve birkaç vekilinin istenmeyen engelleri ortadan kaldırarak kalabalığı dağıtmasını merakla izliyorum.

Kaynaklar Dr. Noble'ın ünlü muayenehanesini geçici olarak kapattığını bildirdi. Burada da görebileceğiniz gibi FBI ajanları, Maine Meleği'nin son görüldüğü yer olan Bangor şehir merkezindeki binaya barikat kurdu.

Sahne değişiyor ve Foster'ın tedavi gördüğü hastaneden çıkan Londra'nın kısa bir görüntüsü beliriyor. Nadir bir duygu boğazımı tıkıyor. Nabzım ağır ve yoğun atıyor. Göğsüm sıkışıyor.

Bu duygunun nostaljiye benzer bir şey olduğunu düşünüyorum. Şimdiye kadar evim dediğiniz tek yer kaçmak için çalıştığınız yerler olduğunda vatan hasreti çekmek zordur. Ama bu duyguyu karşılaştırabileceğim en yakın şey bu.

O benim evim. Ve o benim hastalığım.

Bu kötü hissi uzaklaştırmıyorum; ona tutunuyorum. Onunla ilişkilendirebileceğim her türlü duyguyu arzuluyorum. Sonra işe koyuluyorum. Göğsümdeki ateşli ağrıyı beni ileri itmek için kullanıyorum.

Dizüstü bilgisayarımın önünde oturmuş, sinyali dünyanın dört bir yanındaki proxy'lerden sektirmek için derlediğim programı kullanıyorum. Teknolojiden pek anlamam ama internet de herhangi bir sistem gibi tasarlanmıştır. Sadece mekaniği anlamak zorundasınız.

Zeki, hatta dahi olabilirsin ama yine de aptal olabilirsin. FBI çevrimiçi faaliyetlerimi araştırırken Ajan Nelson'ı hedef almak için interneti kullanmak pek akıllıca değil.

Bunu aptallık olarak tanımlayabiliriz. Kibir. Kibir. Ya da çaresizlik.

Ama göğsümde derinleşen ağrı mantığa karşı çıkıyor. Şimdiye kadar fedakârlık kavramını hiç anlamamıştım.

Nelson'ın faaliyetleri oldukça iyi maskelenmiş. FBI'nın ekipman ve kanallarını kullanması onu internette neredeyse görünmez kılıyor. Ama herkes bir iz bırakır. Belirgin bir çevrimiçi ayak izi.

Ben de onun gerçek hayattaki ayak izlerini takip ediyorum. Gece gezintilerim sırasında kontrol noktaları oluşturdum. Tahtayı sahneliyorum. Kompulsiyonlarını tetiklemek için bir dizi müstehcen görüntüden ilki.

Taklitçi doğası ne olursa olsun, o hala bir sapkın. Sadece orijinal olmayan biri.

Etrafında pek çok bilinmeyen değişken var. En büyük bilinmeyen: *neden*. Cinayetten paçayı kurtarmak için içeriden bilgiye sahip. Hatta *ne zaman* olacağına karar vermemiz için birkaç stres faktörü bile var. Onu tuzağa düşürmek için nedenine ihtiyacımız yok ama bu tasarım için faydalı olacaktır.

Ancak Ajan Nelson'ın dürtülerini daha erken harekete geçirmesini istiyoruz. Zaman çizgisini hızlandırıyoruz. Eğer ben dönüşüyorsam, meslektaşım da benimle birlikte dönüşmeli.

Bir harita çıkardım ve kontrol noktalarını işaretledim. Rockland suç mahallerine giden güzergâhlar üzerindeki yerleri.

Başkaları için, kadınlar için aile içi şiddet yardım hatlarının stratejik olarak yerleştirilmiş posterleri önemsizdir. Nelson'a göre bu resimler sapkın arzular uyandırıyor. Ne kadar ilerlerse, resimler o kadar açık hale geliyor. Erotik görüntüler. Tam görüş alanında.

Telkinin gücü.

Nelson hedefinin peşinde gününü geçirirken, tedirgin olacak. Dengesi bozulur. Bilinçaltı hazırlanır.

Günümüz çağında biri sizinle uğraşmak istiyorsa, bu zor bir başarı değildir. Bir hesap şifresini ortaya çıkarmak için çok fazla teknik beceri gerekmez. Bir gelen kutusunu şiddet içeren pornografi spam'leriyle doldurun. Bir kullanıcının sosyal medya hesaplarını hedef alarak imalı içerikler alın. İnternet aramaları sırasında Web reklamlarını etkinleştirerek serbest kalmak isteyenlere ayrık telekızlar önerin.

"Serbest bırakmak" gibi anahtar kelimeler tetikleyici kelimelerdir.

Çağrıştırıcı görüntüler onu uyandıracak, dürtülerini daha çabuk harekete geçirmeye itecektir.

Akıllı bir adam bir keresinde bana bir şeyin olmasını beklemenin akli başında bir adamı delirtebileceğini söylemişti. Onun bilgeliği Cotsworth'ta bir yıl geçirmemi sağladı. Bu adam benim biyolojik babamdı, onunla ilgili hatırladığım kadarıyla. Ayrıca delilik baş göstermeye başladığında kaderi zorlamanın yanlış bir şey olmadığını da söylemişti.

İnisiyatif alın.

İnsanlar manipüle edilmek istemeselerdi, bunu bu kadar kolay hale getirmezlerdi.

Son bir hazırlık, ajan dürtüsüyle hareket ettiğinde, bunun benim istediğim yerde olmasını güvence altına alır. Kontrollü bir ortamda. Bu çok önemli. Anahtar bu.

Her kilidin bir anahtarı vardır.

ALLY

LONDON

T Uçağım DC'ye inerken Virginia'nın silueti altın ve pembe tonlarıyla bezenmiş durumda. Başkente en son gittiğimde Suç davranışları üzerine bir konferansta konuşuyordum. Şehri zar zor gördüm.

Ajan Nelson'ın inandığının aksine, artık onu ben de görmeyeceğim.

Uçaktan indim ve Sadie beni kapıda karşıladı. Her zamanki kot pantolonunu ve tişörtünü giymiş, silahı da belinde kılıfında. Onu içeri alırken gülümsüyorum, tutarlılığı beni rahatlatıyor.

"Sonunda seni kendi bölgeme geri getirdim," diyor. "Çantaların nerede? Onları alayım sonra-" Sadie yüzümü incelerken sözünü kesiyor. Görüşmemizin üzerinden bir dakika bile geçmemişti ki davranış analisti tereddütlerimi fark etti.

"Bunun sosyal bir ziyaret olmadığını biliyorum," diyor sesini alçaltarak. "Haberleri takip ediyordum. O yüzden bana gerçekten neden burada olduğunuzu ve nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin."

"Tanrım, Sadie. Bana zaten çok yardımcı oldun..." Camdan asfalta bakıyorum. Konu ona gelince berbat bir yalancıyım ve o benim dürüstlüğüme hak ediyor.

"Londra. Ne oldu?"

Onun canlı yeşil gözleriyle buluşuyorum. "Benim için bir uçak bileti almanı istiyorum."

Ama hepsi bu değil, beni daha da inceliyor. Giyinik görünüşümü. Uçakta değiştirdiğim kot pantolon ve tişört. Kahverengi irislerimi gizleyen yeşil lensler. Farkına varınca büzülmüş ifadesini açtı.

"Tanrım," diye mırıldanıyor.

"Buna ihtiyacım var, Sadie. Başka kimseden isteyemem." "Başın belada mı?"

Başımı salladım. "Sadece iki güne ihtiyacım var. Kimsenin nerede olduğumu bilmediği iki gün."

"Kalçana yapışan şu FBI ajanı gibi mi?" Gülümsüyorum.

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Aynen öyle."

Sessizce düşünüyor. Kafasının içinde dönen dişlileri duyar gibiyim. "Onunla orada mı buluşacaksınız?"

"Hayır," diyorum dürüstçe. Grayson'dan bahsettiğini biliyorum. Onunla yaptığım son seansın merkezinde o vardı. "Hastam İrlanda'da değil ama ben onun için oraya gidiyorum. İhtiyacım olan cevapları almamın tek yolu bu."

Bir süre eleştirel bir gözlem yaptıktan sonra, başıyla yoğun havaalanının daha özel bir alanına doğru işaret ediyor. Tüm katı kaplayan devasa, kubbeli pencerelerin yanında bir dizi boş sandalye buluyoruz. Yüksek tonozlu tavan kremler ve soluk sarılarla boyanmış. Ortamdaki ışık içeriyi altın varaklı gibi gösteriyor.

"DC bölgesine dönmeye karar vermenize ne sebep oldu?" Üzerimdeki baskıyı bir süreliğine azaltarak soruyorum. "Yine Arlington'da mı çalışıyorsun?"

Sadie iç geçirir. "Pek sayılmaz. Burada danışman olarak bulunuyorum. Eski ortağıma bir davada yardım ediyorum. Hepsi bu."

Kaşımı kaldırıyorum. "Yani sırf bir danışmanlık işi için DC'de uzun süreli bir ev kiraladın." Gelmeden önce bana bir daire kiraladığını ve istediğim kadar onunla kalabileceğimi söyledi.

"Ayrıca, annem..." Sözüünü kesiyor. Sadie hiçbir zaman kişisel hayatıyla ilgili ayrıntılara giren biri olmamıştır. "Ona yakın bir yer tutmam gerekiyor. Ama iş konusunda, geri dönme seçeneğini açık bırakıyorum diyelim." Odağını pencereden dışarı çeviriyor. "Gerçekten ev gibi hissettiren tek yer orasıydı."

Bu Sadie'den derin bir meslek. Üniversite arkadaşım hiçbir zaman tek bir yere ya da kişiye bağlı kalmadı. Önceki kariyerinde Virginia eyaletini dolaşıp suçluların profilini çıkarıyordu. Tek bir yere yerleşmeyi düşünmesi bile bir sevgiliden daha fazlasını bulduğu anlamına geliyor; diğer insanlarla ailevi bağlar kurdu.

Arkadaşım için neredeyse imkansız.

"Senin adına sevindim," diyorum ve bunda ciddiğim.

Kısacık gülümsemesi vardığım sonucu doğruluyor. "Son konuştuğumuzda, hastanızla karşı aktarımla mücadele ediyordunuz." Ve işte böyle, Sadie tamamen işe koyulur. "Tüm bu olanlardan sonra, bana neden dürüstçe -"Bu yolculuğu sen yapıyorsun."

Tüm bu olanlar. Kaçırılmamla ilgili. Psikolojik işkence. Kaçıran kişinin, biyolojik ebeveynlerimin ve kız kardeşimin bulunması... Hepsi hastam Grayson'ın ellerinden çıktı.

Sadie'nin yerinde olsaydım, ülkeyi terk etmeme izin vermektense kendimi adatmayı ciddi ciddi düşünürdüm.

Hiçbir şey saklamadan gözlerinin içine bakıyorum. "Bulmacanın son parçasına ihtiyacım var."

Yalanları ortaya çıkarmaya çalışmıyorum-Grayson dürüst davrandı. Buna inanıyorum. Ancak tüm gerçeği ortaya çıkaracak olan, hikayesinden çıkarılanlardır.

Grayson'ın en başından beri neden beni seçtiğini öğrenmeye çalışıyorum.

"Kendimi bir sarkacın üzerinde sallanıyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "İki karşıt arasında gidip geliyorum. İkisi de eşit derecede hayati ve eşit derecede

zarar görmüş. Sarkaç sonsuza kadar sallanamaz ve durduğunda, doğru kişinin galip gelmesini sağlamam gerekiyor."

Beni yakından değerlendiriyor, o delici bakışları her katmanı soyuyor. Bir kez olsun, bulacağı şeyden korkmuyorum. Sadie sırlarım konusunda güvenilebileceğim tek kişi.

Ciddiyetle başını sallıyor. "Ne zaman yola çıkıyorsunuz?"

Telefonumu kontrol ediyorum. "Bir saatten az," diyorum, rahatlamış bir şekilde. "Boston aktarmasıyla Dublin'e dokuz saat. Bulabildiğim en hızlı ve en *pahalı* uçuş."

"Pekâlâ." Ayağa kalkıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Etrafında kısa bir süre dönüyor. "Pasaportumu almak için."

İçime bir rahatlama çökerken kendimi gülümsemekten alıkoyuyorum. Sadie yokken çantamı hızlıca topluyor ve gelişmeler için interneti kontrol ediyorum. Foster kritik bakımdan çıkmış ama hastanede yatmaya devam ediyor. Ajan Nelson'ın varlığı Bangor'dan Portland'a kadar belgelenmiş. Portland raporunu kontrol ederken kaşlarım çatıldı. Portland'da ne var?

Endişelenmeye başladığım sırada Sadie geri dönüyor. Elime bir zarf tutuştururken, "Bunun beni rahatlatacağından emin değilim," diyor. "Ama tariflerimizin uyuşması inanılmaz bir şans. Saç rengi. Boy uzunluğu. Tek belirgin fark göz rengi, onu da lenslerle halletmişsiniz."

Bunun ne kadar büyük bir şans olduğunu düşünüyorum. "Lensler zaten bendeydi," diye itiraf ediyorum. "Doktorum bana teklif etti ve ben de kullanmayı hiç düşünmediğim halde kabul ettim." Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Grayson bunun bir tesadüf ya da şans olmadığını söylerdi. Hayatımızı bir amaç doğrultusunda tasarladığımızı. Bu amacı anlamadan çok önce bir şeyleri harekete geçiririz."

Kaşları çatılıyor. "Kadere inanan biri misin?"

"Daha çok, bilinçaltımız bir noktada birbirimiz için değerli olacağımızı belirlediği için erkenden birbirimize çekildik.

hayatımız."

Gülüyor. "Seni özledim London, ama seninle arkadaş olmanın getirdiği beyin kramplarını değil."

Ona içten bir gülümseme sunuyorum. "Touché."

Yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Belgelerin arasına ehliyetimi, kullan-at telefonumu ve kredi kartımı koydum. On bin limitli. Yapman gerekeni yap, geri kalan her şeyi sonra düşünürüz. Şimdi bana telefonunu ver." Kaşlarımın şaşkınca çekilmesi üzerine, "Yani takip edilmiyorsun." dedi.

Ona telefonumu uzattım. "Teşekkür ederim." Bana olan güveni kararımı güvence altına alıyor. Bu doğru yol. Cüzdanımı çıkardım ve ona bir kredi kartı uzattım. Elinin tersiyle itmeye çalıştı. "Yerimi tespit etmek için. Limit yok. Çıldır."

Kartı kabul ederken, "Peki o zaman. Belki saçımı yaptırırım. Ve yeni bir gardırop. Böylece şehirde seçkin Dr. Noble olarak dolaşabilirim." Saçlarını geriye doğru sallıyor, burnunu havaya kaldırıyor.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

Parmağını başparmağından bir santim uzağa koyuyor. "Sadece birazcık." Sonra yüzüne ciddi bir ifade yerleşiyor. "Dikkatli ol."

Ona sarılıyorum. Sadie de bana sarılınca şaşırıyorum. "Sarılacağım," diye söz veriyorum.

O zaman yeni kimliğimle ve Dublin'e vardığımda sadece belirsiz bir başlangıç noktasıyla yola çıkıyorum. Grayson ve benim -tasarımımızın- sadece bir kaçınılmazlık olduğuna ve kötü kader olmadığına güvenerek.

Benim sallanan sarkacım, onun gerçek tasarımına göre mecazi olabilir ama her ikisi de uzun zaman önce harekete geçti.

OceanofPDF.com

DEVINEMONSTERS

GRAYSON

O Geçtiğimiz yirmi dört saat içinde Foster'ın saldırısı viral hale geldi. Bir zamanlar barışçıl olan fanatikler ve protestocular çatıştı ve savaşımaya başladı

birbirleriyle. Kavgalar, isyanlar. Histeri. İsyan teçhizatlı polisler sokakları tıkıyor. Haberler bu çılgınlık haberleriyle dolup taşıyor. Eyaletin dört bir yanından kolluk kuvvetleri düzeni sağlamaya yardım etmek için çağrılıyor.

Saatlerdir uyumadım.

Kaos bir tür sığınak haline geldi ve özel tim çabalarını Bangor'a yoğunlaştırırken beni saklı tutmaya yardımcı oldu. Londra muhabirlerin dilinde kalmaya devam ediyor, ancak spot ışıklarından kayboldu.

Tedirginlik beni sarsıyor. Onun nerede olduğunu -Nelson'ın nerede olduğunu- bilmemek beni uykudan alıkoyuyor. Huzursuzluk içimi kemiriyor. Bir rahatlama istiyorum. Zorlamalar asla uzun süre kontrol altında kalmıyor.

Sokaklarda yürürken, psikoz yayan, zihinleri enfekte eden bir bulaşıcı hastalık olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Hepsi kafamın içinde olabilir. Tanık olduğum şey çarpık bir dünya algısı olabilir ve ben şu anda Londra'nın terapi odasında deli gömleği giyerek oturuyorum.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, kafam karışmış, canım kafein çekiyor. Uyku yoksunluğu. Bu lanet bir katil.

Kapüşonumu aşağıya çekiyorum ve Rockland'da gündüz vakti çalışan kalabalığın arasına karışıyorum. Nelson'ın suç mahallerine gittiği yolla aynı. Sığınağın yanından geçiyor.

Kaldırımından aşağı göç eden küçük işçi karıncalar gibi yığılan kümenin içine daldım. Büyük ahşap tabela bar için bir işaret. Ajan Nelson bu tabelayı daha önce görmüştü. İnternette karşısına çıkan rastgele reklamlar, kolay hedef vaadiyle onu bara çağırıyordu. Rahatlama.

Caddenin karşısındaki bir kafede görevimi yapıyorum. İki kuş. Tek taş. Akşamdan kalma bir baristadan büyük bir kahve sipariş ediyorum, sonra da pencerenin yanına oturup etrafı izliyorum.

Bardağı boşalttığımda Nelson hala gelmemişti.

Masaya birkaç dolar bırakıp dışarı çıkıyorum. Bir yerde uzun süre kalma riskini göze alamam. Belki Nelson gün içinde günaha girme riskini göze alamaz. Gün ışığında yeniden ortaya çıktığımda, kafatasımda bir acı hissediyorum. Siyah noktalar görüşümü dolduruyor.

Bir ara sokağa girip sırtımı tuğlaya dayadım. Rahatsızlığın içinden nefes alıyorum. Hala ceketime yapışan leylak kokusu acının bir kısmını dağıtıyor. Ertelemeyi otobüs durağına varmak için kullanıyorum.

Uykuya ihtiyacım var. En büyük beyinler bile onsuz çalışamaz.

Bangor'a giderken, küçük Çin bebeği kızı ve annesini düşünüyorum. Onun durumunu düzeltmek ne kadar kolay görünüyordu. Annesini denklemden çıkarırsak daha iyi bir yaşam şansı olabilirdi.

Belki de değildir.

Kendini berbat insanların olduğu berbat bir koruyucu ailede bulabilir. Sistemden yararlanan canavarları çok iyi biliyorum.

Görüşümdeki karanlık noktaları kırıştırıyorum, göz kapaklarım ağırlaşıyor. Düşüncelerim bulanıklaşıyor. Londra olmasaydı, muhtemelen Nelson'ı çoktan öldürmüştü olurum. En mantıklı çözüm bu gibi görünüyor.

Ama ölürse, gizli kişiliğinin kanıtı da onunla birlikte ölür.

Kimse taklitçi bir katil olduğuna inanmaz. Özellikle de parmaklar bir federal ajanı işaret ediyorsa.

London haklı. Ona hâlâ ihtiyacımız var. *Sabır.*

Hareket etmeye devam ediyorum, Rockland'a geri dönüyorum, Nelson'a hazırlanmak için Sığınak'ta oturuyorum. Eninde sonunda orada ortaya çıkacaktır. Ama önce, Londra'nın binasına bir göz atmak istiyorum. Sadece bir bakış, bir esrarkeş için küçük bir vuruş gibi. İstekleri beslemek. Otobüs onun binasının önünden geçiyor ve ben de manzarayı seyrediyorum.

Bir grup protestocu merdivenlerin önünde çember oluşturuyor. Londra hakkında slogan attıklarını fark ettiğimde ağzımda bir gülümseme beliriyor.

Protestocular öfkeli, Maine Meleği gibi hayvanları serbest bırakan sisteme kızgınlar.

Sanırım onlara psikologların hükümetle çok az ilgisi olduğu konusunda ipucu vermek muhtemelen yardımcı olmayacaktır. Bu insanlar ikna edilemez; olmak da istemezler. Ne kadar saçma olursa olsun inançlarında haklıdır. Hüküm giymiş katiller için idam cezasını uygulayarak barış talep etmek.

Ne kadar ironik.

Söyledikleri şarkılar aklıma takılıyor. Daha çok hoşuma gidiyor.

Gerçek şu ki, biz şiddet yanlısı bir türüz. Asla barışçıl olamayacağız. Dünya'nın kendisi şiddet dolu bir rahimde doğdu. Nüfuslanmak için bir fısıltıyla uzayın boşluğuna gizlice girmedi. Şiddetli bir patlamayla var oldu. Şiddete yatkınız, çünkü bu bizim atomlarımızda var.

Cinayet.

Savaş.

Hitler. Cengiz Han. Büyük İskender. Binlerce, *milyonlarca* insan öldürdüler. Güç için öldürdüler. Korku ve merhameti bir silah olarak kullandılar. Kötülüğün en saf hali. Medeniyetler onların döktüğü kanlar üzerine inşa edildi.

Akademisyenlerin bu adamların deli olduğunu iddia ettiklerini duydum - ama delilik değilse de deha nedir? Akıl hastalığı kötülük için yaygın bir örtmece.

Sadist katillerin çok azı gerçekten delidir. Tam tersi. Cinayetden paçayı kurtarmak için tüm imkanlarını kontrol altında tutmaları gerekir. Ve bundan kâr elde etmek için.

Tezahürat yapan fanatikler bana tapıyor, onlar da Londra'ya. Protestocular yüzlerine tükürürken, ofis binasının dibinde eğiliyor, onu bir tanrıça olarak övüyorlar.

Tanrı bile olabiliriz.

Çağlar boyunca, tanrılara tapıldığı kadar sürgün de edilmişlerdir. Kitleler başarısızlıklarından nefret etse de onlardan hep korkuldu. Korku sevgiden daha güçlüdür. Tanrıların merhameti yoktur. Bu sayede kalabalıkları katledebiliyorlar.

Birilerinin bu korkuyu, bu gücü kullanması gerekiyor. Ve doğal düzeni hazmedemeyecek kadar zayıf olanlar sadece güvenli köşelerinden saklanıp yargılayabilirler. Biz tanrıyız ve bizden korkulmalı.

Kendi kendime gülüyorum.

Ya da muhtemelen deliyim.

OceanofPDF.com

OCEANSAPART

LONDON

T İşte araba kullanmamamın bir nedeni. Küfrediyorum ve küçük, yabancı kiralık arabanın viteslerini küçültmeye çalışıyorum, tek elimle direksiyonu tutarken gıcırđıyorum. Yanlış şeride girdim ve arabayı hızla sağa çektim. "Lanet olsun."

Ben berbat bir sürücüyüm.

Bir saat önce Dublin'e indim, iyi vakit geçiriyordum, ta ki Kells'e sabah erken saatlerde tren veya otobüs olmadığını keşfedene kadar. Zaman zaten aleyhime işlerken tek seçeneğim korkumu yenip araba kiralamaktı. Sadie'nin kredi kartını kullandım ve işte buradayım, sabahın erken saatlerinde dolambaçlı iki şeritli bir otoyolda ilerliyorum.

Gökyüzünü kaplayan yoğun karanlık yardımcı olmuyor, farlar buğulanıyor ve ilerideki yolu zar zor aydınlatıyor.

Deli olmalıyım.

Beni İrlanda uçağına bindiren delilik bir yana, Grayson'ın annesinin izini sürmeye çalıştığım için kendimi kanıtlamış olmalıyım. Ne bulmayı umuyorum ki?

Kullan-at telefondan saati kontrol ettim. Saat sabahın 5'ine yaklaşıyor. Rebecca Sullivan'la ilgili son dakika araştırması bana onun bilinen son adresini verdi. Yapabilirim

Tek umudum hâlâ orada olması ve bu saatte kapısını çaldığımda yüzüme bir kapı çarpılmaması.

Çok ileri gittim.

Gerçekten.

İleride küçük bir sokak tabelası görüyorum ve dönüşü yapmadan önce yavaşlayarak sürünmeye başlıyorum. Sokak lambaları birbirinin aynısı tuğla evlerin arasından geçen yolu aydınlatıyor. Rebecca'nın en son adresinin olduğu birimi buluyorum ve araba yolunun yanına park ediyorum.

Ölçülü nefesler alarak direksiyonu tutmaya devam ediyorum. Sonra parmaklarımı kurtarıyorum ve arabanın sıcaklığından ayrılıyorum. Arabanın kapısının çarpma sesi şirin mahallede yankılanıyor. Araba yolundan yukarı çıkarken ceketimin cebindeki ipi düşünerek ellerimi silkeliyorum.

Neredeyse kapıya varmıştım ki bir köpek havlamasıyla irkildim ve verandanın ışığı yandı. "Kahretsın."

Olduğum yerde donup kaldım. Şimdi ne olacağından ya da bir sonraki hamlemden emin değilim.

Ön kapı açıldı. "Kimsin sen?"

Kadının sesi sert, sanki hayatı boyunca sigara içmiş gibi. Kalın bir Kuzey İrlanda aksanı var, bana Grayson'ın derin sesinde ara sıra duyduğum tınıyı hatırlatıyor. İçimde bir sızı sekiyor.

Öne doğru bir adım atıp çenemi kaldırıyorum. "Merhaba. Benim adım-" Alışkanlığımdan dolayı ona adımı söylemeden kendimi durduruyorum. "Sadie Bonds. Amerikan kolluk kuvvetlerindenim-"

Alay ediyor. "Evet, bunu görebiliyorum. Bu kadar erken ne istiyorsun?"

Loş ışıkta yüzünü zar zor seçebiliyorum ama soluk pembe bir bornoz giymiş, griye çalan saçlarını dağınık bir topuz yapmış. Yanındaki siyah labradoru agresif bir şekilde susturmaya çalışıyor ve sonunda mızımızlanan köpeği içeri göndermek için ellerini çırpıyor.

Ellerimi ceketimin içine sokuyorum, sabahın soğuğu ve sinirlerim titrememe neden oluyor. "Rebecca Sullivan sen misin?"

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor ve kapıyı kapatıyor. Kafasını kaldırdığında, yanağında boylu boyunca uzanan beyaz bir yara izini açıkça görebiliyorum. Yüzünü örtmek için bir tutam saçını hızla öne doğru savuruyor. "Sizin bütün bunlarla işinizin bittiğini sanıyordum. O burada değil. Yıllardır annesiyle hiçbir şey yapmadı." Yine alay ediyor. "Ondan çok daha uzun süredir." Omuzlarım düşüyor, vücudumdaki gerginlik azalıyor. Bu bir Grayson'ın annesi. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi."

"Şimdi bekle." Bornozunu çekiştirip kemerini sıkıyor. "Becky'den ne istiyorsun?"

Annesi değil ama nerede olduğunu biliyor. "Sorularım var. Sadece onun bildiği ve yetkililere yardımcı olabilecek şeyler-"

"Becky'den hiçbir cevap alamayacaksın, sana söylüyorum. A.B.D.'ye dönsen iyi olur. Çocuk bir daha buraya gelmeyecek. Ona yapılanlardan sonra olmaz."

Gözlerimi kısarak onun hızlı ve aksanlı sözlerini takip etmeye çalışıyorum. "Rebecca'yı nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Bir elini havada sallıyor. "O cürufun kafası gitti." Kaşımı kaldırdığımda açıklıyor. "Becky tımarhanede. İyi kurtulduk."

Görünüşe göre, şu anda Rebecca'nın evinde yaşayan kadın onun yaşayan tek akrabası ve engelli çekleri kesilene kadar ona bakmış. Anladığım kadarıyla Becky ona yük olmaya başlamış ve kız kardeşi de hastanenin onu almasına izin vermiş. Kapıyı suratıma çarpmadan önce son sözü "*iyi ki kurtulduk*" oldu.

Bir saat daha yollara göğüs gerdikten sonra Dublin'in kenar mahallelerinde yer alan bir psikiyatri enstitüsü olan Meadow Sağlık Hizmetleri'ne giriyorum. Bir yer bulana kadar otoparkta dolaşıyorum, sonra telefonumdan koğuşun bilgilerini çekmeye çalışıyorum.

Web sitesine göre, tesis henüz açılmamış. Nefes nefese bir küfür salıyorum, sinirli bir şekilde. Uçakta uyudum, bu yüzden dinlenemeyecek kadar gerginim, kendimde değilim. "Burada ne halt ediyorum ben..."

Sonraki bir saatimi internetteki gelişmeleri okuyarak geçiriyorum ve yerel haber kanalına göz atarken kalbim sıkışıyor. FBI ofisim için bir arama emri çıkartmış. Rapora göre aramayı Ajan Nelson yönetiyor.

Tabii ki öyle.

Sana bir sürpriz bıraktım, Nelson.

Şimdi merak ediyorum, benden Maine'den ayrılmamı isterken, güvenliğim için duyduğu görünürdeki endişe daha çok kendi çıkarları için miydi - beni yolundan çekmek için.

Arama sırasında en azından birinin orada olduğundan emin olmak için hem Lacy'ye hem de Young'a mesaj gönderiyorum. İkisi de cevap vermeyince içimi bir endişe kaplıyor ama sonra saat farkını hatırlıyorum. Kahretsin. FBI'ın hasta dosyalarım gizlice girmediğinden emin olmalarını rica eden bir mesaj daha gönderiyorum.

Daralmış ciğerlerime bir nefes çekiyorum.

Kasetler boş.

Yine de rahatlama çok az. Sahte bir güvenlik duygusuna inanarak kendimi ilk kez kandırmıyorum. Tek endişem Ajan Nelson'ın Dali'nin arkasında ne bıraktığımı keşfeden kişi olmaması. Ama FBI'ın hastama olan saplantılı sevgimden duyduğu kişisel hoşnutsuzluk dışında, kanıt olarak yapabilecekleri pek bir şey yok.

Doğru sahnelemeye dikkat ettim.

Bir araba kapısı çarparak dikkatimi çekti. Kafamı kaldırdığımda bir adamın tesise doğru yürüdüğünü görüyorum. Hemen telefonu cebime atıp anahtarları alıyorum. Adamı binanın önüne kadar takip ettim.

"Affedersiniz," diyorum yetişmek için koşarak.

Arkasını dönüyor, ince beyaz saçları serin esintiyi yakalıyor. "Evet? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sen Amerikalısın." Bu bir suçlama gibi geliyor ve adam gülümsüyor.

"Aslında öyleyim. Kayıp mı oldunuz?"

"Hayır, üzgünüm," diyorum düşüncelerimi yeniden toparlayarak. "Bir hastayı ziyaret etmek için buradayım." Gülümsemesi inceliyor. "Ziyaret saati dokuza kadar değil."

Gitmek için dönüyor ve ben tekrar deniyorum. "Özür dilerim ama çok kısa bir süre için buradayım... ve bu hastayı görmem son derece önemli. En azından biriyle konuşmama yardım edebilir misiniz bayım?"

"Dr. Collins," diye düzeltiyor. Umut gibi bir şey kıvılcımlanıyor. Ona sadece bir Amerikalı olarak değil, bir meslektaş olarak da yakınlık duyuyorum. "Peki ya siz?"

Elimi uzatıyorum. "Dr. Noble."

Bu noktada neyi riske atıyorum? Bu doktorun güvenine ihtiyacım var.

Dr. Collins elimi sıkıyor ve başıyla ön kapıya doğru işaret ediyor. "Hadi gelin. Bunu içeride daha ayrıntılı konuşuruz. Bu sabah hava çok acımasız."

Yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Teşekkür ederim."

Beni koridorlardan geçirerek ofisine götürüyor, sıcağa şükrediyorum. "Oturun, Dr. Noble."

Ceketimi minderli bir sandalyenin arkasına koyuyorum. Temiz, sade ve sofistike psikiyatri koğuşunda kendimi yabancı hissediyorum. Kot pantolonuma ve sade kazağıma bakarken, Sadie'nin onca eğitimine rağmen neden polis merkezlerinde çalışmayı seçtiğini merak ediyorum. Ayrıca bilerek mi böyle giyindiğini de merak ediyorum; başkalarını şaşırtmak için.

"Kahve?" diye soruyor doktor, ofisinde kurduğu bir makineyi işaret ederek.

"Evet, lütfen."

Dağıtıcıyı kurmakla meşgul. "Nerelisin?" "Maine. Maine'de kendi özel muayenehanesi olan bir suç psikoloğuyum.

Bangor."

Yavaşça başını sallıyor. "Uzun bir yol kat ettiniz. Bu hasta önemli olmalı. Yine de bir suç psikoloğunun hastalarımızdan herhangi birinden ne isteyeceğini merak etmeden edemiyorum." Önüne beyaz bir kupa koydu. "Çoğunun dış dünyayla bir bağı kalmadı."

Ellerimi bardağın etrafına sararak kendimi daha da ısıtıyorum. "Rebecca Sullivan birinin nerede olduğuna dair potansiyel bilgiye ya da bu kişinin tutuklanmasına yol açabilecek başka bilgilere sahip olabilir." Bu büyük bir sıçrama ama kulağa o kadar da şüpheli gelmiyor. Polis yetkilileri, Grayson'ın nerede olduğu resmi olarak belirlenmiş olmasına rağmen, Grayson'la bağlantılı herhangi birini arıyor.

Doktorun gözlerinin arasında bir oluk oluşur. "Beni takip edin, lütfen."

Tavrındaki hızlı değişim ve ani isteği beni ürkütüyor. Sonunda ayağa kalkmadan önce tereddüt ettim. "Kusura bakmayın. Hâlâ biraz sersemim."

Dr. Collins cevap olarak sadece sıkı bir gülümseme sunuyor. Rebecca'nın adının geçmesi bir alarmı mı tetikledi? Karşı koridordan dönüp beni hastanenin başka bir kanadına yönlendirene kadar binadan çıkarılacağımdan endişeleniyorum.

"Keşke önce arasaydın," diyerek bir perdeyi kenara çekti ve bana önden gitmemi işaret etti. Daha sonra bir kapı sırasının yanına bir anahtar kart yerleştirdi, bir bip sesi bize giriş izni verdi.

"Nedenmiş o?"

"Seni uzun bir yolculuktan kurtarırdı." İlk odaya girmemi işaret etti.

İçeri girdiğimde, bakışlarım bir sandalyeye kıvrılmış buruşuk görünümlü bir kadına takılıyor. Amaçsız bakışları duvara dikilmiş, gözleri görmüyor.

"Becky yıllardır tepki vermiyor," diye devam ediyor. "Sanırım artık buna tamamlanmamış iyileşme deniyor ama eski alışkanlıklarımı mazur görmelisiniz. Hâlâ tedaviye dirençliden yanayım."

Bakışlarımı solmuş kadından ayıramıyorum - zayıflığının ve derin kırıksıklıklarının altında

Grayson'ın yüz hatları. "Üzgünüm ama tedaviye dirençli...?"

"Şizofreni," diyor açıkça.

Zemin aniden kayıyor, yok oluyor. Yoğun bir serbest düşüş duyularımı alt üst ederken düşüyorum, midem zonkluyor, ta ki bir çarpmayla o ana geri dönene kadar.

Her şey bir anda birbirine çarpıyor.

Doktorun beni izlediğini hissedebiliyorum. Yutkunuyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "İyi misiniz, Dr. Noble?" diye soruyor, merakla başını eğerek.

"Evet, üzgünüm. Yine jetlag yüzünden olmalı." Kendim de bir doktor olarak, bu hastayla konuşmak için buradayım, onun durumu hakkında zaten bilgi sahibi olmalıydım. Belli ki Dr. Collins bilgisizliğime şaşırmış. Ben de araştırdığım kamu kayıtlarının hiçbirinde bundan bahsedilmemesine şaşırdım.

Sel suları akıyor, cevaplar çok hızlı geliyor. Grayson'ın yanında her zaman hissettiğim batma hissi, keskin bir netlikle çözüldü. Bu onun sakladığı şey.

Ona duyduğum yakınlığı bir kez daha riske atarak, "Dr. Collins, bunun alışılmışın dışında olduğunu biliyorum, ancak bu kadar yolu geldiğime göre, hasta dosyalarına erişme şansım var mı?" diye sordum.

Beni yakından inceliyor. "Alışılmışın dışında ama buna izin verme eğilimindeyim." Rebecca'ya bakıyor. "Bu noktada herhangi birinin verebileceği çok az zarar olduğunu düşünüyorum."

"Teşekkür ederim-"

"Bana karşı tamamen şeffaf olduğun gerekçesiyle," diyor. Bir gerçek anı. "Onun oğlu benim hastam."

Anlayış yüzünün çizgilerine yerleşiyor. "Bir oğlu olduğunu bilmiyordum." Uzun bir süre daha bir şeyler düşündükten sonra duvara monte edilmiş ekrana doğru döner. Teknolojiye lanet okuduğu bir dizi eylemden geçtikten sonra el telefonunu eline alır. "Emily, Becky Sullivan'ın odasına bir hemşire istasyonu getirebilir misin lütfen?"

Güldüğümü gizliyorum. "Tekrar teşekkürler, Dr. Collins."

Saatini kontrol ediyor. "Ziyaretiniz sırasında emin ellerde olacağına inanıyorum," diyor, soruyu ima ederek.

Başımı salladım. "Tabii ki."

"Vizitemi tamamladıktan sonra tekrar kontrol edeceğim." Sonra Grayson'ın annesiyle yalnız kaldım.

Yanına bir sandalye çekip ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Merhaba Rebecca. Ya da Becky demeyi seviyorsun, değil mi?" Katatonik kalmaya devam ediyor. Nöbetler ne kadar sürüyor? Ne sıklıkla?

Kapı açılıyor ve bir kadın -sanırım Emily- odaya bir araba getiriyor. Benimle birlikte sistemin üzerinden geçiyor ve bana sadece Rebecca'nın dosyalarına erişim izni veriyor. "İşiniz bittiğinde, buradan çıkın." Ekrandaki programı işaret ediyor.

Ona teşekkür ediyorum, sonra da en eski kayıtlardan başlayarak işe koyuluyorum. Psikolog şapkamı takarak Becky'nin tıbbi geçmişini bir profesyonel gibi gözden geçiriyorum. Dosyalarına göre yıllar içindeki davranışları, şizofreniden muzdarip birçok kişiye benzer nitelikte. Akıl hastalığına dair yerleşik bir geçmişi olduğu için erken dönemde, ergenlik yıllarında keşfedilmiş. Pek çok kişi gibi Becky de tedaviye başlayıp bırakmış. Sonunda on dokuz yaşına geldiğinde ilaç tedavisini tamamen reddetti.

Onu bir doktor gibi değerlendiriyorum. Davranışlarını ve hatta tedaviyi reddetme kararını anlıyorum. Ama profesyonelliğimi bir kenara bıraktığımda, bu kadından nefret ediyorum.

Kişisel olarak -çünkü oğlunu tanıyor ve seviyorum- onu sarsmak, neden ilaç tedavisini reddedip bunun yerine kendi kendine ilaç almayı seçtiğine dair bir cevap talep etmek istiyorum. Aşırı dozda eroin aldığına dair çok sayıda acil servis raporu var. Hastalığı ve uyuşturucunun birleşimi bir çocuk için zehirli bir yaşam ortamı oluşturacaktır.

Bu diğer kayıtlarla da kanıtlandı, aile içi şiddet kayıtlarıyla. Kırıklar, çürükler, kırık kemikler. Çizelgelerde erkek arkadaşının ya da eşinin adı yok.

Grayson'ın biyolojik babası da bu işin içindeydi. Ama göğsümde bir sızı ile Grayson'ın da bu istismara maruz kaldığını varsayabilirim.

Çoğu akıl hastalığında kendi kendini tedavi etmek alışılmadık bir durum değildir, ancak Becky'ye daha fazla saygı duyuyorum. Yaptıklarından dolayı onu daha fazla sorumlu tutuyorum.

Ben de insanım.

Yanıt vermeyeceğini bilsem de yüksek sesle, "Hastalığınızı birçok hastamla birlikte tedavi ettim," diyorum. "Benim hastam olsaydın, ihtiyacın olan tedaviyi almanı sağlardım. Hatta bugün sağlıklı bir yaşam sürüyor, toplum içinde, işlevsel ve katkıda bulunuyor olabilirdin."

Ekranı değiştiriyorum ve başka bir dosya açıyorum. Bu dosyanın tarihi Grayson'ın onunla yaşıyor olabileceği zamanlara ait. "Ve sen bir anne olduğun için çocuğunun acı çekmemesini sağlayabilirdim. Sanırım bunu doktorların ayaklarına bırakmalıyım. Grayson'ın onunla ilgilenen biri olmalıydı."

Göz ucuyla Becky'nin göz kırptığını görüyorum.

Odasına girdiğimden beri yaptığı ilk hareket bu. Sandalyemi döndürüp ona bakıyorum. "Grayson," diyorum tekrar.

Göz kırp.

Elimden geldiğince dikkat çekmeden odaya göz atıyorum ve kapının üstündeki köşede duran kamerayı fark ediyorum. Çoğu tesiste hastaları izlemek için video var ama ses yok. Bunun bu koğuş için doğru olup olmadığından emin değilim ama şu anda benim için risk almaya değer.

Arabayı Becky'ye yaklaşıtıyorum. Kolçağı kavırıyor, parmakları bembeyaz.

"Bir oğlun vardı Becky. Adı Grayson'dı."

Birkaç kez daha çılgınca göz kırpınca dinlediğini anladım.

"Sefil bir ailen vardı, değil mi? Çekler artık gelmediğinde sizi hiç umursamayan bir kız kardeş. Seni istismar eden ve ticaretini yapan bir erkek kardeş.

Çocuklar. Kendi oğlunu kime sattın... Ne için? Para için mi? Uyuşturucu için mi? Yoksa sadece Grayson'a bakma yükü çok fazla geldiği için mi?"

Ağzı seğiriyor, yüz hatları garip düzenlemelerle tık tak ediyor. Sonra: "İblis."

Kelimeyi ancak bir nefes kadar duyabildim. Emin olmak için adını tekrar söyledim. "Grayson."

"İblis," diye fısıldıyor, süt rengi gözleri benimkilere kilitleniyor.

Bir kez başımı salladım. Rebecca Sullivan, sanrılı halinin ortasında, kendi oğlunun şeytani bir güç olduğuna inanıyordu. "Ona ne yaptın?"

Ama içeri girdiği anda Becky gitti. Gözleri donuklaştı, bakışları yanımdan geçip gitti.

Bağlantıları kuracak kadar biliyorum. Tıpkı Grayson'ın her bir yapboz parçasını yerine yerleştirmesi gibi, yapbozun eğimli kenarlarının resmi yırttığını, bir hayatı parçaladığını görebiliyorum.

Klavyeye dokunuyorum, kendime kamera için yapmam gereken bir hareket veriyorum. Gözlerimi ekrana dikip Becky ile konuşuyorum. Hâlâ orada bir yerde. "Tüm bunlar hastalık yüzünden miydi Becky? Yoksa oğluna işkence etmeyi kolaylaştıran bencil bir yanın mıydı? Dediğim gibi, şizofren hastaları tedavi ettim, çoğu asla şiddete başvurmadi. İronik, kariyerimi suçlulara adadığımı düşünürsek. Ama bu doğru. Doğru ilaçlar ve tedavi planıyla iyi bir hayat sürebilirdiniz." Ona doğru bakıyorum. "Hastanın şiddet eğilimleri olmadığı sürece. Sonra bu karışıma sokak uyuşturucularının eklenmesi yangına körükle gitmek gibidir. Delilik zihni harap eder, kontrol edilemeyen bir çalı yangını yakar, yakar..."

Dudaklarında bir titreme var. Sadece küçük bir tepki, ama orada.

Sesimi alçaltıyorum, daha samimi. "Bir keresinde derisinin altında böcekler yaşadığına inanan bir hastam vardı. Kolları kan içinde kalana kadar tırnaklarını etine geçirirdi. İşte böyle bir şey, değil mi Becky? Orada kapana kısılmak, gördüğünüz ve yaptığınız tüm kötü şeylerin böcekler gibi içinizde gezinmesi. Derinin altında kıpır kıpır, örümcek bacakları gıdıklıyor.

Etinizi içten dışa doğru... ama onlara ulaşamazsınız. Denemek için bile hareket edemiyorsun."

Parmaklarından biri atlıyor. Tırnakları sandalyenin koluna batıyor ve ben gülümsüyorum.

"Hangisi daha kötü olurdu bilmiyorum," diyorum. "Kanayana kadar tırnaklarını derinin üzerinde gezdirmek mi, yoksa korkudan felç olmak mı? Her böceğin etini ısırđını hissetmek ve onu durduramamak."

Uzanıyorum ve parmaklarımı olabildiğince hafifçe kolunun üzerinde gezdiriyorum. İrkiliyor ve bir an için bir damla gözyaşının serbest kalabileceğini düşünüyorum. Ama korkusunu içine gömüyor. Onunla birlikte azap dolu derinliklere hapsolmuştum. "Artık neden korktuğunu bildiğime göre," diye fısıldıyorum ona, "onu serbest bırakacağım."

Ayağa kalkıyorum ve ekranı temizliyorum. Grayson'ın annesinin yanından ayrılırken Dr. Collins'e minnettar bir "teşekkür" daha ediyorum ve silahlanmış olarak dünyaya yeniden giriyorum. Planlanmış kalkışımın önce son bir durağım ve yeterli zamanım var ve Becky'nin tıbbi dosyasından ezberlediğim evin adresini takip ediyorum.

Dr. Collins'in önerdiği gibi yapabilirdim; arayabilirdim. Becky'yi araştırarak bulabilirdim, gerekirse bir dedektif tutabilirdim. Tıbbi geçmişine ulaşabilirdim. Buradan kilometrelerce uzakta da aynı sonuca varabilirdim, hiç okyanus ötesine uçmam gerekmemişti.

Bu yüzden burada değilim.

Arabayla eve doğru giderken, onu kendi gözlerimle görmem gerektiğini biliyordum. Grayson'ın çocukluk evine bakmak ve içindeki çocuğu hayal etmek istiyorum, tıpkı bodrumumdaki parmaklıklara dokunduğu, demiri saygıyla okşadığı, zaman ve mekânın ötesinde benimle bağlantı kurduğu gibi.

Ev eski. Muhtemelen Grayson burada yaşarken eskiydi. şimdi tahtalarla kapatılmış, yıkılmış. Terk edilmiş. Okyanus esintisi ön bahçedeki uzun otları kırbalıyor, gri ahşap yontulmuş ve tuzlanmış, yılların deniz

tükürüyor. Bu küçük, dolambaçlı okyanus kıyısına The Burrows deniyor.

Saçımı arkadan bağlayıp eve doğru ilerliyorum. Calvin'in Grayson'ın soyuyla ilgili bana gönderdiği belgeleri hatırlıyorum. Bu adres aynı zamanda baskına uğrayan evin, yani amcasının çocuk kaçakçılığı yaptığı evin de listesindeydi. Bir noktada Becky, Grayson'la birlikte burada yaşamış olmalı. Hangisinin önce geldiğinden emin değilim; Grayson'ı kardeşine satma teklifi mi, yoksa kardeşinin Grayson'ı ondan alma ısrarı mı... Ama bunun bir önemi yok.

Önemli olan tek gerçek, annesi gittiğinde Grayson'ın geride kaldığıdır.

Eve doğru yürüyorum ve gevşek bir tahta arıyorum. Sonunda bir tanesi yerinden çıkıyor ve yerinden çıktığında, kapıya yapıştırılmış sarı bir polis bandı şeridi görüyorum. Burada yaşanmış olması gereken dehşeti, yetkililerin kurbanları nasıl bulduğunu düşünüyorum ve evin neden kapatıldığını, unutulduğunu anlıyorum. Sokaktaki diğer sakinlerden ayrı, hayalet bir ev.

Vücut ağırlığımı kullanarak kapıyı açmayı başardığımda, ana odanın ortasında durup duyularımın yolumu yönlendirmesine izin veriyorum. Hastalarımın bir diğeri kendi evinde, karısının ve ailesinin hemen altında kadınları öldürdü. Bodrum katları ideal öldürme noktalarıdır. Dünyayı ve hatta suçluya en yakın olanları bile karanlıkta tutuyor.

Ancak bu ev okyanusa yakın. Bodrum yok. Garaj da yok. Dar koridorda yürüyorum, sıkışık yatak odalarına bakıyorum, her şey çok açık geliyor. Açıkta.

Nerede?

Çatlak yatak odası pencerelerinden birinden bir sera görüyorum.

Sahile doğru giderken her yerde onları fark ettim. Neredeyse her evin bahçesinde en az bir çadırlı sera vardı. Bazılarında birkaç sıra şeffaf muşamba ünitesi var.

Merakla arka tarafa doğru ilerledim ve seranın kapısını iterek açtım. Sarmaşıklar ve yabancı otlar girişi neredeyse kapatmış ama içeri adımımı attığımda cevabımı alıyorum.

İlkel sarkaç düzeneğinden geriye kalanlar seranın arkasına yerleştirilmiştir. Grayson'ın kurbanlarını zapt etmek için kullanılan paslanmış hayvan tuzaklarına ve palaya kanıt olarak el konuldu. Palayı kaldırmak için gereken halat ve kum torbaları ile birlikte, silah hayatlarına son vermek için aşağı doğru sallanırken Grayson'ı esir alanları tutan büyük ahşap masa hâlâ burada.

Aradan geçen yıllar ahşabı ve ipleri boyayan kanı yok etmemiş.

Başka tarafa bakıyorum ve o zaman fark ediyorum.

Yerin ortasında dev bir delik var. "Aman Tanrım."

Kilitli derme çatma bir kapak atılmış, bir sıra saksıya yaslanmış. Burası kapıydı, ve aşağıda...

Deliğin içine bakıyorum.

Bu açıdan, tahta duvarları seçebiliyorum. Dolgu yapılmış. Ses geçirmez. Paslı prangalar her duvarı kaplıyor.

"Tanrım."

Grayson burada ne kadar acı çekti?

Diz çöküp telefonumu çıkarıyorum ve daha iyi görebilmek için el fenerini kullanıyorum. Karanlık odanın tavanından zincirler sarkıyor. Burası sadece ticaret sırasında çocukları saklamak için tasarlanmış bir yer değil, aynı zamanda bir işkence odası.

Odadan geriye kalanlar sadist, pedofilik zulmün açık işaretlerini gösteriyor. Baş döndürücü toprak kokusu daha metalik bir şeyle karışıyor... kan. Zehirli koku öğürmemeye neden oluyor ve neredeyse çok fazla. Arkamı dönmek istiyorum ama köşedeki bir şey bedenimi buz gibi yapıyor ve beni olduğum yerde donduruyor.

Kirli eski oyuncaklardan oluşan bir kutunun yanında bir yığın yapboz kutusu var.

Duvarlardan birinde tamamlanmış yapbozlar, mavi gökyüzü, okyanuslar ve şehir manzaraları yer alıyor. En uçta ise bir çocuğun çizimleriyle oyulmuş ahşap parçalar. "Oh, Grayson."

Çocukken bile Grayson'ın ne kadar zeki olduğunu hayal edebiliyorum. O bir otodidakt, kendi kendini yetiştirmiş, belli ki hiçbir zaman resmi bir eğitim alma fırsatı olmamış. Yine de zalimlerinden daha zekiydi. O kilitleri kaç kez açmış? Kaç kez kaçmaya çalıştı? Cezasını çekmek için kaç kez buraya sürüklendi?

Yara izlerinin hatırasına karşı gözlerimi kapatıyorum. Kafa derisinden göğsüne ve kollarına kadar. Onu kaplıyorlar.

Yakıcı bir nefes alıyorum ve acıyı serbest bırakıyorum. Bu oda cehennemin başka bir boyutu. Grayson burada tutuldu, zincirlendi ve bağlandı, dünyadan uzakta kilitlendi...

Kilitler.

Ateşli bir ağrı boğazımı tıkıyor. Grayson bana *anahtarın sen olduğunu* söyledi. Bunun onu özgürleştirmekle ilgili bir metafor olduğunu düşünmüştüm... ama onun aradığı bu değil. Bir şeyi serbest bırakmak istemiyor, onu kitlemek istiyor.

Ve bu amaç için unutma sanatında ustalaşmış bir psikologdan daha iyi kim seçilebilir?

OceanofPDF.com

E P I P H A N Y

GRAYSON

E hayatın bir düzeni vardır. Tıpkı bir katilin imzası olduğu gibi, her hayatın içinde de onu bize özgü kılan net bir tasarım vardır. Eşsiz.

Tarih tekerrürden ibarettir.

Bu klişe sözün bir sebebi var. Ve bunu anlamam uzun sürmedi, genç yaşta bile çerçeveyi görebiliyordum. Yapıyı. Yapbozdaki sıralamayı çözebiliyor ve bir sonraki parçayı tahmin edebiliyordum. Ne olacağını biliyordum.

En eski anılarımdan beri korkuyu hatırlıyorum. Annemin gözlerine baktığımda geleceğimi, kaçınılmaz tuzağı gördüm. *Benim tuzağımı.* Benim sonum... hepsi onun dengesiz bakışlarında.

Tabii ki kaçmaya çalıştım. Hayatım boyunca bu korkudan kaçmak için bir görevdeydim. Sadece bir kilidi açıp yakalanmak ve tekrar cehenneme tıklamak. Hiç bitmeyen bir döngü.

Benim modelimin bir parçası. Benim tasarımı.

Nemli gecenin ortasında yağmurla kaplı asfaltın tadını alarak derin bir nefes alıyorum. Sığınağın yanındaki ara sokağın arka girişine geldiğimde yürümeyi bırakıyorum. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum.

Bir kişinin kalıbını kırmak neredeyse imkansızdır.

Daha önce de söylediğim gibi, takıntılar beni delirtmeye başlamadan önce birkaç yıl dayanabildim. Sonra bir saati kurar gibi akrep ve yelkovanı geri çeviriyor, her öldürüşte geri sayımı sıfırlıyordum.

Ama bu sadece zaman kazandırır. Bu pek de sağlıklı bir tedavi planı değildir.

Sadece bir hapishaneden diğerine kaçıyorum. Tekrar ve tekrar.

Saniye ibresi tamamen durana kadar.

Ellerimi ceplerime gömüp, sustalı bıçağa dokunuyorum. Rahatlık. Sonra ara sokağa dönüyorum. Kafatasıma çarpan tek bir düşünceyle uzun bir yol yürüyorum. Dedektif Foster ve Ajan Nelson'ı öldürebilirdim. En basit çözüm bu olurdu.

Taklitçi katilin ikisinden biri olduğunu kesin olarak öğrendiğimde, ikisini de şehrimde yakaladığımda, beni Londra'nın ofisine kadar takip etmeden önce Foster'ı kolayca öldürebilirdim. Peki ya Nelson? London onu zahmetsizce özel bir yere götürebilirdi, orada ikimiz de acele etmeden öldürmenin tadını çıkarabilirdik.

Ancak bir bulmacanın tamamlanması gerektiği gibi, bir oyunun da sonuna kadar oynanması gerekir.

London oyunu çok ileri götürdüğüme, hastalığımın zekâmın önüne geçtiğine, ayrıntılı bir felaket yaratma ve kargaşaya tanık olma, kaosu söndürme dürtümün üstesinden gelinemeyecek kadar büyük olduğuna inanmayı seçebilir. İkimizi de tehlikeye attım.

Bu var... bir dereceye kadar. Bu yüzden daha önce de yakalandım. Tuzak ne kadar ayrıntılı olursa, risk de o kadar büyük olur.

Bir de gururum meselesi var. Eylemlerimi belirleyen Y kromozomu, dünyanın taklitçi cinayetlerin benim elimle işlendiğine inanması düşüncesi - işimi yok etmek, alay etmek.

Bunun için o piçten gerçekten nefret ediyorum.

Ama sonuçta bunların hiçbirisi değildi. O her zaman benim hedefim, amacım oldu - bunu kendim için tam olarak fark etmeden önce bile.

Londra benim aydınlanmamdı.

Çok güzel bir kelime. *Epifani*. Sadece sesi, dilinizin üzerinde kıvrılan hecelerin tadı, dudaklarındaki hava kabarcığı. Sözcük telaffuz edildiği anda, sanki çarpıcı bir farkındalık iner, sanki güçlü bir kuvvet kafanıza saf aydınlanma ışınları gönderir. Ve tek bir an için her şey netleşir.

Mükemmel ve bozulmamış.

Her bir yanlış adım ve örülen karışık ağ onun içindi.

İpuçlarını takip edip bulmacayı çözebilirsin diye. O benim anahtarım.

Hayatın bir düzeni var ve benim düzenim, annem beni çürümüş rahminden tükürdüğü anda tasarlandı. Deliliğe batmış bir bağ, kaçamayacağım bir hapisane.

Önce küçük kan nehrini görüyorum. Yağmur suyunun içinden asfaltın üzerine akan, filmsi motor yağı gibi. Sonra sokağın ortasına atılmış yüksek topuklu yabancıyı. Kendi kanım kıpırdıyor. Nabzım hızlanıyor. Yoğun ölüm kokusu havayı boğuyor.

Sanki manyetik bir güç tarafından bedene çekilmiş gibi hiç düşünmeden kanın içinden geçiyorum.

Tuğla binaya yaslanmış, eteği yırtılmış, gömleği yırtılmış, saçları karmakarışık bir şekilde yüzünü kaplamış. Belirgin morluklar boynunu sarıyor. O çok güzel, bir hediye. Onun bana ait olduğunu göğsüne kanla kazınmış kelimeden anlıyorum.

Fahişe.

Sırada ne olduğunu bilerseniz bile, düzeninizi bozmak neredeyse imkânsızdır. Kendimden geçmiş bir halde kadının önünde diz çöküyorum ve nabzını kontrol etmek için boynuna doğru uzanıyorum. Adrenalin damarlarımda erimiş balmumu gibi kayıyor, kanımı yoğunlaştırıyor, kalbim çok sert, çok hızlı pompalıyor, sokaktaki sesleri bastırıyor.

Silahın emniyetinin tıklamasını neredeyse özlüyorum.

Atomlar donar. Dünya durur. Sokaktan geçen arabaların uzaktan gelen sesi kayboluyor, geriye sadece boşluğa hükmetmek için savaşan iki kalp atışı kalıyor. Elimi boynundan geri çekmeye başladım.

"Kımıldama."

Durdum, elim hareketin ortasında havada kaldı. "Sizin eseriniz mi Ajan Nelson? Boynun etrafındaki çürükler, yırtığın hemen üstünde -" ona bir göz atma şansım var- "imza çok açık bir işaret. Kelime oyunumu bağışlayın."

Silahlı bakışlarımla aynı hizaya getiriyor. "Benim değil. Seninkini. Yeni yöntemin. Dönüştüğünün kanıtı. Ayağa kalk."

Ayağa kalkıyorum. "Elbette. özölmüyor olsaydım beni başka nasıl yakalayabilirdin? Bu her şeyi daha inandırıcı kılıyor."

"Yüzde doksan yedi yakalama oranım bunu inandırıcı kılıyor. Silahlı cebinde istiyorum. ıkar onu... yavaşça."

Bir elimi havada tutup diğer elimi cebime sokuyorum. Sustalıyı ıkarıyorum.

"Yere at," diyor.

Ona doğru fırlattım. Bıçak çakıllara çarptı ve ayaklarının dibine düştü. "şimdi ne olacak?"

"şimdi -" bıçağı asfalttan aldı -" silahlarınızın geri kalanını bana verin ve bu işi onurlu insanlar gibi bitirelim."

Küçük bıçağı, teli ve bandı yere koyarak öyle yapıyorum.

Nelson onları ölü kadına doğru tekmeliyor. Sonra sustalıyı açıp bilerek kolunu keser. "Bakalım bu iş nasıl olmuş. İlk olarak, bir Rockland barına giden bir ipucunu takip ettim. Bir kullanıcı tarifinizi tanıdı. Yeterli kaynağım olmadığı için..." Göğsüne bir kesik daha atarken homurdanıyor. "Ekibe bir başka yanlış ipucu daha yüklemek yerine, kendi başıma araştırmaya koyuldum." Kanlı bıçağı yere bırakıyor. "Tesadüfi bir karşılaşma. Suluyu iş üstünde yakalamak. Sen bana saldırdın, ben de kendimi savundum. Kafama bir kurşun yedim."

Bir süre bakışlarını tutuyorum, sonra kurbanı bakıyorum. Onu şimdi tanıdım. Charity. Fahişe. Zavallı Charity. Belki de Nelson'ın öldürme dürtüsünü tetikleme çabalarımda aşırıya kaçtım, çok hevesliydim. Karşılaştığı ilk kişiyi öldürmeden önce tam bir gün bile bekleyemedi.

Özensiz.

"Şanslısınız ki" diyorum, "hikayeyi doğrulamak için ipucunuz sorgulanamaz."

Gülümsüyor. "Yarım kalmış işleri sevmem."

"Ben de öyle. Ama beni incelediğine, taklit ettiğine göre bunu sen de biliyorsun."

"Bir katilin zihnine uyum sağlayamazsanız, bir süreliğine onun derisine b ü r ü n m e y i denemezseniz, gerçekten onun zihnine giremezsiniz."

"Peki cildim nasıl hissediyor?"

Çenesini kaldırıyor. "İtiraf etmeliyim ki hoşuma gitti. London'ın tenine girdiğimde daha da çok hoşuma gidecek."

Ellerim yumruk oldu.

Tepkimi fark ediyor ve gülümsemesi geriliyor. "Takıntıyı anlamadım. Başta anlamadım. Ama sana ulaşmak için hayati önem taşıdığını biliyordum." Bir adım daha yaklaştı. "Doktor olmasaydı, ülkeden kaçabilirdin. Eğer gitmiş olsaydın, şu anda burada duruyor olmazdık, ölümün bir tetik çekişi kadar uzakta olurdu. Londra'nın nesini bırakamadın?"

Çenem sabit, göğsümdeki çelik gibi gerginliği dışarı atıyorum. "Eğer sormak zorundaysan..."

Nelson kayıtsızca konuşmuş olabilir ama Londra'ya olan çekimimi çözme arzusu vahşi gözlerinde parlıyor.

"Her şeyi kopyalayamazsınız," diyorum. "London kötü adamlarını özgün sever."

Silahını kaldırır. "Tadı leylak gibi. Bunu biliyor muydun?" diye alay ediyor. "Ona ne kadar gerçek olabileceğimi göstermek için kaya gibi sertim-"

İçimdeki hayvan saldırıyor. İlkel bir sahiplenme kükremesi geceye salındı. Bu tasarımın bir parçası değil ama ben insanım, kusurluyum. Şehvetli, vahşi ve kana susamış.

Nelson saldırı için hazır. Bu onun tasarımının bir parçası olabilir, aramızdaki mücadeleyi daha da inandırıcı kılıyor. Çenesine sağlam bir yumruk indiriyorum. Mide bulandırıcı çığırtaşı duymanın verdiği tatmin duygusu damarlarımı kabartıyor ve daha fazla katliam istiyor.

Tabanca başımın yan tarafına çarparak görüşümü kararttı ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Çeliğin soğuk baskısını alnımda hissediyorum.

Nefes nefese kalan Nelson, "Seni ortadan kaldırmak şiirsel bir adalet olurdu ama yakalamaktan vazgeçemem," der.

"Bu artık senin kanında var," diyorum, bakışlarımı ona dikerek. "Öldürme arzusu."

Parmağı tetiğe gidiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. London'ın yüzü beliriyor ve her ne kadar aramızdaki ilişkinin böyle bitmemesi gerekse de, bunun kesinliği beni rahatlatıyor. Ne kadar kısa sürerse sürsün, o benim kurtuluşumdu.

Patlamayı beklerken bir sonsuzluk geçiyor.

Bir siren sesi sokakta *yankılanıyor*. Yanıp sönen ışıklar göz kapaklarıma saldırıyor. Gözlerimi açtığımda, Nelson'ın yüzünde gördüğüm korku duyularımı artırıyor ve farkındalığımı besleyerek beni derinliklerden geri getiriyor.

Tetikteyim, kaldırımnda yankılanan ayak seslerinin farkındayım. Sesler "silahını indir" diye bağırıyor.

Dişlerini sıkkan Nelson namluyu kafamdan uzaklaştırıyor ve silahını yere bırakıyor. "Ben FBI'danım," diye anons ediyor.

İki üniformalı etrafımızı sarıyor, Nelson'ı gözaltına alıp üzerini arıyor, diğeri ellerimi arkamdan tutuyor. "Ayağa kalk," diye emrediyor. Sonra ölü kadını fark edince bir dizi küfür havayı dolduruyor. "Bir kurbanımız var!" diye bağırıyor.

Memur rozetini takım elbisesinin iç dikişinden çıkarırken Nelson bana sert bir bakış fırlatıyor. Gözleri onun söyleyemediklerini söylüyor, zor kazanılmış bir cinayetin ürkütücü kaybını ifade ediyor.

"Yerinizi zamanında tespit edebildiğimize sevindim." Foster'ın sesi kargaşayı yarıyor. Dedektif Nelson'a doğru yürür. "Kendi iyiliğiniz için, ajan. Bu piçin söz konusu olduğu yerde çok dikkatli olamayız." Bana ters ters baktı.

Üzerim arandı ve kelepçelendim, zorla yere yatırıldım, çakıl taşları dizlerime battı. Dedektif Foster ikinci kez beni şaşırttı.

Nelson rozetini ve silahını geri alır ve takım elbisesini düzeltirken Foster'a "Buraya nasıl geldin?" diye sorar.

"Ne? Teşekkür yok mu?" Foster sorar, sesi kendini beğenmişlikle doludur. Kolunu bir alçı sarıyor, omzuna da bir askı asılmış. Hâlâ yara bere içinde ve yıpranmış, ama gururu on yıl kadar azalmış. Memnuniyetle gülümsüyor. "Merak etmeyin, Ajan Nelson. Bunun bir ekip çalışması olduğunu açıklayacağımdan emin olabilirsiniz." Nelson'ın öfkeli ifadesi karşısında Foster, "Bir suç mahalli teknisyeni özel timi Sığınak'a yönlendirdi. Sullivan'ı buralarda dolaşırken gördüğünü söyledi. Aynı ipucundan senin kokunu almak da uzun sürmedi. Züccaciye dükkanına girmiş bir boğa kadar gizlisin. Şansımıza biz de sizden hemen sonra geldik."

Foster'ın bakışları kurbanın üzerine düştüğünde, gururlu yüz hatları üzgün bir kaş çatmaya dönüşür. "Yeterince yakın değil." Sonra bana dönerek, "Ama bu senin için son kez olacak, Sullivan. Ölmeni izlemek için sabırsızlanıyorum."

Foster'a komplocu bir şekilde gülümsüyorum ve o da bir adım geri çekiliyor. İçinden geçen rahatsız ruh halini hissediyorum. Buraya nasıl geldiğinden bile emin olmayan bir taklitçi olarak, bu noktaya kadar beceriksizce geldi.

Lawson. Onu canlı bırakmasaydım, benimle bağlantı kurmak için birlikte geçirdiğimiz anı düşünecek zamanı olmayacaktı. İronik. Onun hayatını kurtararak, benimkini de kurtarmış oldu.

Memur tarafından götürülmeden önce Nelson'a bakıyorum. "Her avcının bir balinası vardır," diyorum gülümseyerek. Foster haftalardır Nelson'ın bir adım gerisinde, tıpkı Nelson'ın beni takip ettiği gibi taklitçi katili takip ediyor. Dedektif kendi Moby-Dick'ine sahip, sadece henüz farkında değil. "Yakalanmak kaçınılmaz bir şey."

Ajan Nelson yaklaşıyor. "Tutukluluk ile hapisane arasında çok şey olabilir."

Meydan okumanın heyecanı kanımı kaynatıyor. "Ne söyleyeceğimden mi endişeleniyorsun?"

Yüz hatları sertleşir. "Sadece doktorunuz için endişeleniyorsanız. Son zamanlarda oldukça savunmasızdınız."

Kırmızı bir sis görüşümü kaplıyor.

Cinayet eylemi kendi başına mahremdir. Bir insanın ölümünden önceki son anlarda, ona samimi bir bakış atarsınız. Açık ve çıplak, gizli bir hayat ortaya çıkar. Daha önce hiç kişisel bir amaç için öldürmek istememiştim. Kurbanlarıma ne kadar yakın olursam olayım, onlar için hala soyut bir iblisim - günahlarının bir yansıması.

İntikam. Açgözlülük. Hatta aşk. Hepsi cinayet işlemek için samimi sebepler ve ben hiçbirini hissetmedim.

Şimdiye kadar.

Bir ekip arabasına götürülürken, üzerime yeni bir farkındalık yerleşti. Yeraltındaki o karanlık odaya girdiğim günden beri kendi modelimin acısını çekiyorum ve bir kez olsun bunun başka bir hayata dokunacağından korkmadım. Yalnız varlığımda ilk kez, değişimi hissedebiliyorum. Tasarım değişti.

Ajan Nelson'ı en kişisel ve acı verici şekilde öldürmekten zevk alacağım.

OceanofPDF.com

FOLIE À DEUX

LONDON

B Uçağım Bangor'a doğru alçalmaya başladığında yorgunluk vücudumdaki her kası ele geçirmişti. DC'de kısa bir mola Sadie ve ben belgeleri değiştirecektik. Telefonumu tereddütlü bir kaş çatmayla geri verdi, çok sayıda bildirimin onu kapatmaya zorladığını iddia etti, "bu Özel Ajan Nelson karakterinin" sadece onu bulmak için beni takip edeceğinden endişeliydi. Sadie FBI'dan pek hoşlanmaz, en hafif tabirle.

Uçağa bindiğimde cep telefonumu açtım, ardından mesaj ve sesli mesaj yağmuru geldiğinde hemen kapatmayı düşündüm. Bunun yerine, sessize aldım ve eve dönüş uçuşu için yerleştim.

Telefonum cebimde titriyor. Bir nefes çekiyorum ve inene kadar aramalara cevap vermemeye karar veriyorum. Hemen ardından bir bildirim telefonumu çaldığında, direnmek anlamsız hale geliyor. Yukarıdaki "cep telefonu yasaktır" yazısını görmezden geliyorum ve mesajlarımı açıyorum.

Hava kabini terk ediyor.

Kalbim durur.

Hayır.

Grayson yakalandı.

Allen Young'ın metnini tekrar okuyup farklı bir anlam çıkarmaya çalışırken ciğerlerimi daralmanın ötesinde genişlemeye zorlayarak nefes alıyorum.

Ona bir mesaj yazarken ellerim titriyor, sonra duruyorum.

Tarayıcıyı açıp Grayson'ın adını aratıyorum, başım baskıdan ağrıyor. İlk makaleyi açıyorum ve dünya başıma yıkılıyor.

Maine'in Meleği Yakalandı.

Tekerlekler yere iniyor ve hareket beni sarsarak rahatsız ediyor. Cotsworth Islahevine nakledilmeden önce sadece saatlerim var.

Daireme giderken Ajan Nelson'dan gelen telefonları ve mesajları görmezden geliyorum ve aceleyle duş alıp Dr. Noble'a daha çok yakışan kıyafetlerimi giyiyorum. Takım elbisenin içine girmek, kendi tenime geri dönmek gibi rahatlatıcı.

Lydia'yla ilgili kısa bir düşünce aklıma geliyor -diğer, daha iyi olan yarım bu durumda ne yapardı- ama artık bu güvensizliği besleyemeyecek kadar onun ötesindeyim. Taksi çağırdığım gibi kolayca bastırdım, kararımı verdim.

Bir adım bile bocalayamam.

Taksi binama doğru ilerlerken lanet okuyarak telefonumu cebime koyuyorum. Grayson'ın tutuklanmasını yalanlayacak bir şey, herhangi bir şey aramak için tüm haber kanallarının haberlerini ve makalelerini inceledim ve taksi durana kadar gerçek tam olarak kafama dank etmedi.

Muhabirlerin araca hücum etmesiyle araç kuşatılır.

"Arka tarafa çek," diye şoföre talimat verdim. "Beni orada bekleyebilirsin."

Kornaya basarak kameramanları ve çevredekileri hareket etmeye zorluyor. "Buradan çıkmak istediğine emin misin?" diye soruyor arka girişin yanında dururken. "Burada bekleyebileceğimden emin değilim..."

Burada da birkaç kişi var ama o kadar kalabalık değil. "Bekleyebilirsin." Taksiyi bekletmek için çantamı arka koltuğa bırakıyorum, sonra yüzümü örtmeye çalışarak arabadan kapıya doğru fırlıyorum. Kameralar yanıp sönüyor ve bir kayıt cihazı yüzüme doğru itiliyor.

"Dr. Noble, Grayson Sullivan'ın tutuklanması hakkında ne düşünüyorsunuz?" "Tekrar kaçacağından korkuyor musunuz?"

"Peşinden gelmesinden mi korkuyorsun?"

Tanrım. Soruları el sallayarak geçiştiriyorum ve kapıyı arkamdan çekerek binaya giriyorum. Suç mahalli bandı asansörün üzerine serilmişti. Öfkeyle bantı panelden söktüm. Buraya gelmek için acele ederken, binanın yeniden açılıp açılmadığını kontrol etme zahmetine girmemişim.

Şimdi Grayson yakalandığına göre.

Gözlerimi kapattım. Kendimi merkeze aldım. Sonra, yenilenmiş bir amaçla asansör düğmesine bastım.

Grayson hapsedildi. Bu bir gerçek. Yetkililer için, muayenehanem ya da benim hakkımda yürütülen soruşturma muhtemelen artık önemli değil. En azından şimdilik.

Dışarı çıktığımda katım esrarengiz bir şekilde sessizdi. Ofisimin kapısının çoktan açılmış olduğunu görünce lanet okuyorum. "En azından tekrar kilitleyebilirlerdi."

Kapıyı itip açıyorum. Sabrımdan geriye kalanlar çok küçük bir fitili ateşliyor.

Ajan Nelson masamda oturmuş, ajandamı karıştırıyor. Kafasını kaldırmıyor, mahremiyetimi ihlal etmeye devam ediyor. "Önce ona gidebileceğini düşündüm." Ajandama bir şeyler karalıyor. "Ama sonra buranın senin sığınağın olduğunu anladım. Sırlarını sakladığın yer."

İsteğim dışında, bakışlarım dosya dolabına kayıyor.

"Önce ofisinizin durumunu kontrol etmek istersiniz," diye devam ediyor ve başını kaldırıyor. "Hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin olun."

Yüzümdeki çizgileri düzeltiyor, yüz hatlarımı tüm duygularımdan arındırıyorum. Nelson'ın arkasındaki duvara bakınca etkilenmemiş bir yüz ifadesi takınmak zor oluyor - Grayson'la ilgili araştırmam ortaya çıkıyor. Dali yere atılmıştı.

"Grayson'ı görmeyi planlıyorum," diyorum ofisime geçerken. "Bir röportaj için. Bazı profesyonellerin aksine, kişisel duygularımı bir kenara bırakabilirim."

İşimi yapabilmem için. Şu anki ruh hali bize fikir verebilir-" Nelson aniden ayağa kalktı. "Artık bana yalan söylemeyi bırakabilirsin."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Açıklama da yok. Arama emrinin süresinin dolduğundan da oldukça eminim, bu yüzden sizden kibarca ofisimi terk etmenizi rica ediyorum, ajan."

Sandalyemi geriye itip duvara doğru dönüyor ve parmağını mantar panodaki sayfaların üzerinde gezdiriyor. "Kendimi aptal gibi hissediyorum. Burada senin masumiyetini üstlerime hararetle ilan ediyordum ve saplantılı olan Sullivan değildi, sendin. Kendi hastana saplanmıştın." Sonra bana baktı. "Ona aşık mısın?"

Bu meraklı bir FBI ajanının sorduğu bir soru değil. Nelson kılık değiştiriyor. Ses tonu alınganlıkla kaynıyor. Takım elbisesi kırışmış, sanki günlerdir uyumamış gibi. Grayson'ın tutuklanması sırasında bir tür aksilik yaşamış.

"Açıkçası," diyorum, "bu sizi ilgilendirmez. Hastalarımın seanslarımı ve tedavi tekniklerimi nasıl yürüttüğüm FBI'ı ilgilendirmez."

Masanın etrafından dolaşp bana doğru geliyor. "Bunu sonuçsuz tecavüz muayenesiyle birlikte düşünmeliydim. Zeki kadınları fahişeye dönüştüren kötü çocuk nedir?"

Kapıya doğru ilerliyorum. "Gitmen gerekiyor. Hemen. Uyumalısın, ajan."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Hayır. İhtiyacım olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Grayson'a verdiğin şeye ihtiyacım var. Sen onun ilham perisisin. Yaratıcı dehası senden etkileniyor."

Kapının kolunu tutuyorum ve o da takibini durduruyor. "Grayson parmaklıklar ardında olduğuna göre, suçu kim üstlenecek Nelson? Bunu iyice düşündün mü?"

Maskaralık sona erdi. Nelson, Grayson'ın canlı yakalanmasını hiç istememiştir; bu çok büyük bir risktir. Zeki bir suçluya komplo kuruldu.

işlemediği cinayetler için hapisshanedenden bile olsa suçlu tarafa ciddi zararlar verebilir.

Ve ben Grayson'ın sevgilisiyim. Sevgimin kanıtı onunla ilgili araştırmamın her yerinde yazılı. Beni kaçıran ve işkence eden hastaya ayırdığım saatler, günler, haftalar... Bu hiç doğal değil. Grayson'ın yakalanmasını sağlamak için daha çok çalışmalıydım, onu serbest bırakmak için zaman harcamamalıydım. Nelson'ın gördüğü şey bu. Emeğimin meyvelerini.

Bu da taklitçi cinayetleri biliyorum demek oluyor. Onun için en az Grayson kadar tehdit oluşturuyorum.

"Başladığı işi bitiren takıntılı bir hayran," diyor düşüncesizce elini sallayarak. "Ya da belki de bunu kaldıramadın. Sevdiğin adam tekrar elinden alındı. Sadece hastalarınızın değil, meslektaşlarınızın da yargılaması. Kariyeriniz mahvoldu. Bu sezon intihar oranları arttı."

Nasıl zaman kazanacağımı düşünerek uzun bir nefes veriyorum. "Dedektif Foster daha orijinal olurdu. İçten içe onun olmasını istiyordum. Grayson'ın yöntemlerine hakaret ediyorsun."

Kıkırdıyor ama sesi kapalı, bedensiz. "Foster kolluk kuvvetleri için bir utanç kaynağı. En ufak bir fikri bile yok."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Raporlara göre seni takip etmiş. Seni suç mahalline kadar takip etmiş. Bahse girerim bu sizi rahatsız ediyordur, sürekli bunu düşünüyorsunuzdur. Foster on dakika daha erken gelseydi..." Sesimde alaycı bir tonla sözümü kesiyorum. "İnsanları hafife almamalısın. Seri katillerin yakalanmasının bir numaralı nedeni durdurulamaz olduklarına inanmaya başlamalarıdır. Dikkatsizce hatalar yaparlar."

Bakışlarında bir şey kararıyor, görmüyor. Bana doğru bakıyor. Bir parça güç kazanarak kapıdan uzaklaşıp dosya dolabına doğru ilerliyorum. Almaya geldiğim şeyi almadan buradan ayrılmayacağım.

Nelson sersemliğini üzerinden atıyor ve ben tüm hareketlerimi durduruyorum. "Tecavüzcünün boğazını kim kesti?" diye aniden sordu.

Kıyırdamadan duruyorum. Sabit bir nesne, tehdit edici değil. "Mantıklı konuşmuyorsun Nelson. Terapi odama gidebiliriz. Sana yardımcı olabilecek tekniklerim var.

."

"Onun boğazını kim kesti, London?" Bana doğru ilerliyor. "Bu davaya verdiğim onca emek ve çalışmadan sonra, imzadaki sapkınlığı fark etmeyeceğimi düşünmedin mi?"

Şimdi bana çok yakın. Vücut ısını hissedebiliyorum. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. Standart siyah takımındaki her kırıxıklığı görebiliyorum. Onun vahşi gözlerine bakıyorum. "Yaptım," diye itiraf ediyorum. "Elimi Grayson'ınkinin üzerine koydum ve ikimiz de bıçağı boynuna doğru sürüklemiş olsak da, bu benim seçimimdi."

Burun delikleri parlıyor. Maksatlı bir hareketle elimi tutuyor ve ters çevirerek artık saklamadığım dövmeli anahtarı ortaya çıkarıyor. "Cinayet silahının bir kopyası. Senin ödölün. Malcolm Noble'ı sen öldürdün."

"Kanıtla."

Bir anda Nelson yüzüme çarptı.

Elinin tersiyle kapıya çarptım. Yanağımı kapatıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. Acı henüz şokumu atlatamamıştı. Yakınımda durup zor nefes alırken onu temkinli gözlerle izliyorum.

"Kanıtlamama gerek yok," diyor ve üst kolumdan tutup beni odanın diğer ucuna sürüklüyor. Bir kolunu masaüstümde gezdiriyor. Nesneler yere çarpıyor. Sonra beni yüzeye doğru itiyor. "Sadece gevşek uçtan kurtulmam gerekiyor."

Tutuşuna karşı mücadele ettim ve sırt üstü uzandım. Ayaklarımı kullanarak ona tekme atıyorum. "Görgü tanıkları var," diyorum homurdanarak saldırırken. "Aşağıdaki tüm o insanlar..."

Tanıklardan bahsetmem onu sadece bir saniyeliğine korkutuyor, sonra kendini bacaklarımın arasına itiyor ve mücadelemi sona erdiriyor. Elleri boğazıma yapıştı. Sıkılmış dişlerinin arasından "Çığlık at," diye meydan okuyor. "Asansör boşluğundan düşüp boynunu kıracaksın. Kimse beni sorgulamayacak. Ben lanet olası bir kanunum."

Parmakları sıkılaşıyor, oksijenimi kesiyor. Ellerini pençeliyorum, nefes nefese kalıyorum. "O zaman neden şimdi yapmıyorsun?" diye soruyorum. Tutuşu gevşiyor, bakışları daralıyor. "Yapamazsın. Aynı şekilde bir tuzağın kurbanlarınızın hayatını almasına da izin veremezsiniz. O kişi sen olmalıydın, hayatlarının kendi ellerinle çekildiğini hissetmeliydin..."

Grayson'ın sözleri benim aracılığım la söylendi ama doğru. Bu sadist oyun Nelson için nasıl başladıysa, artık tamamen benimsedi. Avladığı canavara dönüştü. Grayson kilit altındayken, cinayetler sona ermeli.

Ve Nelson bunu kabul edemez.

Boynumdaki tutuşu güçleniyor, gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor. Ateş ciğerlerime doluyor ve boğazımda kıvrılıyor. Titriyor, kasları gergin. Vücudumdaki yaşamı sıkarken ağızından tükürükler sızıyor.

Ben öleceğim.

"Her zaman onun gölgesinde kalacaksın," diye mırıldanıyorum ama o beni duyuyor.

Çılgın gözlerinde endişe parlıyor. Kısa bir anlığına ciğerlerime hava doluyor ve daha fazlası için yalvarıyorum. Paniği bastırıyorum ve tırnaklarımı yüzünde gezdiriyorum. Öfkeli bir hırıltı çıkarıyor, sonra boynumu saran ellerinden biri yok oluyor. Hayatta kalmak için savaşılan çaresiz bir hayvan gibi ciğerlerimdeki havayı kavriyorum.

"Sanırım ilham perisinin tadına kendim bakmalıyım," diye homurdanıyor. Kemerinin tokasını açmaya çalışıyor ve felç edici bir panik patlaması daha bedenimi ele geçiriyor.

Boğazıma sıkıca kenetlenmiş eliyle pantolonunu açmaya çalışıyor ve ben mücadeleyle canlanıyorum. Çırpınıyorum ve çığlık atıyorum, sesim neredeyse kayboluyor, yakıcı bir fısıltı serbest kalıyor. Bu yeterli değil. Nelson beni kolayca tartaklıyor, eteğimi topluyor ve iç çamaşırlarımı kalçalarım dan aşağı yırtıyor.

Kendini bacaklarımın arasına yerleştiriyor ve ben buna bir anlam veremiyorum. Paniğe, korkuya rağmen... mantık bir yol buluyor. Nelson senaryo dışına çıkıyor. Bu uymuyor. Grayson'ın ardından dönüştüğü katil.

Nelson kaç faili taklit etti? Ruhuna hapsolmuş kaç kişilik var? Çözülüyor.

Sadece bir saniye. Tek ihtiyacım olan bu.

Ellerimi masanın yüzeyinde gezdiriyorum, öfke çaresizliği yeniyor. Bu adam beni kurban edemeyecek. Sert bir şeye tutunup boynuna nişan alıyorum.

Mektup açacağım omzuna saplanırken haykırıyor.

Bir ıska, ama yeterli. Eli boğazımdan düşüyor ve gümüş nesneyi çıkarıp elimi aşağı indirerek bacağına temas ettiriyorum.

"Siktir!"

Sıcak kan fişkırmasının elimi kapladığını hissediyorum ve titreyerek yuvarlanıyorum. Ciğerlerime engelsiz bir nefes çekebilmek için yarım saniye bekledikten sonra masadan kalkıyorum. Bacaklarım dengesiz, ayağımı yere basmadan önce sendeliyorum. Nelson kalçasındaki yarayı tutuyor, parmaklarının arasından kırmızı sızıyor.

Yeterince iyi değil. Ona hareketsiz ihtiyacım var.

Vücudumdaki her kas ve kemik acıyla gerildi, bir elimi masaya dayadım ve tekme attım. Taşaklarına çaktım. Dizlerinin üzerine düştü. Sonra tekrar saldırıyorum, doğrudan aynı noktaya vuruyorum ve onu yere düşürüyorum.

Bana zehirli küfürler savuruyor ve dosya dolabının önüne düştüğümde onun varlığını ölçmek için öfkeli sesini kullanıyorum. Cebimden anahtarlığı çıkarıyorum. Anahtarlar titreyen ellerimde şingirdiyor ama doğru olanı sokmayı başarıyorum ve alt çekmeceyi çekip açıyorum. Altına uzanıyorum ve üstteki çekmecenin alt tarafına bantlanmış nesneyi kavıyorum.

Paslanmış anahtarı avucumda tutarken gözlerimi kapatıyorum, ciğerlerim hava tutmakta zorlanıyor.

Ofisimin zeminindeki Nelson'a son bir kez bakıyorum, sonra yarı sürünerek, yarı koşarak asansöre doğru gidiyorum. Her şey gerçeküstü. Gerçeklikten kopuk. Bir şekilde saçlarımı düzeltecek kadar sinirlerimi yatıştırıyorum, enseme örtmesi için saç tokasından kurtarıyorum. Bluzumu ve takım elbisemi düzeltiyorum. Yüzümdeki makyaj lekelerini silerek kendimi kalabalıkla yüzleşmeye hazırlıyorum.

Taksi hâlâ arka kapının önünde beni bekliyor. Bu çok yanlış görünüyor - ne kadar zaman geçti? Nelson'la kavga edeli saatler olmuş gibi hissediyorum ama taksiye binip çantamdan telefonumu çıkardığımda sadece birkaç dakika geçmiş olduğunu görüyorum.

Şoför dikiz aynasından bana baktı. "Her şey yolunda mı?" Hayır. Hiçbir şey yolunda değil.

"Lütfen beni doğrudan Rockland Polis Departmanı'na götürün."

Endişeli bakışları öndeki yola kayıyor ve araba ilerliyor. Koltuğa yaslanıp gevşiyorum, adrenalinim azalıyor ve beni bitkin bırakıyor.

Hâlâ anahtarı elimde tutuyorum, dişler avucumu ısıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Nelson'ın bana cinayet silahının anahtarına ne olduğunu sorduğunu duydum. Haklıydı; muayenehanem her zaman benim sığınağım oldu. En müstehcen sırlarım orada güvendeydi. Saklı.

Artık olamaz. Grayson artık benim sığınağım. Sırlarım içinde *Biz.*

Takım elbisemin cebini yokluyorum, bir USB belleğin dış hatlarını izliyorum. Kaydım asansörde cebime koydum, o anda bunu düşünmedim, yüzleşmeden dolayı sinirliydim. Sürücü anahtarın yanına bantlanmıştı. Onu oraya sadece bir kişi koymuş olabilir.

Yolculuk sırasında derin nefesler almaya devam ederek kendimi daha da sakinleştiriyorum.

Hazırlık için düşüncelerimi topluyorum.

Hapishaneye daha önce de gitmiştim, alenen sarhoş olduğu için hapse atılan bir hastayı ziyaret etmek için. Parmaklıkların diğer tarafında durdum, onlara çok yaklaşmaya korktum, bana babamın bodrumundaki hücreyi ne kadar çok hatırlattıklarını düşündüm. Hücrenin kapı kilidindeki markayı tanıdım; babamın bodrum katındaki kafesinin kapısında da aynı isim yazıyordu.

Tesadüf mü yoksa kader mi?

Titreyen ellerimle evden getirdiğim madalyonu açıp anahtarı içine yerleştirdikten sonra zinciri başıma geçiriyorum. Çantamda ince bir eşarp buluyorum ve onu zincirin ve boynumdaki morlukların üzerine örtüyorum.

Sonra bir törpüyü tırnaklarımın altından kazıyıp deriyi ve kanı pudramın içine yerleştiriyorum. Aramayı yapıyorum.

"Young," diyorum cevap verdiğinde. "Bana Grayson'a erişim sağla."

Prosedürlerden, yönetmeliklerden ve sıkı uygulamalardan bahsediyor... ve ben bunların hiçbirini duymuyorum. "Yapın şunu" diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Grayson'ın sıkı koruma altında tutulduğu binanın önüne park etmeden önce son bir telefon görüşmesi yapıyorum. Adaletimin karşılığını ödüyorum ve telefonu kulağıma dayayarak taksinin güvenli sınırlarından çıkıyorum.

Aceleyle konuşuyorum, iletişimi kısa tutuyorum.

Ajan Nelson bir karmaşadan daha fazlası haline geldi. Bir engel haline geldi. Tahmin edilemez biri. Ve bu beni Grayson'la aramdaki duvarlardan daha çok korkutuyor.

Telefonumu kapattım ve takım elbisemi ayarlayarak kendimi konumlandırımdım. Eğer mesele sadece FBI ajanını öldürmek olsaydı, o zaman daha az sorunlu olurdu. Tek bir yüksek doz süksinilkolin ve aşılması gereken bir engel daha azalardı. Ama Nelson'ı güçlü bir konuma getirmemizin bir sebebi var ve artık oyunu değiştirmek için çok geç.

Kendime olan güvenimi kat kat artırarak hapishaneye doğru kararlı adımlarla yürürken çenemi kaldırıyorum. Dr. London Noble herhangi bir yetkiliyi devirebilecek statü ve yetkiye sahip. Buna daha önce inanmışım; şimdi de inanmak zorundayım.

Ayıplamaların üstünde.

Kanunların yanında olduğu tek kişi Ajan Nelson değil.

Sen onun ilham perisisin.

Yine yanlış.

O çatıda elimi Grayson'ın elinin içine koyduğum andan itibaren her şey benim seçimim oldu. Aramızdaki dinamiğin ne zaman kurulduğunu merak ediyordum... ve şimdi biliyorum. O zamandı. Tam o anda.

Folie à deux'ümüzün ortasında - iki kişi tarafından paylaşılan deliliğimiz - ben baskınım.

Her zaman bendim.

F A T E D R U I N

GRAYSON

G Ray kerpiç ve demir çubuklar. Kendi tasarımı olan bir tuzak. O kadar tanıdık ki teselli edici olmalı ama hücrenin uzunluğunu adımlıyorum.

A vahşi hayvan. Bu sefer farklı. Çünkü bu sefer dışarıda önemli biri var.

Nelson'ı hafife almışım.

Bunun için sonuçlarına katlanmayı hak ediyorum. Londra özgür ve zarar görmemiş olarak kaldığı sürece cezamı çekmeye ve idam sehpasında başım dik yürümeye hazırım.

Nelson gibi bir rezil ona yaklaşmadığı sürece sorun yok.

Bana işkence eden şey bilgi kaybı. Nerede olduğu... Ona ne olduğu. O pasaklı polisi çağırıp dışarıda psikoloğuma gözünü dikmiş akli dengesi yerinde olmayan bir FBI ajanı olduğunu söylesem bana inanır mı? Yoksa onu daha büyük bir riske mi atmış olurum?

Tasarımım basit: Yakalan ve kaç. Yaptığım şey bu. Varlığımın hiç bitmeyen döngüsü. Ta ki delirene kadar. Ona dokunabildiğim... tadına bakabildiğim... onun aracılığıyla cennetin tatlı görüntüsünü deneyimleyebildiğim kısa aralıklarla - rutinimi kesintiye uğratan beklenmedik değişken.

O her şeyi değiştirdi.

Ben kalbi olan bir şeytanım. Saf delilik. Ama sonra, şeytan bile tutkuyla, hararetle seviyor, bu dünyaya imreniyor... o kadar ki cenneti reddetti. Boğazımın dibinde manik bir kahkaha başlıyor ve onu durdurabileceğimden emin değilim.

Kıyafetlerimi çıkardılar, bana bir eşofman altı ve düz beyaz bir tişört bıraktılar. Hücrede kullanabileceğim hiçbir şey kalmadı - neyin güvenli olup olmadığından emin değiller - her şeyi aldılar. Hücrede sadece ince bir karyola yatağı ve üstünde lavabosu olan bir tuvalet var.

Tekrar aradım, her santimi gözden geçirdim. Bir değişiklik, yükseltme, revizyon ya da daha önce gözden kaçırdığım bir şey bulmaya çalışıyorum.

Bu binanın, bu kafesin şemasını aylarca inceledim. Her ayrıntıyı ve olası sonucu karşılaştırdım. Ve çıkış yolu olmadığını biliyorum. Londra olmadan olmaz.

Ona bu kadar bel bağlamakla hata ettim ama bu en düşük ihtimalli sonuçtu. Olası bir sonuç için plan yapmak, onu beklemekten farklıdır. Doğrusu, onun bu işe hiç dahil olmaması gerekiyordu. Sadece onun varlığı bile gidişatı değiştirdi ve bunu bir daha kontrol edebilir miyim bilmiyorum.

London hedefimizin çok yüksek olduğunu söyledi. Nelson çok büyük bir hedefti. Gururum mu yoksa onunla birlikte olmak için çaresizliğim mi bizi bitirdi emin değilim ama işte buradayım. Tekrar. Gülüyorum. Avuçlarımı başımın üzerine bastırıyorum, sanki beynimi saran acı dolu ağları durdurabilirmişim gibi.

Nelson'ı biz seçmedik; o bizi seçti. Kendini yolumuza koydu ve bunu mümkün kıldı. Sadece ben bunu çok istiyordum, ondan önce hiçbir şey istememiştim, onun altın rengi gözleri beni gerçekten görene kadar özgür olmayı arzulamamıştım.

Ve sonra o ortaya çıktı. Merhamet meleğim. Çıldırıncı sisi temizliyor.

"On beş dakika," diyor London'a eşlik eden gardiyan. "Hücreden her zaman bir metre uzakta olacaksın. Komik bir şey yapmaya kalkarsan atılırsın. Anladın mı, Sullivan?" Bunu bana doğru yöneltiyor.

Bir kez başımı sallıyorum ve muhafız uzaklaşarak bize mahremiyet yanılısaması veriyor.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Birkaç saniye içinde vücudunun her hücrelerini analiz ettim, acı ya da ıstıraba dair bir kanıt aradım. Çok iyi toparlanmış, herkesi dışarıda tutmak için duvarını örmüş.

"Görünüşe göre kaderimde seni parmaklıklar ardında ziyaret etmek var," diyor. Sesi çiğ ve gergin. İfadesi mi yoksa konuşma eylemi mi ona acı veriyor emin değilim ama canı yanıyor.

"Eşarbı çıkar."

"Hayır," diyor, gözlerini kısa bir süreliğine kaçırarak. "Henüz değil. Önce seninle konuşmam ve beni duymam gerekiyor."

Öfke kanımı kaynatıyor. Parmaklık sırasına doğru ilerliyorum ve alevleri söndürmek için ellerimi soğuk demire doluyorum. "Dinliyorum."

Ellerine bakıyor. Başparmağı mürekkepli anahtarı ve avucundaki yara izini takip ediyor. "Neden beni seçtin Grayson?"

Gözlerimi tekrar bulduğunda, pişmanlık duymadan bakışlarını tutuyorum. "Gerçeği istiyorum," diyor.

Gerçeği mi? Başta nedenini fark etmediğimi söylesem bana inanır mıydı? Onun tarafından tüketildiğimi, bilinmeyene takıntılı olduğumu- beni büyülediği kadar korkuttuğunu. Sebepleri katman katman geriye doğru kazıyın, ta ki sadece bir tanesi, kör edici derecede açık bir sebep netlikle parlayana kadar. "Çünkü sen en iyisisin."

Cevabım onu ne şoke etti ne de aşağıladı. Onun çoktan çözdüğü şeyi ben de doğruladım. "Şizofreni ailenizde var," diyor, içimdeki gerçeği ortaya çıkarmak için dikişleri çekerek. "İlk seansımızdan sonra, bana hayatını kurtarmamı istediğin için geldiğine karar verdim. Çok da uzak değildim, değil mi?"

Derin nefes alıyorum, kokusunun tadını çıkarıyorum. Şeytanlarımı hapsedebilsin diye onu özgür bıraktım. "Her ilişkide vermek ve almak vardır, doktor."

"Var," diyor nefes nefese bir fısıltıyla. Sonra gözleri beni delip geçiyor. "Beyin taramalarınızı defalarca inceledim. Sana bunların kanıtlarını gösterdim.

Şizofreni belirtisi yok Grayson. Annenizin akıl hastalığını miras alma korkunuz sadece bir yere kadar."

Demek sevgili annesini keşfetti. "Peki Becky bugünlerde nasıl?" "Yanıt vermiyor."

Yavaşça başımı sallıyorum, bilgiyi özömsüyorum.

London durmuyor. "Resmi teşhisten sonra," diyor, "gidebilirdin. Seansları sonlandırabilirdin. Bana ihtiyacın yoktu, artık o şekilde değil. Var olmayan bir hastalıkla ilgili yanıltıcı bir korkuyu besliyorsunuz. Belki de hiç var olmayacak-"

"Olacak," diye kestim sözünü.

Dudaklarını ıslatıyor. "Ve öyle olmadığında, deliliğine asla kurban gitmediğinde, o zaman ben senin bulmacana nasıl uyacağım?"

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Gerçekten benim için harcanabilir olduğuna inanıyor musun?"

Başını iki yana sallayarak omuz silkiyor. "Herkesin yararlılığı sona erdiğinde harcanabilir hale geldiğine inanıyorum. Beni en iyisi olduğum için mi seçtiniz?" diyor alaycı bir ses tonuyla. "Hayır, Grayson. Beni seçtin çünkü yeterince iyiydim ve sömürebileceğin bir sırrım vardı. Anlaşmamız artık senin için faydalı olmadığında kullanabileceğin bir manipölasyon aracı."

Bunu inkar etmiyorum.

Kolları ince belini sarıyor. "Neden beni öldürmedin? *Neden?*" diye soruyor.

Yavaşça nefes veriyorum. "Oh, London. Bir erkeği baştan çıkarma. Bu çok zalimce." "Hasta kasetlerimin kopyaları nerede?" diye soruyor aniden.

Yüz ifadem sertleşiyor. "İtiraf görüntülerinizle birlikte tabii ki."

Benim itirafım da onu korkutmadı. Eninde sonunda bir araya getireceğini düşünmüştüm; ondan saklamıyordum - daha çok en iyisini sona saklıyordum.

"Sigorta poliçesi mi?" Bir kaşını kaldırıyor.

Mizahtan yoksun bir kahkaha atıyorum. "Düşündüğün gibi değil. Seni koruyordum."

"Kimden?"

"Kendinden," diyorum. "Görünüşe göre *Lydia*'dan. Biz insanız, London. Tereddüt ederiz. Kendimizden şüphe ederiz. Seni kaybetme riskini göze alamazdım."

Sertçe başını sallıyor. "Yatırımınızı kaybetme riskini göze alamazdınız. Ne de olsa bir yılı aşkın bir süredir sıkı çalışıyorsunuz. Dr. Noble kırılırsa davanıza ne faydası olur?"

Ona dokunabilmeyi dileyerek parmaklarımı barda gezdiriyorum. Şu anda ateş gibi.

Benim sessizliğim üzerine koridora baktı. Gardiyan telefonunda geziniyor. London sesini alçaltıyor. "Manipülasyon senin için ön sevişme gibi."

Kıkırdıyorum. "Özür dilerim. Bir dahaki sefere sana çiçek veririm." Gözleri beni mızraklıyor. "Bir dahaki sefere mi?"

Bunu söyleme şekli, o kadar kuşkulu ki, tenimde kırbaçlanan bir sıcaklık akımı gönderiyor. "Neden buradasın?"

Hemen cevap vermiyor. Soru aramızda geziniyor, koparsa aniden kırılmanlaştıran bağlantımızı patlatacak canlı bir tel gibi. "Çünkü evini gördüm, Grayson." Gözleri parlıyor ve beni bakışlarımı indirmeye zorluyor. "Nerede büyüdüğünü gördüm... *nasıl* büyüdüğünü. İlk tuzağını tasarlayıp kendini özgür bıraktığın andan beri bir cevap arıyorsun. Senin için başlangıçtaki amacımın ne olduğunu anlıyorum. Annenizin hastalığından, aklınızı kaybetmekten korkmanız, sizi tedavi edebileceğim umuduna sarılmanıza neden oldu. Ama başka bir şey daha var. Ne arıyorsun?"

Parmaklıklardan uzaklaşıp aramıza daha fazla mesafe koyuyorum. Çok uzakta olduğunda hissettiğim fiziksel acıyı hâlâ anlayabilmiş değilim. Acı gerçekmiş gibi geliyor. Somut. Onu kullanıyorum.

"Beş dakika!" diye bağırır gardiyan.

"Belki de bu bir lanettir," diyorum, sesim kısık, arıyor. "Belki de bu benim cezamdır. Belki de kaderimdir. Belki de kaos teorisidir ve hiçbir şeyin bir mantığı ya da nedeni yoktur. Ama bu deliliğin amacı ne olursa olsun, bu benim hayatımın tasarımı. Ve ben bir ömür boyu bu tasarım üzerinde çalıştım."

Bulmacayı yeniden düzenliyorum... ve bana verilen tek cevap sensin." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Sen tattığım özgürlüğe en yakın şeysin."

"Asla özgür olamayacaksın. Sonsuza dek bu kendi kendini yaralayan döngüyü tekrarlamaya mahkûmsun. Delilik seni almayacak, bu parmaklıklar alacak. Kendini tekrar tekrar buraya koyuyor, kaçmaya çalışıyorsun ama yine de o karanlık odada kilitli kalıyorsun."

"Kafamdan siktir git, doktor."

Beni inceliyor, yılmadan. "Eğer yeterince korkarsan, onu ortaya çıkarırsın. Zihnin bundan emin olacaktır." Gözlüklerini çıkarıp gözlerini görmeme izin veriyor. "Ve o gün geldiğinde, sana yardım edebileceğimden emin değilim."

"Yapmak zorundasın."

"Bana yardım ettiğin için mi?"

"Evet. Fiyatı bu. Değiş tokuş." Başımı eğiyorum. "Sana gösterdiğim her şey için minnettar değil misin? Hepsini geri alabilseydin, alır mıydın?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Yapmazdım, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum-"

"Yapacaksın." Ellerim yumruk oldu. "Beni öldürmek zorunda kalacağın gün gelirse, öldüreceksin."

Yüzünde dehşete kapılmış bir ifade belirliyor ama aynı hızla kayboluyor. Bunu daha önce de düşünmüştü. Düşünmek zorundaydı. Birbirimiz için bir tehdit olduğumuz kadar birbirimizin hastalıklı kurtuluşuyuz da.

Annemin hastalığı beni almasa bile, Londra'ya olan aşkım alabilir.

Aşk deliliktir.

"Eğer bana yardım edemiyorsan, beni bitirmekten başka çaren yok, London. Şimdi bana söz ver."

"Belki de yapamazdım..." Düşüncelere dalmış bir halde konuşmasını sürdürüyor. "Ama Lydia yapabilir." Yavaş bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyor. "O zaman sanırım onu yanımızda tutmalıyız, her şeyden sonra."

"Lydia Prescott, hâlâ seranın altındaki o karanlık odada kilitli olan çocuk kadar önemli." Sertçe yutkunuyor, yüzünü buruşturuyor. "Senin gibi

Doktor, seni seven bir kadın olarak sana onu kucaklamayı söylüyorum. O senin düşmanın değil. Kaçmaya çalışmayı bırak, Grayson."

Burun deliklerim alevleniyor. Isı omurgamdan yukarı doğru süzülüyor. Kızgınlık, titreşen kırmızı dalgalar halinde görüş alanımın kenarlarını yakıyor. "Tüm katmanları soyun," diyorum. "Sanırım adil olan bu. Görünüşe göre bu barlar içimizdeki dürüstlüğü ortaya çıkarıyor, bebeğim."

Başını sallıyor, sanki onu kilitlediğim kafesteki deneyimini hatırlıyormuş gibi, onu gömülü tutmaya çalıştığı geçmişini hatırlamaya zorluyor. "Bir kilit ve bir anahtar," diyor. "Biz kaçınılmazız."

Gülümsemem uzuyor. "Ölene kadar mı?"

Eşarbını çıkararak cevap veriyor. Her nüansı, elinin kayışını fark ediyorum ve boynundan kurtarmak için elini kumaşın altına kaydırduğunda, altındaki gösterişli madalyondan bir nesne çıkarıyor.

Koridorun sonundaki nöbetçi olayı kaçırdı ama ben kaçırmadım. Sadece eşarba sardığı şeye odaklanamıyorum. Sadece boynundaki yaraları, morlukları, koyu renkli parmak izlerini görebiliyorum.

Parmaklıkları öyle sıkı kavıyorum ki
parmaklarım ağrıyor. Onu öldüreceğim.

Bunu gökyüzünün mavi olduğunu bildiğim kadar net biliyorum.

London içimdeki gerilimi okuyor ve "Hayır, ona hâlâ ihtiyacımız var" diyor. Gardiyana bakıyor. O da bizi izliyor. "Bu benim seçimim. *Benim seçimim.*"

Öfke içimi kemiriyor. "O zaman önce sen ona ulaşsan iyi olur."

Ölümlüden daha *iyi* olma çabalarımın rağmen, ben tanrı değilim. Ben kan ve kemiğim ve London iliklerime işlemiş. O kadar derin ki, onun benim bir parçam olduğunu hissedebiliyorum. Acı hiç dinmeyecek. Zorlamalar asla durmayacak. Ben insanım ve zayıfım ve o hâlâ özgürlük için tek şansım. Ona olan ihtiyacım bitmeyecek.

Nöbetçi ayağa kalkıyor.

Parmaklıkları bırakıyorum, ellerim yanıyor. "Eşarbı bana ver."

Boğazı morarmış ve şişmiş olan London derin olmayan bir nefes alıyor. "Bunu planladın mı?" diye sorar. "O zamanlar. Daha önce. Tüm bunları, her olası sonucun kendi olasılığı olacak kadar titiz ayrıntılarla mı planladın? Yoksa kaderimizde bu mu var?"

"Kötü bir Shakespeare trajedisi gibi," diyorum ona. Yüzden fazla farklı kilidi ezberlemiştim. Elindeki dövmeli anahtarı gördüğüm anda, hangi kilit üreticisine ait olduğunu tam olarak biliyordum. Bundan sonrası sadece planları elde etme meselesiydi. Maine'deki hangi hapishane ve nezarethanelerin aynı üreticiyi kullandığının kaydını tutmak. Ona yüksek sesle söylediğim tek şey "Rockland'ı doğal güzelliğinden daha fazlası için seçtim" oldu.

Yumuşak dudakları aralanıyor. Bakışları hücrenin parmaklıklarına kayıyor, gözleri demiri sonuna kadar takip ediyor. Bodrumundaki hücre, yıllar önce babasının karakolundaki hücreleri kuran şirket tarafından yapılmış. Bunu ben de biliyorum, çünkü bildiğimden emin oldum. Ve o hapishane hücresi üreticisi, şu anda içinde bulunduğum hücreyi kuranla aynı şirket.

Bilerek gülümsüyor. "Biz kaçınılmazlığın boktan bir türüüz. Kader değil. Lanetliyiz."

Muhtemelen haklı. Bodrumlardan ve mahzenlerden iyi şeyler çıkmaz... Karanlık şeyler çıkar. Işığın yaktığı şeytanlar.

"Hâlâ güzelsin," diyorum, gizlemeye çalıştığım aksanımla kalınlaşan sesimle. "Benim kara meleğim."

Bakışları bana odaklanıyor. "Bağlanacağımı nereden bildin? Bu mu?"

Başımı salladım. "Ben yapmadım. Bu kader kısmı, London. Değişken Aramızdaki ilişkiyi asla parçalara ayırıp analiz edemedim. Biz amansızız. Kaçınılmaz. Kaçmak istemediğim tek hapishane."

Elindeki atkıya bakıyor, kumaşın ötesine, içinde sakladığı anahtara bakıyor. "İşe yaramayabilir."

Hayır. Olmayabilir. Muhtemelen de olmamalı. Çocukluk kafesini açmak için kullanılan anahtarın bu hücreyle eşleşme ihtimali oldukça düşük.

Matematiği çoktan yaptım. Oranları hesapladım. Ama bizim gibi o da çarpıtılabilir ve mükemmel bir şeye dönüştürülebilir.

Birkaç kaba değişiklikle London'ın anahtarı tam olarak uyacak. "Daha derin bir seviyede birbirimize bağlıyız," diyorum ona. "Parmaklıkların, kafeslerin ve hapishanelerin içinden... fiziksel anlamda ve zihinsel olarak. İşte bu yüzden

benim için asla harcanabilir olamaz. Sen benim dengimsin."

Bana inanıyor mu? Bazı şeyler manipüle edilemez. Onun için hissettiklerim gerçek.

"Ben kahraman değilim London," diyorum. "Ama kötü adam da değilim." "Zaman doldu, doktor," diye seslendi gardiyan.

London hızlı hareket eder. Hücreye koşar ve atkayı parmaklıkların arasından geçirir. "Beni götüreceksin," diye fısıldar. "*Bırak* beni alsın."

Eşarpı kavrayıp eline dokunmaya çalışıyorum, çaresizlik acı bir şekilde yüzeye çıkıyor, sonra elini çekip alıyor.

"Onu geri getirin!"

İki gardiyan Londra'yı duvara yaslayarak bana sadece anahtarı ucuz bir sihir numarası gibi parmaklarımın arasından geçirecek kadar zaman veriyor.

"Bırak onu, Sullivan," diye emrediyor subay.

İnce kumaşın gitmesine izin veriyorum. Eşarpı beton zemine sessizce sürükleniyor.

"Geri çekil," diye talimat verdi.

Gardiyanlar London'a dışarı kadar eşlik ederken, onu olabildiğince uzun süre görmeye çalışıyorum. Ta ki koridorda gözden kaybolana kadar. Polis parmaklıklı kapının kilidini açıp eşarpı alırken hücremdeki arka duvara doğru ilerliyorum.

"Siktiğimin hayranları," diye mırıldanıyor onu incelerken. Kokluyor. "Yine de güzel kokuyor. Çok seksi bir doktorun var, Sullivan. Bu bende kalacak." Bana dudak büktü, ben de ona izin verdim.

Onlar gittikten sonra köşeye yerleşiyorum. Başparmağımı anahtarın dişleri boyunca gezdiriyorum. Beklenti ağzımı bir gülümsemeye dönüştürüyor. Bekliyorum

hapishane, dişleri törpülemek için çelik lavabonun kenarını kullanarak anahtar üzerinde değişiklikler yapmaya devam ediyor.

İki saatten kısa bir süre içinde, zırhlı bir kamyon küçük bir orduyla birlikte beni hapishaneye götürmek için gelecek. Acele etmiyorlar, gerekli hazırlıkları yapıyorlar. Kaçma şansım olmadığından emin olmak için.

Ve Nelson onu alacak.

London'ın tek şansı Nelson'ın ona dokunmaktan korkmasıdır.

Anahtar üzerinde çalışıyorum, ter gözlerime akıyor. Yanık tatmin edici.

Zamanı geldiğinde, giderim. Ve çıkarken yeterince hasar verdiğimden emin olurum ki Nelson kan için geldiğimi anlasın.

OceanofPDF.com

İKİ ARADA BİR DEREDE

L O N D O N : A M O N T H L A T E R

Tpsişik savaşın kuralları herkes için farklıdır. Bir kişinin rakibinin moralini bozmak ve ona hükmetmek için ne kadar ileri gideceği, bağlılık düzeyine bağlıdır. Kazanma arzuları ve ihtiyaçları Düşmanlarına acı çektirmek.

Şiddet kanınıza işlediğinde, öldürme dürtüsü sizin doğal bir parçanızdır. Samimi ve kurlsızdır; tek bir duyguya, tek bir özleme sahip bir aşık, onu elde etmek için hiçbir şeyden kaçınmaz.

Grayson ve benim için bu çizgiler normalden daha bulanık. Sevişmek kadar kolay cinayet işleyebiliyoruz. Her ikisi de bize diğerine sahip olma konusunda doruk tatmin ve tamamlanma sağlıyor.

Aşk ve cinayet. Doğuştan gelen aynı duygu ikisini de besler. "Dr. Noble? Beni duydunuz mu?"

Başımı kaldırıp gevşek bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Müdür Marks tüm sırık gibi, korkuluk ihtişamıyla karşımda duruyor. "Evet. Özür dilerim. Sadece dönüp dolaşıp aynı yere geldiğimizi düşünüyordum."

Gülümsemesi alaycı. "Aldık. Bunun için teşekkür ederim." Cotsworth Islah Tesisindeki son hasta değerlendirmemi içeren dosyayı elinde tutuyor. "Son birkaç ayın sizin için kolay geçmediğini söylemenin çok hafif kalacağını biliyorum-"

Sıkı bir gülümseme ağzımı kaplıyor.

"-ama benim kitabıma göre tesise karşı yükümlülüğünüzü yerine getirdiniz," diyor. "Erken tahliyeyi imzalamaktan mutluluk duyarım." Asansöre doğru bir adım atıyor ve duraklıyor. "Bu arada nereye gitmeyi planlıyorsun?"

Yerdeki kısmen paketlenmiş kutulara göz gezdiriyorum. "Birkaç hafta izin alacağım, sonra batı yakasında işlerim var."

Müdür ciddiyetle başını sallar. "Manzara değişikliği iyi olabilir. İyi şanslar, Londra."

Müdür Marks'ı uğurladıktan sonra Lacy'ye günün geri kalanında izin veriyorum. Cotsworth'a olan taahhüdümü yerine getirdikten ve müşterilerimi başka bir psikoloğa yönlendirdikten sonra, toparlanmaktan başka yapacak bir şey kalmıyor.

"Yardım istemediğine emin misin?" Lacy çantasını alırken sorar.

İç çekerek başımı sallıyorum. "Son kısmı ben halledebilirim. Sen ödevine bir an önce başlamalısın. Mazeret yok." Ona sertçe bakıyorum, sonra gülümsüyorum.

Zemin boşaldığında, ofisimi toparlamak için zaman ayırarak sessizliğin tadını çıkarıyorum.

Normal, akli başında herhangi bir insan, daha önce dengesiz bir FBI ajanı tarafından saldırıya uğradığı yerde yalnız bırakılmaktan endişe duyabilir - ama kadere meydan okumamın nedeni şüpheli akıl sağlığım değil.

Monotonluk.

Ajan Nelson'ı son görüşümün üzerinden neredeyse dört hafta geçti ve her gün benim için geleceği günü merak ediyorum. Beklemek... bilmemek... dayanılmaz bir şey.

Bu hastalıklı arafta devam etmektense karanlık bir köşeden bana atlamasını tercih ederim.

Masamın üstüne bir kutu atıyorum ve kitaplığımı temizlemeye başlıyorum.

Muayenehanemin resmen kapandığına dair duyuru bu sabah yayınlandı. Eğer bir ajan kenarda pusuya yattıysa, şimdi saldırma zamanı.

Ofiste dolaşırken adımlarımda sadece herhangi bir girişimde bulunacağına dair şüphe ağır basıyor, oda çıplaklaşıyor, boşalıyor. İş düşündüğüm kadar uzun sürmüyor.

Son kutuyu mühürlüyorum, rulodan uzayan bandın sert sesi buradaki hayatıma son bir not düşüyor. Bandı yırtıp kutunun kenarları boyunca düzleştiriyorum, düşünceler içinde kayboluyorum.

Grayson henüz iletişime geçmedi.

Polis gözetiminden şiddet kullanarak kaçtıktan sonra, görünüşe göre Maine'den kaçmış. Olayın nasıl gerçekleştiğine dair sadece tahmin yürütebiliyorum, raporlar taraflı, karışık ve yeterli bilgiye sahip değil. Kaçış sırasında üç polis memuru yaralanmış ama sadece yüzeysel olarak ve Grayson'ı bıraktığım durum göz önüne alındığında, ölüm olmamasına gerçekten şaşırdım.

Grayson'ın nezarethanenin kilidini açmak için anahtarımı kullandığını hayal edebiliyorum. Telaşlı polisler koridora koşuyor. Ateş açılıyor. Coplara ve şok tabancalarına el konuluyor ve memurlara karşı kullanılıyor. Grayson'ın gazabının ardından kanlı bir iz.

Daha önce hiç aşırı duygusal patlamalar yapmamıştı ama bunun tepkisel mi yoksa kasıtlı mı olduğundan emin değilim. Nelson'ın gözünü korkutmak için.

Dürüst olmak gerekirse, işe yaramış gibi görünüyor.

Grayson'a yönelik insan avı yetkilileri güneşe doğru götürdüğünde, Nelson'ın üstleri bana yaklaştı ve nerede olduğunu sordu. Ajanı en son gören ve onunla konuşan bendim. FBI'a göre Nelson zaten serseri mayın gibiydi, Grayson'ın davasına onların takdirine rağmen girmişti.

Nelson o sıralarda soruşturma altındaydı, yakalamalardaki başarısı FBI'ın gözünde ona bir iyilik kazandırmamıştı. Bir önceki yıl karısının ve çocuğunun ölümünden sonra davranışları için hafif bir af almış olsa da, tam zamanlı olarak geri dönmeden önce bir psikolojik değerlendirmeden geçmesi gerekiyordu.

Ajan Nelson'la geçirdiğim onca zaman boyunca ailesini kaybettiği kazadan bir kez bile bahsetmedi. Öte yandan, bir suç psikoloğuna büyük bir stres kaynağını açıklamak onun için ideal bir hareket olmazdı. Kısacası, FBI en iyi sır tutuculardır.

Neredeyse en iyisi.

Yarınki taşınma ekibi için kutuları ofisimin dışına yığıyorum, sonra ışığı kapatmaya gidiyorum. Bir anlık nostalji beni yakalıyor ve artık balıklardan yoksun olan tuzlu su tankına bakıp pratiğime sessizce veda ediyorum.

Son kez kapıyı kilitledikten sonra anahtarı resepsiyon görevlisinin masasına bırakıyorum ve daireme giden manzaralı yolu yürümeye karar veriyorum. Maine her zaman benim evim olacağı için şehir evinin kira kontratını devam ettiriyorum. Sadece burada yeniden bir muayenehane açma konusunda emin değilim. En azından yakın gelecekte.

Zamana ihtiyaç var.

Zaman ve mesafe.

Kuşhane gün batımında çok güzel oluyor. Ne zaman kötü bir gün geçirsem, yeşillikler içindeki dolambaçlı yollara sapmak beni her zaman rahatlatmıştır. Özellikle kuşları sevmiyorum bile... Buraya bahçeler ve patikalar için geliyorum. Tahta kaldırım boyunca uzanan göletler.

Burayı neden bu kadar sakın bulduğumu hiç düşünmemiştim. Dev kuş kafesiyle bilinaltımda bir ilişki kurup kurmadığımı merak etmeden edemiyorum. Demir parmaklıkların içinde bir miktar rahatlık hissediyorum. Ellerimi ceplerime sokuyorum ve zihinsel olarak kendime gülüyorum, aşırı analitik doğamla alay ediyorum.

Dedektif Foster beni bahçeye kadar takip ettiğinden beri buraya ilk kez geliyorum. Köşeyi döndüğümde onu görmeyi bekliyordum. Sigara dumanı bulutu ve alaycı ifadesiyle, eve yalnız yürüdüğüm için beni azarlamaya hazır.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, huysuz dedektifle daha da yakınlaştık. İşin tuhafı, Foster oldukça kahraman olduğunu kanıtladı ve Grayson'ın kaçışından sonra Young'ın orada olamadığı zamanlarda basından kaçmama yardım etti.

Hatta ona Nelson'ın bana yaptığı saldırının kanıtlarını bile verdim - ajanı tırmaladıktan sonra tırnaklarımın altından çıkardığım epitel hücreleri. FBI'ın Ajan Nelson'ı korumak için bir komplo kurduğunu söyleyerek ona sağladığım güvenin, Grayson'ın son kaçışında parmağım olmadığına olan inancını pekiştirdiğine inanıyorum.

Rockland hapishanesine varmadan önce taksiden Foster'ı aradım, dengesiz ajanın gelecekteki saldırılarına karşı bir koruma önlemi ve Grayson için sigorta sağladım. Eğer bana bir şey olursa, en azından bir kişinin bunun Grayson olmayabileceğinden şüphelenmesini istedim.

Nelson'ın taklitçi cinayetleriyle ilgili gerçeği sakladım, kanıt olmadan bunun boş bir suçlama olacağını biliyordum - Federallerin inanmaya ya da soruşturmaya pek istekli olmayacağı bir suçlama. Ama Nelson'ın bana saldırısını, değişen zihinsel durumunu kanıtlamak için kullanabilirdim. Şimdilik bu kadar yeter.

İnsanları okumakta hâlâ oldukça iyiyim. Foster'a göre Grayson ikimiz için de bir tehdit. Kimse bizim kadar acı çekmediği için birbirimizi korumak için hastalıklı bir çabayla bizi bir araya getiriyor.

Dedektif şimdiye kadar New Castle'a dönmüş olmalıydı. Ancak kariyerini kaybettiği için orada geri dönebileceği bir şey olmadığını belirtmiştir. Burada özel dedektif olarak işe girdi ve kendi soruşturmalarını seçme özgürlüğünün tadını çıkardığını iddia ediyor. Ama inanıyorum ki, o da benim gibi bekliyor.

Bir deja vu hissi duyularıma saldırıyor ve duruyorum. Ayak sesleri kulaklarıma ulaşıyor. Döndüm, şok tabancası çoktan elimdeydi.

Mavi posta üniforması giyen genç bir adam ellerini kaldırır. "Kim?" "Ne istiyorsun?"

Bugünlerde herkese karşı temkinliyim. Adamı incelediğimde zararsız görünüyor ama insanın ne kadar kolay kandırılabilceğini biliyorum. Kemerimin halkasına takılı tuttuğum mini-Taser, geri çekilebilir bir kordon üzerindeki yerine geri çekiliyor.

"Bu oldukça uygun," diyor adam, sonra tereddütlü bir adım atıyor. Elinde küçük bir paket olduğunu fark ediyorum.

"Kımıldama," diyorum. "O da ne?"

Bana uzattı. "Dr. Noble için" diyor. "Ofisinizi aradım ama kapalıydı. Sonra biri binadan çıktığınızı söyledi, ben de sizi bu tarafa doğru gelirken gördüm. Siz Dr. Noble mısınız? Bu paket zaman açısından biraz hassas..."

"Şahsen teslim etmek için ne kadar ödediniz?"

Suçlu bir kızarıklık yanaklarını renklendiriyor. "Bunu bugün size ulaştırmam çok önemli."

Lanet olsun. Bu yanlış geliyor. Grayson bana ulaşmak istiyorsa, bunu yapar. Başkalarını karıştırmaz ama belki de çok uzaktadır. Belki de benimle iletişim kurmasının tek yolu budur.

"Bunu sana kim verdi?" diye sordum. Anlamsızca başını sallayınca zorluyorum. "Bir erkek miydi? Neye benziyordu?"

"Onu görmedim," diye itiraf ediyor. "Bak. Patronum bana verdi ve sana çabucak ulaştırmam için bana nakit ödeme yapacağını söyledi. Ama bu iş beni korkutmaya başladı..."

"Pekala. Ver bakalım." Paketi kabul ediyorum ve adamın gitmesini bekliyorum, incelemeye başlamadan önce yalnız olduğumdan emin oluyorum.

Kuşhanenin yüksek yeşilliklerine ve gözlerden uzak sığınağına rağmen burada çok açıktayım. Posta işçisi, kararlı olduğunuzda birini takip etmenin ne kadar kolay olduğunu kanıtladı. Ve tek istediğı biraz paraydı.

Nelson çok daha fazlasını istiyor.

Kahverengi ambalajı yırtıp açıyorum.

Adam zamana duyarlı olduğunu söyledi ve ben de haftalardır bir şeyler olmasını bekliyordum. Paketin içinde küçük, siyah, karton bir kutu var. Endişeyle üstünü hafifçe açtım ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bir yonca, yumuşacık pamuk yatağının üzerinde duruyor.

Göğsüm sıkışmış bir halde bahçeye bakıyorum. "Grayson..."

Kutuyu kapatıp kuş kafesinden çıkıyorum, yalnız olmadığım hissi düşüncelerimin bir kenarında duruyor.

Her şey burada başladı. Burada bitmek zorunda.

Göğsümü kabartan ritim beni daha yakına çağırıyor. Yerçekimi gibi, beni içeri ve Blue Clover'ın kapılarına doğru çekiyor. Boğucu müzik duyularımı sarıyor, hipnotik bir transa sokuyor ve beni birbirine yakın bedenlerin oluşturduğu kalabalığa doğru sürüklüyor.

Buraya daha önce de gelmiştim. Tanıdık, kışkırtıcı bir vaat havada asılı duruyor. -Kaçış vaadi. Özgürlük. Büyüleyici renkler dans pistinin üzerinde dumanlı bir pus içinde girdap gibi dönerken hâlâ bir parça tadını alabiliyorum.

Bir tasarımı vardı. Birbirimize sahiptik.

Ama sonra, bir gece için arzularımı kamufle edebilecek bir kılığa büründüm, gizlendim. Londra ya da Lydia diye bir şey söz konusu değildi. Sadece onun olma özlemim vardı.

Bu sefer beni koruyacak bir maske yok. Tasarım siyah takım elbisem kıvrımlarımı mükemmel bir zırh gibi sarıyor. Siyah-çıplak topuklu ayakkabılarım vahşi atmosfere uymuyor ve muhtemelen buradaki tüm kıyafetlerden daha pahalı.

Dans kulübünde ilerlerken ne kadar bariz bir şekilde göze çarptığımı farkındayım. Kadınlar beni ölçüp biçiyor, erkekler bana yaklaşmak için çok hevesli görünüyor, sanki kaybolmuşum, sanki sinsice dolaşıyormuşum, ete susamış bir avcıymışım gibi.

Kulübü gizli buluşma yerimiz olarak seçmemin tüm amacı da buydu. Buraya gelmemden kimse şüphelenmeyecekti. Dr. London Noble karışmazdı.

Belki de bu gece kılık değiştirmeliydim. O beni fark etmeden önce ben onu görmeliydim. Ama bu da stratejinin bir parçası.

Bırak beni alsın.

Bir görev için sahneyi takip ediyorum.

Müziğin hızı değişiyor, ritmi hızlanıyor, hızlı kalp atışlarıma uyuyor. Canım sıkkın bir şekilde, ucuz giysili iki adamı el sallayarak uzaklaştırıyorum.

ve Grayson'ı daha önce keşfettiğim arka duvarı kaplıyor. Duman titreşen neon ışıklarıyla zeminde yuvarlanıyor, ritim daha da yükseliyor ve bedenler yoğun bir kütle halinde bir araya gelerek görüşümü engelliyor.

Aylar sonra ilk kez bir sancı belimi dürtüyor. Alışkanlığım dışında, topukluları dengelemek için duruşumu ayarlıyorum ve göğsüme bir alarm saplanıyor.

Bu doğru değil.

Duman makinesi bana buhar püskürtüyor, nefesimi çalıyor. Başım dönüyor. Karanlık kulüp birdenbire çok aydınlık oldu. Yoğunlaşmış bedenlerin arasından çıkışa doğru ilerliyorum, ellerim kıyafetlerimi, saçlarımı yakalıyor.

Bir sorun var.

Biri sırtıma bastırduğında bu düşünce aklıma geliyor. Güçlü bir kol belimi çevreliyor. Kızgınlık savunmamı tırmalıyor ve elimi leğen kemiğimdeki kalın bileğin etrafına sıkıştırıyorum. "Çekil üstümden."

"Muhtemelen bunu başarabilirim, ama seni çıkarmak -gerçekten çıkarmak- nasıl bir şey bilmek isterim."

Nelson'ın hırçın sesi müziğin sesini aşarak kulaklarıma ulaşıyor. Bedenim geriliyor, kolunu tutuşum taşa dönüşüyor.

"Grayson nerede?"

Bu en önemli soru. Bundan sonraki her olasılık onun cevabına bağlı.

Saçlarımı omzuma döküyor, sert parmaklarıyla boynumu okşuyor. "Şşş. Sürprizi mahvedeceksin." Sonra bana sertçe bastırıyor ve belindeki silahı fark etmemi sağlıyor.

Elinden kurtulup yüzünü ona dönüyorum. "Ne yapacaksın? Beni vuracak mısın?" Kulüpteki herkese bakıyorum. "Bu klişe bir film değil Nelson. Yanıma bir silah dayayıp beni uzak bir yere götürmeyeceksin. Beni öldürecekse, yap. Hemen şimdi. Buradaki herkesin önünde."

Kıkırdıyor. "Tanrım, sen gerçekten sümüklü bir kaltaksın."

"Ve sen de sadece zavallı bir taklitçisin," diye karşılık veriyorum. "En azından artık birbirimize karşı dürüst olabiliriz."

İlerliyor ve sesini alçaltıyor. "Gerçekten olay mı çıkarmak istiyorsun? O zaman sevgiline ne yaptığımı öğrenme şansın nedir?"

Psikolojik savaşın kuralları herkes için farklıdır. Birinin rakibinin moralini bozmak ve ona hükmetmek için ne kadar ileri gideceği, bağlılık düzeyine bağlıdır. Kazanma arzuları ve ihtiyaçları -düşmanlarına acı çektirmek için.

Yani soru şu: Kim daha çok istiyor?

Ben.

"Beni ona götür," diye talep ediyorum.

Ona bir dakika daha vermeyeceğim. Zaten çok fazla dikkat çekiyoruz. Dans pistinden çıkmaya başlıyorum ve Nelson'ın eli benimkine kayıyor. "Böylece ayrılmayız," diyor.

Dışarı çıkarken serin gece havası garip bir rahatlık veriyor. Serinlik, kulübün sıcağının gelişmesine izin verdiği içimdeki hastalıklı dehşetin bir kısmını kovuyor. Merdivenlerden inmeye başlarken elimi Nelson'ın elinden çekiyorum.

"Telefonun, London."

Arkamı dönmeden takım elbisemin cebinden cep telefonumu çıkarıp omzumun üzerinden ona uzatıyorum. "Yaşıyor mu?"

Soru ağızda ekşi bir tat bırakıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Telefonumun onun çizmesinin altındaki çıtırtısını duyuyorum. Sonra eski ajan önüme geçiyor. Sokak lambasının loş ışığında, yüzüne attığım çizikleri fark ediyorum. Şimdi silik ve iyileşmişler ama oradalar. İncelememi sinirli bir kaş çatmayla fark ediyor.

Gülümsüyorum. "Herkesin yaraları vardır, Nelson. Bizi tanımlayan şey budur."

Karşılık vermeden beni yürümeye zorluyor. Aynı yöne gidiyoruz, daha önce gittiğim yolu takip ediyoruz. Biliyorum ki

Binaların arasındaki karanlık şeritte ilerlememi sağlamadan önce köşeyi dönüp ara sokağa giriyorum.

"Yetkililerden kaçıyor olmak..." Korunuyorum. "Bu taklitçilik olayını gerçekten bir üst seviyeye taşıyorsun."

Hala cevap yok.

"Bunu neden yapıyorsun, Nelson? Acele etmek için mi? Federalleri alt etmenin verdiği tatmin için mi?"

"Sen anlamazsın."

"Anlamak benim işim. Dene beni." Sessiz kaldığında ekliyorum: "Aileni biliyorum. Onlara ne olduğunu."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye çıkışıyor, bir elini dağınık saçlarında gezdirerek.

"O zaman bana açıkla. Anlamamı sağla."

Kıkırdıyor, öfkeli. "Çok sinir bozucusun." Sadece hikâyesini anlatmaya başladı. "Bir dava üzerinde çalışıyordum," diyor. "Orada olmalıydım. Ama bu suçlu... Tüm düzenlemeler ve bürokrasi yüzünden onu içeri alamadım. Bu yüzden üzerine oturup beklemek zorunda kaldım. Hareket etmesini bekledim ki onu suçüstü yakalayabileyim. Ben bakmıyorken başka bir kızı öldürürse bununla yaşayamayacağımı düşündüm."

Adımlarımı yavaşlatıyorum ve Nelson da benim hızıma uyuyor.

"Yanılmışım. Yaşayamadığım şeyin karımın yanında olamamanın suçluluğu olduğunu anladım. Küçük oğlum için. Orada olsaydım, o kaza asla olmazdı."

"Bunu bilemezsin. Bilemezsin."

"Oh, ama yapabilirim. Biliyorum ki ben orada olsaydım, gece geç saatlerde ona ilaç almak için asla araba kullanmazdı. Direksiyonda ben olurum, o değil. Bu yüzden 'kötü adamlar' söz konusu olduğunda -" alaycı bir şekilde tırnak işareti yapıyor "- artık oyalanmıyorum. Suçlu olduğunu biliyorsam, benimsin. Protokolle zaman kaybetmek yok."

Ona bakıyorum. "Kötü adamı yakalamak için ne kadar ileri gitmen gerektiğinin önemi yok.

Kaç kurban olursa olsun-"

"Bana kalırsa, dünyaya bir iyilik yaptım. Ben bir kahramanım. Kurbanlarımın her birinin sabıka kaydı bir mil uzunluğundaydı. Yeryüzünün pislikleri. Bunu hak etmişlerdi ve şimdi dünya onların yokluğu için daha iyi."

Büyüklik sanrıları. Sadece Nelson bu parçanın kahramanı değil. O yapamaz ol.

"Kurbanları hedef almak için FBI ile olan iç bağlantılarınızı kullandınız" diyorum, Analiz ediyorum. "Özensiz."

Alay ediyor. "Çok konuşuyorsun, Doktor Ölüm."

Etrafımdan onu izliyorum. "Mavi Yonca'yı nereden biliyorsun?"

Sessizce, beyaz bir tişört ve kot pantolonla ara sokakta yürüyor, hatırladığım derli toplu FBI ajanından çok farklı. Yürüyüşe çıkmış iki insanmışız gibi yürüyor. Endişe yok. Aramızda kötü niyet yok.

Ben onun için bir tehdit değilim. En azından geleneksel anlamda. Nelson kısmen benim saldırımdan sonraki soruşturma nedeniyle ortadan kayboldu ama çoğunlukla Grayson kolluk kuvvetlerinden kaçtığında Nelson takıntısının peşine düştü, Grayson'ı yakalama ihtiyacı birincil hedefiydi; FBI'nın müdahalesi onu engellemeden hedefinin peşine düştü.

Nelson hafife alınmamalı. Her şeye rağmen başka bir hayatın peşinde koşmak için bildiğiniz tek hayata sırtınızı dönmek güçlü bir irade gerektirir.

Bu da onu tehlikeli yapıyor.

Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan
bir adam.

Varış noktamıza geldik. Kendi seçtiğim terk edilmiş tamirci garajına. Nelson sonunda bana baktı ve "Bana söylemiştin." dedi. Bir anahtar çıkarıyor ve paslanmış metal kapının kilidinin yeni olduğunu fark ediyorum. Kapıyı iterek açıyor ve ellerini davet edercesine sallayarak beni ileri doğru itiyor.

Garaja girdiğimde, Grayson'la ilgili anılar zihnimi dolduruyor. Onu her yerde hissediyorum.

Sonra kilitleri gördüm.

Labirentin ağzına ve parıldayan anahtarlara geri dönüyorum. Ancak şimdi, her gümüş, altın ve bronz parıldayan nesne, paslanmış çentiklerin gözleri ve anahtar deliklerinin ağızlarıyla bana bakıyor.

"Bu senin tuzağın değil," diyorum, sesim soluk soluğa. Yapıyı, detayları - tasarım için harcadığım saatler süren titiz çalışma ve araştırmaları- tanıyorum.

"Övgüyü ben alamam," diyor Nelson, yaklaşarak. "Ama ödülü alabilirim."

Boynuma keskin bir iğne battı ve tepki verdim. Nelson'la savaşıyorum ve görüşüm bulanıklaşırken derine batan iğneyi kavıyorum. Uyuşukluk beni ele geçiriyor ve kaslarım gevşiyor.

Nelson beni betona çarpmadan yakaladı. Nefeslerim sığlaşıyor, kalbim vücudumun hala savaşla dolu olan tek parçası.

"Ben yemim," diye fısıldıyorum.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak düzeltiyor, beni kucaklarken bakışlarını yere indiriyor. "Başka yolu yoktu, London."

Grayson geliyor.

Karanlık beni ele geçirmeden önceki son düşüncem bu.

OceanofPDF.com

LOOKUPONTHYDEATH~ROMEO&JULIET

GRAYSON

Perfection.

Yeterince çok çalışılırsa, yeterince fedakârlık yapılırsa, yeterince kararlı olunursa bu hedefe ulaşılabileceğine dair nihai varsayım deliliğin ta kendisidir.

Ama mükemmellik dediğimiz bu çıldırtıcı şey nedir?

Herkes için farklıdır.

Mutlak ve eksiksiz tatminin, başarının o tek, mutluluk verici yüksek anı. Cennetin tatlı bir görüntüsü. Şeytanların uzaklaştığı ve kapıların açılarak bize kutsal bir şeyin sınırlı bir görüntüsünü bahsettiği bir an.

Dağın zirvesine ulaştık. Fethettik. Ödülümüzü aldık.

Ah, bu ödül bedavaya gelmiyor. Bir bedeli var.

Korku.

Korku hayatımızı yönetir - ruhumuzu acıtan o kaybetme korkusu. Mükemmelliğimizi elde ettiğimizde, kaygı ışığımızı çalmak için şeytani bir güç gibi içeri sızar.

Gerçek, taze ve derin bir yaraya tuz basmak gibidir.

En tatlı mükemmelliği bir kez tattığımızda, dilimizde tadını çıkardığımızda, ardından gelen her şey ancak kıyaslandığında yavan kalabilir. Ya da daha kötüsü; hastalıklı bir ekşi. Hızla midemizi bulandıran çürümüş bir acıya dönüşür.

Ne kadar yükseğe çıkarsak, hemen ardından o kadar alçalırız. Ezici bir alçalma.

Dibinde bizi bir cehennem çukuru bekliyor.

Belki de London ve ben ilk hatamızı burada yaptık. Mükemmel cennet parçamızı şişeleylebileceğimize inanmak. Ölümsüzleştirebileceğimize. Sadece birbirimiz için var olacağımıza.

Belki hala yapabiliriz.

Blue Clover'ın önünden geçerken kulaklarım bas seslerini duyuyor. Ceketimin kapüşonunu kafama geçirip sarhoş, gülen bir gruptan kaçıyorum. Maine'e dönmek bu sefer daha zordu. Önceden yetkililer dönmeyeceğimi düşünüyordu, şimdi ise beni bekliyorlar.

Neyse ki Ajan Nelson bana ekmek kırıntıları bırakmış. Beni istediği yer burası. Yani elinde koz var. *Kız* elinde.

Bırak beni alsın.

Rockland hapishanesinden kaçtığımdan beri London'ın unutulmaz sözleri rotamı belirledi. Bu onun tasarımı ve baskın güç o olduğu için isteğini kabul ettim. Yine de kolay olmadı; Nelson'ı iki kez yakaladım ve ikisinde de bekledim. Ve izledim.

Kimse sonsuza kadar koşamaz.

Bizim gibi adamlar için sadece iki kesinlik vardır. Ya yakalanırsın ya da öldürülürsün.

Ama Nelson'ın aksine benim bir anormalim var, geleneklere meydan okuyan güzel bir kara melek.

Deponun kapısındaki parlak kilidi fark ediyorum. Açık duruyor, bir davetiye gibi. Kapıyı kaydırarak açarken gizlice girmiyorum. Nelson beni burada istiyor, Londra beni burada istiyor... işte buradayım.

Oyunlar başlasın.

İçeri giriyorum ve onu görür görmez kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sadece onun için atıyor.

Garajın üzerinde hidrolik bir araba asansörüyle asılı duran London, orada bir melek gibi süzülüyor.

Ağzı ve gözleri kapalı ama beni duyabiliyor. Kıyafetleri çıkarılmış; ince sutyeni ve külotu dışında tüm bedeni sergileniyor. Bileklerinden ve belinden çıkan tel halatlar.... onu havada tutuyor... güzelce rahatsız edilmiş bir kukla gibi.

Kablolar asansörün kollarının (bir otomobili taşıyan sarı çelik kirişler) etrafına sabitlenmiş ve kadın hemen aşağıdan sarkıyor. Kablolar asansörün üzerinden akıyor, piyano telleri gibi geriliyor ve ikinci bir asansör çubuğunun üzerinden katlanarak yağmur gibi aşağı düşüyor. Ancak kablolardan yağmur damlaları yerine asma kilitli ağırlıklar sarkıyor.

Mekanizmayı incelemek için bakışlarımı bir an için ayırıyorum. Saniyeler içinde sistemi hesapladım.

Asansör zamanlayıcıya ayarlı. Her dakika onu indiriyor. Geri sayım Londra'nın 8 metrelik bir nakliye konteynırına batmasıyla sona erecek.

Gerçekten çok güzel.

London ve benim burada geçirdiğimiz ilk gece tasarlamaya başladığımız tuzak şimdi tamamlanmış, tüm potansiyeliyle hayata geçirilmişti. Nelson'ın parmak izleri onu aşındırmıyorsa, gerçekten takdir edebileceğim bir tuzak.

"Kendi kendime düşündüm de," dedi Nelson'ın sesi, "kendi tuzaklarından birinde başrol oynama zevkini hiç tatmamış olman büyük talihsizlik."

Kapüşonu itip ceketimin fermuarını açıyorum. "Konteynırda ne var?"

"Konsantre bir sülfürik asit bileşimi," diye yanıtlıyor. "Senin tarifin."

Sırıttıyorum ve ceketimi bir kenara fırlatıyorum. "En ince ayrıntısına kadar bir taklitçi." Ama London'ın açıkta kalan etinin, hasarı susturacak hiçbir bariyer olmadan karışımın içine batacağını fark ediyorum. Bu beni ayıltıyor.

"Bu sadece içimdeki mükemmeliyetçilik. Kaprisli bir yanımda var. Kilitlerin eklenmesi gibi... sadece senin için. Bu bir metafor."

Zaten sesinden bıkmıştım. "Çok zekice." Etrafıma bakındım ve sarkan kilitlerin altında üstü kapalı bir lastik küvet fark ettim.

"Devam et. Aç şunu."

Küvete doğru yürüyorum ve kapağı
parmaklarımla açıyorum. Anahtarlar.

Kutunun dibini en az yüz tane pırıl pırıl anahtar dolduruyor... ve bunlar törpülenerek ölümcül silahlara dönüştürülmüş. Kenarları bıçak gibi keskin.

Garajda bir tıslama sesi yankılanıyor ve hidrolik asansör bir kademe alçalıyor. London'a bakıyorum. Güçlü biri ama vücudu sarsıntıya tepki veriyor, konteynerin sadece bir metre üzerinde sallanırken kasları istemsiz titremelerle sarsılıyor.

Başımın üstündeki ağırlıklı kilitler birbirine çarparak birkaç santim daha yükseliyor.

Nelson, "Doktoru canlı bulduğum andan itibaren senin için anahtarın o olduğunu biliyordum," diyor. "Kabul ediyorum, bir süre benden kaçtın. Sen bir muammasın. Aşık bir psikopat katil... Bu sadece saçma değil, aynı zamanda elimizdeki tüm FBI profillerine de aykırı."

"Ben bir profil değilim."

"Artık olacaksın. Görüyorsun, kafanın içine girmek için her öldürüşümde mücadele ettim ama seni yenmek için saplantını paylaşmak zorunda değilim. Sadece ona ihtiyacım vardı."

Londra sadece bir takıntıdan çok daha fazlasıdır.

"Onu tuzaktan çıkarmaya çalışırsanız," diye devam ediyor Nelson, "asansör kontrollerindeki düğmeye basarım. Asit banyosundan sağ çıkabilir... ama artık pek güzel olmayacaktır."

Dişlerimi sıkıyorum ve sesin arkasındaki adamı aramak için etrafımda dönüyorum. "İkimizi de vurabilirsin. Bizi zahmetten kurtarırsın."

Öpüyor. "Bunu senin için yaptığımı mı düşünüyorsun? Onun için mi? İkinizin sonunda birbirinizi nasıl öldüreceğiniz umurunda değil. O senin elinde ölecek - senin ölüm tuzağında - bu da benim geri dönebileceğim anlamına geliyor."

"Geri dönmeyeceksin, Nelson. Benim kişiliğimden çok hoşlanıyorsun. Kafamın içine girmenin, beni avlamanın bir yolu olarak başlamış olabilir, ama zaman geçtikçe tenimde rahat ettin. Çünkü aksi takdirde, ben buradayım." Ellerimi kaldırıyorum. "Beni yakaladın."

Sesim garajda yankılanıyor.

Kollarımı indirdim. "Beni yakalamak istemiyorsun. Ölmemi istiyorsun. Böylece öldürmek için benim yöntemlerimi kullanmaya devam edebilirsin. Bu mükemmel bir hile."

Onun yoğun sessizliği karşısında cevabımı aldım. Nelson ne benim ne de London'ın buradan canlı çıkmasına niyetli değil.

"Kaçmak çok yorucu," diyorum. "Biliyorum. İnsanı yıpratıyor. Bize neyden yapıldığımızı gösterir. Seni avlamaktan asla vazgeçmeyeceğim Nelson. FBI endişeleneceğin en son şey."

Asansörün dişlilerinden tiz bir düdük sesi daha geliyor ve Londra aşağıya iniyor. Nelson'ın oyunu başlatmaya hazır olduğuna dair bir uyarı.

Onu kurtarsam bile, öylece çekip gidemeyiz. Nelson'ın kahraman olmasının tek yolu bizim ölmemiz. Kaçan bir katili yakalamak için haydutluk yapan aşağılanmış bir ajan olacak.

Londra'nın bu süreçte kurban olması dışında.

Burada iki ölüm gerçekleşmeli. Gerekli olan bu. Nelson,

"Sadece bir anahtar onun zincirlerini açar," diyor. "Kazın."

London'a bakıyorum, güzel ve melek gibi. Koyu renk saçları karmakarışık, rimeli porselen yanaklarına bulaşmış. Maske bandı gözlerini ve ağzını kapatıyor ama yine de benimle konuşuyor, beni teşvik ediyor.

Burada bitiyor, dedi onu kollarımda tutarken tam da bu yerde. Ben daha farkına varamadan o tasarımı görmüştü.

Kilitlerle başlayıp her birini inceledim. Bir Houdini kilidi ve diğer üç bulmaca kilidi. Çocukken bunları çözerdim. Şu anda kilitleri açmak için cebimde taşıdığım anahtarı kullanabilirdim ama bu kuralları çiğnemek olurdu. Londra zarar görür.

Nelson kan istiyor.

Kollarımı sıvayıp anahtar dolu küvetin önünde diz çöküyorum ve yüzeyin altında tuhaf bir parıltı fark ediyorum. Elimi üstünde gezdirerek birkaç anahtarı kenara itiyorum.

Jiletli bıçaklar.

"Lanet olsun. Bu acıtacak."

Kendimi güçlendiriyorum ve ellerimi keskin nesnelere batırırken bir tür sakinlik beni kaplıyor. Çevremden London'ın ayaklarını tekmeleyerek konteynerin kenarını aradığını görüyorum. Ona ulaşamayacak. Ayak parmakları aside değmeden önce sadece beş dakikası var.

Beş dakika fazlasıyla yeterli bir süre.

Nelson'ın kilitlerin anahtarlarını yığının tepesine yakın bir yere koymayacağını tahmin edebiliyorum; kazmamı, jiletin derimi parçalamasını istiyor. Ellerimi küvetin dibine kadar sokuyorum, şiddetli acıya karşı dişlerimi sıkıyorum.

Bana daha kötülerini de yapıldı. Daha kötüsünü de yaptım, etimde bu usturların kesebileceğinden daha derin yaralar açtım. Nelson için tek bir irkilmeden çöp kutusunu karıştırıyorum.

Buradaki her tuşu denememe gerek yok. Ne aradığımı biliyorum. Dişlerin oluklarının nasıl hissettireceğini, anahtar deliğine nasıl kayacaklarını ve o tatmin edici *klik* sesiyle kolayca döneceklerini biliyorum. London'ın yumuşak sesi dışında en sevdiğim ses.

Bu tuzak benim için tasarlanmıştı.

Bir vızıltı duyuyorum, sonra asansörün tıslamasını duyuyorum. London'ın vücudu aside yaklaşıyor.

Gümüş anahtarı çekip çıkardığımda kan lekesi vardı. Hızlıca inceledim, sonra çimentonun üzerine bıraktım. Tekrar içeri daldım. İnce kesikler bileklerime saldırıyor. Bıçaklar etimi oyuyor, derimi yüzüyor. Ama ikinciye ve üçüncüyü bulana kadar devam ediyorum.

Ter gözlerimi yakıyor ve son anahtarı ortaya çıkardığımda adrenalinden titriyorum.

Kollarımı küvetin kenarına dayayıp ölçülü nefesler alıyorum. Sonra ayağa kalktım, anahtarlar kanlı ellerimdeydi.

Houdini kilidinde, arka taraftaki eğimli vidayı çevirerek gevşetiyorum, sonra anahtarı sokup çeviriyorum. Kilit açılıyor ve onu yere fırlatıyorum, kum torbası serbest kalıyor. "Dayan, London. Sana geliyorum."

Bir sonraki bulmaca kilidi de bir o kadar basit. İç mekanizmayı hizalamak için ön taraftaki altın kapağı yana doğru kaydırırken bunun tuzak olmadığını fark ediyorum. Nelson bir kilidi açabileceğimi biliyor, *her* kilidi açabileceğimi. Asıl eğlencenin başlamasını bekliyorum.

İkinci kilit klik sesiyle açılıyor. Ağırlık serbest kalıyor ve kabloyu asansör çubuğunun üzerinden geçmeden yakalıyorum. London'a "Üstündeki kirişi tut," diye bağıriyorum.

Bilekleri serbest kalınca asansör kolunu kavrar ve çelik kirişe tutunur.

Ciğerlerimi dolduruyorum, son kilide ilerlerken tam bir nefes alıyorum. Anahtar elimden kayıyor, kanımdan kayganlaşıyor ve lanet ediyorum. Asansörün dişlileri gıcırıyor ve yukarı baktığımda birkaç santim daha alçaldığını görüyorum.

Ayakları aside çarptı. London'ın acı dolu çığlığı boğuk ama acısı göğsümü bir milyon jiletten daha acılı bir şekilde kesiyor.

Asitten uzak durmak için dizlerini beline doğru çekiyor. Ama acı çekiyor. Zayıflıyor.

"Dayanın!" Son kilit açılır.

Garajı koşarak geçtim ve asansöre ulaşmak için büyük bir nakliye konteynerine tırmandım. "Ben buradayım." Kirişin kenarına oturup London'ın kollarını tutuyorum ve boynuma dolmasına yardım ediyorum. Onu göğsüme yaklaştırdığımda titriyordu.

Tel halatı belinden kurtarıyorum. Sonra onu makineden geçirip konteynirin üzerine çıkarırken bir kolunu bana dolmasını söylüyorum. Nelson'ı aramak için dükkânın etrafına bakıyorum. Saklanmaya devam ediyor.

Hemen ayaklarını inceledim. Sadece ayak parmakları asitten zarar görmüş ama onları tedavi etmesi ve sarması gerekiyor.

London ağzındaki bandı kurcalayıp koparıyor ve geride kızgın kırmızı bir deri bırakıyor. "Bütün tuzak bu değil-"

"Biliyorum." Elimden geldiğince nazikçe, gözlerindeki maskeleye bandını gevşetiyorum. Acıdan irkildi. Görüşünü netleştirmek için birkaç kez göz kırpmıyor. "İyi misin?"

Adrenalinin ve terden sıırıslıklam olmuş, açıkta kalmış teninin etkisiyle hâlâ titreyerek tekrar tekrar başını sallıyor. "İyi olacağım ama seni bir doktora götürmem gerek."

Şaşkın ifadem karşısında yüzümü titreyen ellerinin arasında avuçluyor. "Jiletler-"

"Akonit ile uçlandırıldı."

Nelson konteynerin dibinde duruyor, silahını bize doğrultmuş. London'ı arkama çektim.

"Bu inanılmaz," diyor Nelson. "Özverili, kahraman bir psikopat katil. Bunun bir oksimoron olduğuna inanıyorum."

Şu anda hissedebiliyorum, sistemime akan zehiri.

Tenimi bir ıslaklık kaplıyor. Soğuk ve sıcak sivri uçlar vücuduma batıyor; sinir uçları tekliyor. Kaslarım seğiriyor, spazmlar başlıyor. Mide bulantısı yakında gelecek. Konvülsiyonlar. Felç. Boğulma.

Acı verici bir ölüm.

İlk bıçak derimi keseli ne kadar oldu? Beş, altı dakika mı?

Fazla zamanım yok.

London'ın önünde diz çöktüm. "Cebimdeki sustalıyı al."

Parıldayan gözlerini kaplayan panik yerini dehşete bırakıyor. "Ne? Ben-"

Nelson'ın derin kıkırdaması zaten yıpranmış olan sinirlerimi daha da geriyor. "Oh, bu paha biçilemez. Mükemmel." Silahın namlusunu şakağına dayadı, sanki

Düşünüyordum. "Evet, Londra. Yapmak zorundasın. Bir merhamet cinayeti... acısına son ver. Acı çekerek ölmesini istemezsin."

Bakışlarını kararlı bir şekilde tutarken yutkunuyorum. "Bıçağı boğazıma dayayın."

"Grayson..." Gözleri kapalı. Bunun tek yol olduğunu biliyor ama kaderle savaşıyor.

"*Güven*," diye fısıldadım. Dudaklarımı ıslatıyorum, ağzım kuruyor.

Dengesiz bir şekilde başını eğiyor ve boynuma en yumuşak öpücüğü konduruyor. Sessiz bir tonda konuşuyor, hızlı kelimeleri sadece benim kulaklarım için. Sonra eli ön cebime giriyor ve en yeni sustalı bıçağımı kavırıyor.

"Seni hafife almışım Nelson," diye bağıryorum ona, bakışlarımı London'ın güzel yüzünde tutarak.

Ben gittiğimde ya onu vuracak ya da asidin içine batırıp işini bitirecek. Sahne hazır olacak. Çok zekice, gerçekten. London ve ben - suç ortakları, aşıklar - kendi çıldırtıcı cihazlarımız tarafından yok edildik. Kendi ellerimizle.

Ne kadar mükemmel bir son.

Belki de London ve ben ilk hatamızı burada yaptık. Mükemmel cennet parçamızı şişeleylebileceğimize inanmak. Ölümsüzleştirebileceğimize. Sadece birbirimiz için var olacağımıza.

Belki hala yapabiliriz.

Ama ne kadar yükseğe tırmandıysak, birbirimizi uyuşturdukça, dönüştüğümüz tanrı benzeri canavarların önünde eğilen ve titreyen lanetlenmiş bir dünyaya hükmettikçe, düşüşümüz o kadar sert oldu.

Biz mükemmeliz.

Ve biz onun altında gizlenen korkuyuz.

Birbirimizden besleniyoruz ve sadece yüksekler için varız... ve şimdi bile karanlık tanrıçamın önünde diz çöküp merhameti için dua ederken, hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum.

Gerçekten *mutluyduk*.

Belki hala olabiliriz.

Bıçağın jilet gibi keskin kenarı boynuma bastırıp derimi yarıyor ve bir tıslama çıkarıyorum. Bana hazır olduğunu söyleyen kıvılcımı bulmak için altın rengi gözlerini arıyorum. Gözleri vahşi, nefret ve aşağılamayla dolu, göğsü kabarıyor ve boncuk boncuk terler pürüzsüz alnını kaplıyor.

Benim güzel merhamet meleğim, şimdi benim intikamcı ölüm meleğim. "Yap" diye emrediyorum.

Elini sabitliyor. Soğuk çelik, ısınan etimi baştan çıkarıyor. "Gözlerini kapat, Grayson." Sesi gırtlaktan ve çiğ, beni sarıyor onun acımasız, sevgi dolu kucağında.

Bıçağı itiyorum, kan çekiyor. "Bunun sana verdiği hazzı görmek istiyorum."

Narin boynu gergin bir yutkunmayla titriyor. Gücünü boğazımda hissediyorum. Ona olan susuzluğum hiç dinmedi. Şimdi bile, silahı iki eliyle kavrayıp bıçağı tenimde gezdirmeye başladığında, onu bir kez daha tatmak için can atıyorum.

Sevgilimin ellerinde ölüm. Mükemmelliğimiz için nihai ödül ve ceza.

Daha mükemmel bir son isteyemezdim.

OceanofPDF.com

CORPUS DELICTI

LONDON

"D silahı kaldırın!"

Ellerim hareketsiz, bıçak benim kısıtlamamla titriyor. İnce bir çizgi kırmızı boncuklar halinde Grayson'ın boğazından aşağı damlıyor. Kana bakıyorum, zehir akıyor.

Sesin boğuk gürültüsünü tanıyorum. Bıçağı indirmeden yerimde duruyorum.

Bunu bitirmek zorundayım.

"Bırak dedim London," diye bağılıyor Dedektif Foster, silahını bana doğrultmuş. "Yapamaz." Nelson silahını Foster'a çevirir. "Onun bir bir seçim. Onu öldürmek zorunda."

Dedektife baktım. Foster'ın şaşkınlığı, nişan almasının benden Nelson'a sıçramasına neden oldu. "Neler oluyor?" Foster soruyor.

Nelson soluna doğru bir hamle yapıyor.

"Yapma-" Silahın emniyetinin kapanma sesi gergin odada yankılanır. Ajan hareket etmeyi durdurur, aralarındaki soğukluk havayı yoğunlaştırır, boğucu hale getirir.

Grayson'ın durumunu ölçmek için dikkat dağınıklığını kullanıyorum. Zayıflıyor. Ter alnını çiziyor, yüz kasları titriyor, kasları kasılıyor. Belirtileri biliyorum; onları ezberledim. Yakında kasılmalar başlayacak.

Fazla zamanı yok.

Bu senaryonun iki olasılığı var: Foster'ın gelişi ilkini harekete geçirir.

"Ben hazırım," diyor Grayson. "Hazırsın."

Güçlendirici bir nefes çekiyorum. Sonra: "Bir taklitçinin peşindesin," diyorum Foster'a. Bakışlarını yakaladım ve tuttum. Glock'u hâlâ Nelson'a doğrultulmuştu. "Brunswick ve Minneapolis'teki cinayetler. İkinci Rockland kurbanı. Tesadüfen bulduğunuz fahişe bile..." Sözlerimin gerçekliğinin onun üzerinden geçmesine izin verdim. "Ve sen katili yakalamaya çok yaklaştın. Soruşturmanın neredeyse her günü onunla birlikte çalıştın."

Kalın kaşları birbirine yaklaşır. Farkına vardığında, görüş alanındaki adama odaklanır. "Sende bir terslik olduğunu biliyordum."

Nelson duruşunu ayarlar, omuzlarını yuvarlar ve çenesini kaldırır. "Sen bu işin bir parçası değilsin, Foster. Sen beceriksiz, başarısız bir dedektifsin ve resmi olarak bu davadan alındın."

Bir silah sesi.

Sessizlik bozuldu. Silah sesleri büyük bir yankıyla patlıyor ve kulaklarımda sessiz bir çınlama bırakıyor. İrkilmiş bir refleksle bıçağı düşürüyorum. Grayson beni konteynere doğru çekiyor ve vücudunu benimkinin üzerine yerleştiriyor.

Yüksek sesli bir acı iniltisi ve ardından bir silah sesi daha duyulur.

"Silahlardan nefret ederim." Grayson'ın sesi kulaklarımı dolduran tülün arasından zar zor duyuluyor. "Mirasını böyle mi duyurmak istiyorsun Nelson!" diye bağırıyor. "Kurbanlarını öldürmek... Pek orijinal değil."

Sonra Grayson'ın rahatlatıcı ağırlığı kayboluyor. Çizmeli bir ayak kaburgalarına temas edince bir homurtu çıkardı, ardından başımın arkasına keskin bir acı saplandı. Geriye doğru çekiliyorum, soğuk çelik boyunca sürüklenirken çıplak tenim yanıyor.

"Ayağa kalk," diye bağırıyor Nelson, beni saçlarımdan çekerek ayağa kaldırıyor.

Saldırıyorum, tırnaklarımı yüzüne doğrultuyorum ama saldırımı kolayca engelliyor. Silahın kabzasını şakağıma vuruyor. Acı başımı parçalıyor, karanlık gözlerimin önünde yanıp sönüyor. Beni göğsüne doğru çekti. Namluyu zonklayan kafama doğru itiyor.

Ayaklarım, yaralı bedenime verdiği acıya rağmen çeliği tekmeliyor ve beni konteynırın üzerine sürüklerken tutunacak bir yer arıyor. Nelson omzumu kavırıyor ve ön kolunu göğsümde sabitliyor. Grayson acı ve çaresizlikle o an izlerken akonit vücudunu kasıp kavuruyor.

Öfkeyle kendime geliyorum ve Nelson'ın koluna yapışıp tırnaklarımı derisine geçiriyorum. "Bırak gideyim."

"Olmuyor," diyor kulağımanın dibinde. "Rehine olmakta iyisin, London. Şimdi beni hayal kırıklığına uğratma."

Görüşüm netleştğinde, Foster'ı aşağıda görüyorum. Bir destek kirişine yaslanmış, onu kalkan olarak kullanıyor. Alçılı kolunu tutuyor. Parmaklarının arasından kırmızı sızıyor. Vurulmuş.

Grayson ölüyor. Foster yaralandı. Ne kadar kötü, emin değilim ama Nelson'a karşı koyamayacak. Nelson'ın kaçıışı için kurbanlık bir kuzuyum. Sadece bir yüke dönüşene kadar yaşamak için savaşıyorum. Benden kurtulacağı yere.

O an kristal gibi, tertemiz. O kadar berrak ki, havaya karışan asidin tadını alabiliyorum.

Grayson'ın bakışlarını yakalıyorum ve mücadele etmeyi bırakıyorum. Hissettiğim berraklık onun masmavi gözlerine yansıyor. Savaşı kaybediyor, farkındalığı azalıyor. *Şimdi.*

Foster silahını çekip nişan alarak kirişin arkasından çıkınca harekete geçtim.

Bir bez bebek gibi gevşedim. Nelson beni kaldırmaya çalışırken hayal kırıklığıyla homurdanıyor. Foster ateş ediyor. Kurşun Nelson'ın yanından vızıldayarak geçti, hedefini ıskaladı. Nelson rehine savaşını bırakıp beni serbest bırakıyor. Foster'a nişan aldı.

Grayson kaosun içinde unutuldu.

Şimdi ayağa kalkıyor, son gücünü son bir hamleye yoğunlaştırıyor. Nelson çok geç fark eder. Grayson Nelson'a saldırıyor ve silah konteynirinin üzerinde sekiyor. Ona doğru sürünüyorum ama elimi silahın etrafına kapattığımda çoktan zaman kaybetmiş oluyorum.

Grayson, Nelson'ı mengineyle kavrayıp kolunu boynuna kilitledi. "Bıçak" diyor Grayson.

Bir an, net bir an, gözlerimiz buluşuyor ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Bıçak elimde. Foster'ı arıyorum. Yavaşça konteynerin kenarına tırmanıyor. Kırık kolu ona engel oluyor. Adımlarımı dikkatli atarak Grayson'a yaklaşıyorum. Nelson'la mücadelesi onu daha da zayıflatıyor. Onu daha fazla zapt edemez.

Nelson'ın gözleriyle karşılaşıyorum ve gülümseyerek bıçağı göğüs kafesine saplıyorum. Şok olmuş bir şekilde, anlaşılmaz bir şekilde öğüt verir gibi bir şeyler *mırıldanıyor*. Bıçağı daha derine, göğüs kafesinin altına saplıyorum.

Çevremden, Foster'ın elinin kabın tepesine uzandığını görüyorum.

Sadece saniyeler kaldı.

Nelson hızla ölü bir ağırlığa dönüşürken, Grayson neredeyse devriliyordu. "Çok zayıfım..." Sözüünü kesiyor.

"Yakında görüşürüz," diyorum

Grayson'a. "Cehennemde,

bebeğim." Göz kırıyor.

Çıplak ayaklarımı metale dayıyorum ve ellerimi Grayson'ın omzuna çarpıyorum.

Grayson ve Nelson birlikte uçurumun kenarından atladılar. İvme dengemi bozuyor ve kabı kaplayan kana basıp kayıyorum. "Grayson-"

Her şey çok çabuk, göz açıp kapayıncaya kadar oluyor.

Konteynerin kenarına doğru tırmanıyorum ve yan tarafa bakıyorum, ellerim beni bir arada tutan tek sağlam güçmüş gibi metale yapışmış durumda.

Labirentteki yırtıcının ne kadar hızlı çözüldüğünü hatırlıyorum - dakikalar içinde vücudunun parçalarını artık ayırt edemiyordum. Et ve kemik sivilaşımtı.

Altımda, sülfürik asit karışımı şiddetle çalkalanıyor. Dumanlar gözlerimi tahriş ediyor. Üstte kalın bir tabaka kabarcıklar oluşturarak içerideki katliamı görmemi engelliyor.

Sonra geri çekildim. Foster'ın kalın kolu beni kenardan uzaklaştırırken belime dolanıyor. Bana bakmamamı söylüyor. *Sakin bakma.*

Kendimi ona yaslıyorum, kemiklerim zayıf. Her ağrım ve acım canlı ve yaklaşmakta olan çöküşümü körüklüyor.

"Bakma London," diyor Foster tekrar. Kurşun yarasının acısıyla homurdanıyor. "Artık her şey bitti. İkisi de gitti. Sen güvendesin."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Beni mi yoksa kendini mi rahatlatmaya çalıştığından emin değilim. Aramayı yapıyor ve birkaç dakika içinde polis geliyor, ardından da FBI. Kısa süre sonra kaba bir battaniyeye sarılıyorum, tıpkı uyandığım ve Grayson'ın gittiği sabahki gibi.

Ölüm ve özgürlük bazen bir ve aynı şey olarak tanımlanır. Ölüm bir özgürlük biçimidir - yaşam hapisanesinden kurtuluş.

Amacım Grayson'ı özgür bırakmaktı. Sonunda başardım.

OceanofPDF.com

O ZAMAN HER ŞEYDEN ÖNCE

L O N D O N

A Kötü adam. Bir kahraman. Ve bir kurban.
Eksik olan unsur buydu - fedakarlık.
hikaye daha önce hiç tamamlanmamıştı. Olayların nihayeti her Şeyi birbirine bağlıyor. Son.

Raporlara bakılırsa, hikayenin kahramanı o gece benim anlattıklarımı tekrarlayarak her iki kötü adamın da öldüğünü ilan etti. Foster güvenilir bir tanık.

Ve yetkililerin güvenilir bir tanığa ihtiyacı vardı.

Adli tıp kalıntıları kimlik tespiti için yeniden yapılandıramadı. Nelson ve Grayson'ı konteynır ünitesinden çıkarmaya geldiklerinde asit cesetleri eritmişti. Analiz edilecek DNA yoktu. Buldukları kemik parçaları da incelendiğinde çok bozulmuş ve parçalanmıştı. Diş kayıtlarıyla eşleştirecek diş yoktu.

Geriye sadece bir psikolog ve eski bir dedektif kalmıştı. Bir sakatlama çamuru.

On iki saat süren sorgunun ardından serbest bırakıldım ve bavullarımı ve ofisimi toplayıp, hayran basından kaçmak için hemen yola çıktım. Şimdiden bir kitap ve muhtemelen bir film senaryosu üzerinde çalışıldığını duydum.

Dünya, kavranması imkânsız olan Şeylerin büyüüne kapılmış durumda.

FBI'da çalışan bir özel ajan, peşine düştüğü katilleri daha iyi anlayabilmek için suçluları öldürmeye başlar. Sapkın ve sadist bir katili öldüren hüküm giymiş bir seri katil, bu katil de dengesiz ajanı yenerek ikisinin de canını alır. Her iki dengesiz adamın da hayran olduğu psikoloğu kurtarmak için son anda yetişen takıntılı bir dedektif.

Kulağa saçma bir kurgu gibi geliyor.

Sadece ben yaşadım ve şimdi adım Maine Meleği ile eşanlamlı.

Biz bir düetiz. Sonsuza dek bağlı.

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi San Francisco'nun kuru ve sıcak havasıyla dolduruyorum. Hint yazını yaşıyoruz, hava ılıman ve temiz. Yeni bir başlangıca işaret ediyor.

Her gün aynı yolda yürüdüğümden emin oluyorum. Bir kalıp geliştiriyorum. Kahve dükkânına, sonra parka ve sonra da üç katlı evime aynı yoldan gidiyorum. Finans bölgesinin kalabalığından uzak olmayan bir köşede oturuyor. Ben en üst dairede yaşıyorum. Garajı ofis ve terapi odasına dönüştürdükten sonra yeni muayenehanem alt katta.

Bu şehirde kaybolmak çok kolay.

Köşeyi dönüp parka doğru ilerliyorum. Elimde kahve, son altı haftadır sahiplendiğim büyük bir meşenin altındaki banka doğru ilerliyorum. Annelerin bebeklerini patika boyunca gezdirmelerini izliyorum. Köpekler çimenli tepede yarışıyor, sahipleri ise oyuncaklarını getirmeleri için fırlatıyor.

Kahvemi neredeyse bitirmiştım ve fincanı çöpe atmak üzereydim ki parkın üzerinde nadiren esen bir rüzgâr belirdi. Bir çınlama kulaklarımı tırmalıyor. Donup kalıyorum, çınlayan notaları tekrar duymayı bekliyorum.

Sesler geliyor ve ben ağacın dallarına bakıyorum.

Yukarıda iki gümüş anahtar parıldıyor.

Kalbim sıkışıyor.

Bankın üzerinde duruyorum ve başımı yukarı kaldırıyorum. Anahtarları kavrayıp daldan koparıyorum. Küçük nesneler avucumda ağırlaşıyor, kalbim acıyla göğüs kemiğime çarparken soğuk metal hızla ısınan tenimle eşleşiyor.

Alışkanlıklarımdan sapmamak için anahtarları ceketimin cebine koyuyorum ve evime giden bildik yolu yürüyorum. Parmaklarım yol boyunca tuşlara dokunuyor, yivleri, harflerin ve rakamların izlerini takip ediyor.

Ofisime girdikten sonra panjurları indirip ışıkları kısıyorum. Sonra anahtarları masamın üzerine yan yana koyuyorum ve numaraları inceliyorum. "Bir depolama birimi," diyorum yüksek sesle.

Bulmaca kilitlerini seçmek benim seçimimdi. Ve bu fikir bir kez yol aldıktan sonra, tuzak tasarımı en büyük kaçış sanatçılarından birine saygı duruşunda bulunan büyülü bir unsurla tamamlamak mantıklı geldi.

Houdini ve Shakespeare'in bir karışımı. Her zaman dramatik olana karşı bir ilğim olmuştur.

Juliette sahte bir ölüm planlamıştı ama öncesinde yeterince plan yapmamıştı. Biraz daha sabırlı olsaydı, Romeo'suyla birlikte gün batımına doğru atlarını sürebilirlerdi.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve güvenli bağlantıya bağlandım. Grayson'ın benim için geliştirdiği ve dosya dolabındaki anahtarımın yanına bantlanmış olarak bulduğum bir USB sürücüye bıraktığı bağlantı. Anahtarların üzerindeki numaraları arayıp hangi depoya ait olduklarını buluyorum.

Nelson'a Mavi Yonca'yı nasıl keşfettiğini sorduğumda, ona benim söylediğimi söyledi. Bu doğru. Dali'min arkasında tuttuğum notlarla onu oraya yönlendirdim. İpucunu, bulacağını ve FBI'dan saklayacağını bildiğim tek yere yerleştirdim. Nelson'a tuzağın tasarımı bile bıraktım. Grayson'ın ve kendimin tüm unsurlarını bir araya getirerek tasarladığım basit bir mekanizma. Takım dinamiğimizi öylesine mükemmel bir şekilde saran bir tuzaktı ki Nelson onu kendine mal etme dürtüsüne karşı koyamayacaktı. Çalmak için. Bize karşı kullanmak için.

Bu büyük bir riskti.

Nelson'ın yemi yutacağından emin değildim. O noktaya gelene kadar daha da kötüye gidiyordu ve beni çağırıp Blue Clover'a gelmemi istediğinde, her şeyin ters gidebileceğini biliyordum.

Grayson'la terk edilmiş garajda seviştiğimiz gece tüm detaylar çözülmemişti. Geri kalan parçaların aynı hizaya gelebilmesi için sadece sonlu bir hususun güvence altına alınması gerekiyordu - domino taşlarının uygun şekilde devrilmesi için.

Çantamı toplayıp anahtarları içine koyduktan sonra evimi kilitliyorum. Bu sefer, daha önce hiç kullanmadığım bir rotayı kullandığımdan emin oluyorum. Şehrin diğer tarafına giden bir tramvaya biniyorum. Bir kahvehanede duruyorum, benden sonra giren herkesi not ediyorum. Çıktığımda kimse beni takip etmiyor.

Gülümsememi tutuyorum. Henüz net değilim.

Depo bahçesine girdiğimde sırtımdan ter damlıyordu. Takım elbisemin ceketini çıkarıp koluma geçiriyorum ve dikkatlice bekçi kulübesine doğru ilerliyorum.

"Affedersiniz," diyerek görevlinin dikkatini çekiyorum. Adam kabinde rahatlamış, telefonuyla oynarken ayaklarını havaya kaldırmış.

Birkaç saniye sonra, "İçeri gir." dedi. Şimdi gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Nöbetçinin kaldırmaya zahmet etmediği kapının etrafından dolaşıyorum ve anahtarlara karşılık gelen birimi buluyorum. Kendimi çelikleştirmek için kararlı bir nefes alarak anahtarlardan birini kilide itiyorum.

Kapıyı kaldırıyorum.

Sinirlerimi bozan sağır edici bir takırtıyla geri dönüyor.

Ünite boş. Köşedeki kar küresi hariç.

Omzumun üzerinden bir kez baktıktan sonra hâlâ yalnız olduğumu fark ediyorum ve birime giriyorum. Küreyi elime alıp gülüyorum.

"Tabii ki."

Alcatraz Adası'na giden feribot yolculuğu on beş dakika sürüyor. Korkuluklara tutunuyorum, sinirlerim heyecan ve korku karışımı.

Cep telefonumu evimde unutmuşum. Birinin yerimi bilmesinin tek yolu beni takip ediyor olmasıydı. Bunu nasıl hissedeceğimi öğrendim; hepimizin içinde gömülü olan o uykudaki avcı yeteneklerini güçlendirdim.

Artık kimse Dr. London Noble ile ilgilenmiyor. Benim rolüm ilgi çekmek için çok sıkıcı, çok klişe. Ben sadece kurban olursam, sahneyi ana oyunculara, kötü adamlara ve kahramanlara bırakırsam hikaye çok daha heyecanlı olur.

Ayrıntılı bir plan hazırladım ama sanırım yaptığım en etkileyici sihir görünmez olmaktı.

Feribottan iniyorum ve turistleri adanın farklı bölgelerini ziyaret etmeleri için ayıran tur görevlilerine yönlendiriliyorum.

Hapishaneyi seçiyorum.

Dev kırmızı bir tabelada şöyle yazıyor: Tur Burada Başlıyor

Ben de buradan başlıyorum. Tur rehberi bizi koridorlarda gezdiriyor ve birçok hücreyi işaret ediyor. Tanıdık bir nostalji acısı beni kavırıyor, akıldan çıkmayacak kadar keskin. Hayatım boyunca bir hücrede yaşadım. Öyle ya da böyle.

Daha mükemmel bir yer seçemezdi.

Tur sona erdiğinde, hedefi bir gün, hatta saatlerle kaçırdığımdan endişeleniyorum. Hayır, düzenimden sapmadım.

Korku kemiklerimi sarıyor, adımlarımı yavaşlatıyor. Tuzağı tasarlarken her yönünü Grayson'la paylaşmamıştım. Bazı unsurlara -akonit gibi- sonradan karar verildi. Önceden hazırlanma şansımız olmadı.

Sonra korkunç bir düşünce: Bana değil, benim *için* geliyor olabilir.

Bir el benimkine kaydı.

Yürümeyi bıraktım. Onlar ilerlerken tur grubunun geri kalanından geride kalıyorum.

Birkaç atış boyunca, avucunun sertliğinin kalbimi hızlandırmasına izin verdim. Adrenalin damarlarıma akıyor ve tenimde sıcıyor. Sonra Grayson'la yüzleşmek için dönüyorum.

OceanofPDF.com

THE END

GRAYSON

W Mükemmel bir ölümden
daha iyi ne olabilir?
Mükemmel bir ölümü
taklit etmek.

Bu kolay bir başarı değil. Zaman alır. Hazırlık. Beceri. Ve en zeki kanun görevlilerine rakip olabilecek manipölasyon taktiklerini bilen bir suç ortağı.

London'ı hücrelerden birinin içine çekiyorum.

"Burada kapana kısılabiliriz," diyor. Ama gözleri heyecandan kocaman açılmış. O altın benekler parıldıyor.

"Seninle zaman geçirebilirim." Onu kucaklayıp yakınımaya getiriyorum ve ona dokunmanın bana verdiği acıyı gizlemeye çalışıyorum.

Asla kanmaz. İncelemek için hemen kollarımı sıvıyor.

Kollarımdaki yaralar yeni kırmızı ve gümüşü kesiklerle kaplandı. Jilet kesikleri hala hassas, zehir sinir uçlarımda kalıcı bir iz bırakıyor.

"Acı zamanla azalacak," diyor London, belli belirsiz yaralara dokunarak. Başını kaldırıp bakıyor. "Herhangi bir kalıcı yan etki var mı? Baş dönmesi, felç?"

Bir sırtıtış ağzımı büküyor. "Her zaman iyi doktor."

Bir şeyler daha söyleyecek oluyor, ağzını k e n d i a ğ z ımla kapatıyorum. Nefesini çalmak ve onu derin derin içine çekmek.

Beni yargılayan ve suçlu bulan şeyin aynı zamanda beni özgür bırakacak olması ironik. *Corpus delicti*. Suçun bedeni. Ceset olmadan bir ölümün gerçekleştiğini kanıtlamak zordur ama imkansız değildir. Önemli ikinci derece kanıtlara ve bir tanığa ihtiyaç vardır.

Ölümü gözlemleyecek bir tanık her zaman yardımcı olur.

Yakalanma oranına kafayı takmış olan psikopat FBI ajanı, hayatıma son vermek için taklitçi tarzda bir ölüm tuzağı tasarladı ve yaptı da. Grayson Peirce Sullivan artık yok.

Artık Cain Owen Hensley olarak tanınıyorum. Bu benim moda kitabımda yazıyor. KIMLIK.

Kabil'in Habil'i öldürdüğünü ve sonra da lanetlendiğini düşünürsek, bunun uygun olduğunu düşündüm.

dünyayı amaçsızca dolaşmak. Ama ben amaçsızca dolaşmıyorum. Artık değilim.

Çok özel bir hedefim var.

Feribotla anakaraya dönerken London, "Alcatraz'ı seçtiğine inanamıyorum," diyor. "Rahatsız olmuşsun."

Gülümsüyorum. "Ondan kaçıp kaçamayacağımı hep merak etmişimdir."

Adanın uzakta küçülmesini izlerken London bana döndü. "Şanslıyız ki bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın."

Alnına uzun bir öpücük konduruyorum. "Hapishaneden uzak durmaya çalışacağım." "Bunu yapacağını biliyorum, *Cain*. Çünkü artık temel kuralları ben koyuyorum." Gülümsemem genişliyor. "Evet, doktor."

Bu konuda ona güvenmekten başka çarem yok. Ne de olsa ölümümü tasarlayan kişi o. Özgürlüğümün her parçasını ona borçluyum.

London tuzağı hazırlarken, konteyner ünitesini sadece konsantre asit karışımı için stabilize bir ortam sağlamakla kalmayan, aynı zamanda görüşten gizlenmiş ayrı bir bölme barındıran bir iç cam bölme ile donattım. Kaldırma kolları belirli bir seviyenin ötesine indirildiğinde

kabın kapağını daha geriye çekerek bölmeyi ortaya çıkaran bir kordon çekti. Başka biri için bu, basitçe mekanizmanın bir parçası gibi görünüyordu.

Ama bu benim düşüş için güvenlik ağımdı.

Bir santim bile sapmak beni öldürebilir ya da açığa çıkarabilirdi. Nelson'ın asite yuvarlanması ve benim de onun ölü ağırlığını kullanarak kendimi uzaklaştırıp kompartımana inebilmem için tam olarak açılı olmam gerekiyordu.

Daha sonra London'ın adına bir depoya gidip onun hazırladığı panzehiri uygulamak için on dakikam vardı. Görünüşe göre adli tıp bölümünde meydan okumayı seven bir bilim adamı arkadaşısı varmış. Ve paradan daha çok hoşlanan biri.

Panzehirin anahtarı kabın altında.

Bıçağı boynuma dayamadan hemen önce bana fısıldadığı sözler.

Sonra bıçağı Nelson'a sapladı ve bizi ölüme itti. Mükemmel planlanmış ve uygulanmış.

Yine de, bu bir kumardan daha fazlasıydı. Her şey ters gidebilirdi. Foster zamanında gelmeyebilir, London'ın acil mesajına çok geç cevap verebilirdi. Yanında polisi de getirebilirdi, böylece anlatımızı oluşturmamız için bize çok fazla tanık vermiş olurdu.

Foster'ın kırık kolu konteynırın tepesine tırmanmasını geciktirmeyebilirdi, bu da bize Nelson'ı ortadan kaldırmak ya da benim kaçmam için daha az zaman verirdi.

İşlerin bu şekilde gelişmesinden hâlâ rahatsızım; şansa çok fazla güveniyorum. Ama değişim ve kabullenme çift olmanın bir parçası. Bir ikili. Bir takım.

Hepsi bu kadar. *Fin.*

Sonlar berbattır. Neden olmasın ki? Hayat sona erdiğinde üzülmürüz. İyi bir şey sona erdiğinde hayal kırıklığına uğrarız. Kimse istemez

Sonsuza dek sürmesini istemek üzere tasarlanmışız. İnşa edilmesi bir ömür süren muhteşem bir şeye son vermek çok zor.

London ve benim için trajik olmalıydı.

Tüm destansı aşk hikayelerinin trajik bir sonu vardır. İki büyük ruhun klasik başarısızlığı, kısa birlikteliklerini tutkulu kılan şeydir. Yoğun. Destansı. Ve herkes iyi bir aşk hikayesinden hoşlanır. Onlara istediklerini verin, böylece hikaye tartışmasız sona ersin. Ayakta alkışlanacak bir son.

London'ın profilini inceliyorum, körfezin karşısına bakıyor. Baş döndürücü, güzel. Benim karanlık tanrıam. Meleğim ve kurtarıcım.

Yarım kalan bir şey var... ama o ipliği çekmemeye karar verdim. Tuzağın mimarı London'dı ve tuzağın zehirli yönünü ortaya çıkarmadan önce biz o anı yaşayana kadar bekledi.

Kendi kendime gülümsedim. Belki de bu srprizden hoşlanacağımı düşünmüştür. Belki de tuzağa geç eklenmiş bir şeydi. Ya da belki de son seçimini yapmadan önce hayatımın büyük işşasına kadar bekliyordu.

Bu konuda konuşmayacak. Ben de o konuyu açmayacağım. Ama bu cevabı bulmak için İrlanda'ya gittiğine inanıyorum. İlişkimizi bitirmek zorunda kalabileceğini biliyordu.

Elini elime alıyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. Birbirimize kilitlendik.

Çılgınlık şimdilik geride kaldı. Genlerimin bir gün aklımı başımdan alacağı korkusu düşüncelerimden hiç eksik olmuyor. Öyle olsa bile, Londra'nın varlığı takıntılı düşünceleri uzak tutmaya yardımcı oluyor.

Çünkü biliyorum ki, eğer o gün gelirse, London beni yüzüstü bırakmayacak. Bize gerçekten hak ettiğimiz trajik sonu verecektir.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

LONDON

Hawthorne Mezarlığı, ailemin memleketindeki inişli çıkışlı tepelerin arasında yer alıyor. Sonbahar yaprakları, canlı yeşilden kırmızı tonlarına ve

turuncu, mezarlığın köşesini tozlandırıyor, kuru ot yığınlarını örtüyor.

Şimdi iki kez ziyaret ettim. Bir kez anne ve babamın yattığı yeri görmek için, bugün de kız kardeşim Mia'yı onların yanında ebedi istirahatgahında görmek için.

Biyolojik ebeveynlerim Jacqueline ve Phillip Prescott'un kaymaktaşından yapılmış büyük bir mezar taşı var, ben de Mia'ninkini aynı mermer kaplamayla tasarlattım ve onlarınkinin yanındaki arsayı satın aldım.

Yün paltomun önü kapalı, siyah saçlarım Cincinnati'nin acımasız rüzgârında yanaklarımı kamçılıyarak mezar taşlarına doğru yürüyorum. Mezarlarının dibinde duruyorum.

Dallar yukarıdaki esintide hışırdıyor, sessiz mezarlıktaki tek ses bu. Yalnızım ve şaşırtıcı bir gerçekle fark ediyorum ki, zamanım geldiğinde benim için bir yer olmayacak.

İyi oldu. Ne de olsa ben buraya, onların yanına ait değilim.

Hayatım beni San Francisco'da, Grayson'ın yeni hastamızın peşinde koştuğu ve müstakbel kurbanımızı tanımaya çalıştığı yerde bekliyor. David Lyman genç kızları tercih ediyor. Benim hizmetlerimi aradı çünkü

kızı on üç yaşına girmek üzere. Tanışma seansımız sırasında bana bu kadarını itiraf etmedi ama Grayson gerçeği ortaya çıkarmak için nereye bakması gerektiğini biliyor.

David'in şeytanlarını çalıştırarak kızına ulaşma şansı bulamadan hayatına son vermesini sağlamayı planlıyorum.

Sonra Grayson ve ben bir süreliğine başka bir ülkeye taşınacağız. Planımız yer değiştirmeye devam etmek. Her yerde arkamızda en fazla bir kurban bırakmak.

Benim ölümüm... Umarım o daha uzaktır.

Parsellerin ortasına doğru yürüyorum ve annemin mezarına tek bir leylak dalı, ardından babamın ve Mia'ninkine beyaz güller yerleştiriyorum. Annemin leylakları çok sevdiğini öğrendim; en sevdiği çiçektir. Hatırlayamadığım ilk evimin pencerelerinin altında hâlâ leylaklar var.

Bazı şeyler içimizdedir. Bazı anılar o kadar derinlere gömülüdür ki, bilinçaltımız onlara tutunur, trajedi bizi kimliklerimizden soymaya çalıştığında bile bir iz kalır.

Lydia ile barışıyorum.

Solumda bir ses, bir dalın kırılması.

Sesi bulmak için etrafımda dönüyorum ve bir sincap görüyorum. Tuttuğum nefesim bir hışırtıyla serbest kalıyor ve havayı buğulandırıyor. Ayrılmak için dönüyorum ve ağaçların arasında bir şey dikkatimi çekiyor. Hantal bir figür.

Tekrar bakıyorum ama sincaptan başka bir şey yok. Sadece mezarların üzerine düşen bir çam gölgesi.

Bu Foster'ı yakınlarda gördüğümü düşündüğüm ilk sefer değil. Arada bir paranoyam ortaya çıkar, genellikle de ortalık çok sessiz ve hareketsiz olduğunda. Şimdi olduğu gibi. Ürkütücü hissi bir kenara bırakıp çakıllı patikaya doğru ilerliyorum.

Maine'den taşınmadan hemen önce Foster ile tanışmıştım. Arada sırada iyi olduğumdan emin olmak için beni kontrol ediyor, çünkü bir anlamda hala arkadaşız.

Bana bıçağı sordu.

Her ne kadar garajda anlattıklarımı doğrulasa da, son sahnede teknik olarak orada değildi. Nakliye konteynırına tırmanmaya çalıştığı o bir dakika boyunca, Grayson ve Nelson uçuruma yuvarlandığında, Foster bizi g oremedi.

Konu mamız sırasında kafam karı mı  gibi davrandım ama ne bilmek istediğini biliyordum: Grayson'ın sustalı bıçağı nasıl oldu da asit kabının dibine d   t  ? Adli tıp sustalıyı çıkardığında boğumlu bir haldeydi ama yine de teşhis edilebilirdi. Et ve kemiğin aksine  elik, s  lf r k aside karşı oldukça dayanıklıdır.

Foster'a Grayson'ın Nelson'ı onlar gitmeden önce bı aklamı  olabileceğini söyledim. Her şey çok çabuk oldu.

Cevabımı ba ını sallayarak kabul etti. Ama gözlerinde hala bir şüphe izi görebiliyordum; hayatı boyunca bir dedektif olarak davanın her açısını kapatmak için duyduğu o kalıcı ihtiya ı.

Foster sorun çıkarırsa, onu idare ederiz. Belki Foster bu tehlikenin farkındadır... ya da belki de hiçbir şey değildir. Zihnim bana oyun oynuyor.

Yol boyunca ilerlerken çakıl ta ları topuklarımın altında  ıtırıyor ve sonra onu hissediyorum - gözleri üzerimde. Varlığı yakınımda.

Bir kol belime dolanıyor ve beni ona doğru çekiyor.

"Buna bir son vermelisin," diyorum Grayson'a g ğ ne gömülürken.

"Etrafınızın daha fazla farkında olmalısınız" diye karşılık veriyor. Sonra Dudakları boynumu buluyor, soğuğu kovuyor ve aynı zamanda tenime bir ürperti gönderiyor.

"Sence...?"  itle çeviriyorum.

"Hayır," diye basitçe yanıtlıyor. "G vendeyiz, London.  zg r z."

Bunu kabullenerek biraz daha rahat nefes alıyorum. Birkaç ay sonra ülkeden ayrılacağız ve o zaman nihayet rahatlayabilirim,  eytanlarımın takip edemeyeceği kadar uzakta olabilirim.

Mezarlıktan çıkarken Grayson'ın profilini inceliyorum. Eğer gerçekten güvende olsaydım, onun burada olmayacağını düşünüyorum. Sonra bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum ve elini elime alıyorum.

Grayson onun meleği olduğumu söylüyor ama beni izleyen o. Benim karanlık koruyucum.

Tüm iblisler karanlıkta doğmaz. Ve tüm melekler de ışığı aramaz. Bazen içinde bulunduğumuz koşullar her ikisinin birleşimini gerektirir. İyi ve kötü diye bir şey yoktur. Sadece cennet ve cehennem arasında geçirdiğimiz zaman huzurumuzu bulduğumuz yerdir.

Ve aşk.

En kötü canavarlar bile seilmeyi hak eder.

Doğrudan gelen kutunuza gönderilen yayın bildirimlerine kaydolarak yazar Trisha Wolfe'un yeni bir kitabını asla kaçırmayın.

OceanofPDF.com

Sadie Bonds, Born, Darkly'de London'ın meslektaşı ve üniversite arkadaşı olarak karşımıza çıktı. Onun bir seri katilin peşindeki karanlık ve çarpık yolculuğunu ilk Broken Bonds romanı olan *With Visions of Red*'de takip edebilirsiniz.

With Visions of Red tüm e-Kitap perakendecilerinde ÜCRETSİZ. [Burada bulabilirsiniz!](#)

OceanofPDF.com

AKNOWLEDGMENTS

Teşekkür ederim:

İnanılmaz yetenekli eleştirmen ortağım ve arkadaşım P.T. Michelle, bu kadar hızlı okuduğun, bana çok ihtiyacım olan moral konuşmaları ve tavsiyeler verdiğin, harika notlar aldığın ve arkadaşlığın için.

Anında okuyan ve çok fazla teşvik sunan süper insan beta okuyucularım. Sizin zekânız olmadan kitap yazamazdım. Gerçekten, siz benim kızlarımsınız! Melissa & Michell (Benim M&M'lerim) ve Debbie Higgins her zamanki gibi hızlıca okuyup bana faydalı bilgiler verdikleri için.

Wolfe Club'da aklımın başımda kalmasını sağlayan kızlara özel bir sesleniş; burada başka bir şey olmak tamamen kabul edilebilir ;) Ve müthiş desteğiniz için okuyucu grubum The Lair'e özel bir teşekkür.

Gemma James, Annika Martin ve Nina Levine'e - en sevdiğim yazarlar (cidden, burada kıskançlıktan ölüyorum!) - cesaretlendirdiğiniz ve geri bildirim sağlamak için erken bir kopyayı okuduğunuz için bir başka özel teşekkür. Sizler birer tanrıçasınız.

Paylaşımında bulunan ve seslenen tüm yazarlara. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve harikasınız.

Aileme. İlham kaynağım olan oğlum Blue, sen olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum. Ve kocam Daniel'e (kaplumbağam), desteğiniz ve her kitap etkinliğinde "koca" unvanınızı sahiplendiğiniz için. Aileme,

Debbie ve Al, duygusal destek, okolata ve koşulsuz sevgi için.

Najla Qamber Designs'dan Najla Qamber, sadece bu çarpıcı, nefesimi kesen kapağı yarattığınız için değil, aynı zamanda bu kadar sert salladığınız için de çok teşekkür ederim! Sizinle çalışmak çok eğlenceli; dizi kapağı yaratma gibi çok stresli bir görevin stresini aldınız ve gelecek projelerde sizinle tekrar çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Teşekkür etmem gereken, bu yolculukta yanımda olan ve olmaya devam edecek olan çok, çok fazla insan var, ama burada herkese teşekkür edemeyeceğimi biliyorum, liste uzayıp gider! Bu yüzden sizi çok sevdiğimi bilin. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve desteğiniz olmasaydı burada olamazdım. Çok teşekkür ederim.

Okuyucularım, her birinize ne kadar değer verdiğim ve sevdiğim hakkında hiçbir fikriniz yok. Siz olmasaydınız, bunların hiçbiri mümkün olamazdı. Kulağa ne kadar klişe gelse de, bunu kara kalbimin derinliklerinden söylüyorum; size tapıyorum ve her zaman size hissettiren kitaplar yayınlamayı umuyorum.

Her şeyi Tanrı'ya borçluyum, *her şey* için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

ALSOBYTRISHAWOLFE

Kırık Bağlar Serisi

Kırmızı Vizyonlarla

Bağlayan Bağlarla Alay

Darkly, Madly Düet

Born, Darkly Born,

Madly -

Living Heartwood Romanları

En Karanlık Kısım

Kaybolan Parça

Sönüyor

Bağımsız Romanlar ve Kutu Setleri

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Trisha Wolfe küçük yaşlardan itibaren kurgusal dünyalar ve karakterler hayal etmiş ve kendi kendine konuşmakla suçlanmıştır. Bugün ailesiyle birlikte Güney Carolina'da yaşıyor ve kurgusal dünyalarını kendi kendine konuşmaya devam etmek için bir bahane olarak kullanarak tam zamanlı yazıyor. Gelecekteki yayınlar hakkında güncellemeleri <http://www.trishawolfe.com/> adresinden alabilirsiniz.

Yeni çıkan kitaplardan, özel promosyonlardan ve tüm Trisha Wolfe kitapları için imza etkinliklerinden ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Trisha Wolfe'un haber bültenine buradan](#) kaydolun.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.